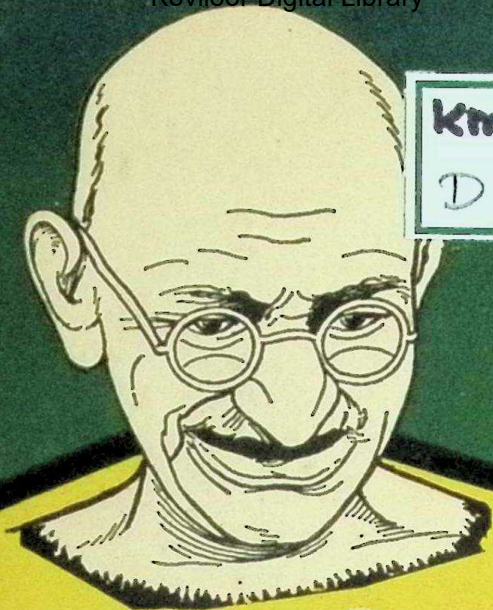

Kmm09 16

D

காந்தியும் வள்ளுவரும்

கா. சீ. நாகராசன்

அருளகம்
சென்னை-1.

காந்தியும் வள்ளுவரும்

916

ஆசிரியர் :

கா. சீ. நாகராசன், எம். ஏ.

பேராசிரியர்

ஏ. வி. சி. கல்லூரி, மாயூரம்.

அருளகம்

32, ஐயப்ப செட்டித் தெரு, சென்னை-1.

முதற் பதிப்பு—பிப்ரவரி, 1968
உரிமை ஆசிரியருக்கே

விலை ரூ. 2.50

முன்னுரை

திருவள்ளுவர் என்னும் ஞானச் செல்வர் ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பு இந்நாட்டில் தோன்றினார்; உலகெலாம் இன்புற்று வாழமாறு ஒளிநெறி காட்டினார்; இன்று உலகறிந்த கவிஞருள் ஒரு தனிக் கவிஞராக ஒளிர்கின்றார். அவர் பொருளுரை தென்மொழியில் எழுந்ததெனினும் பன்மொழியாளர்க்கும் பொதுவுரையாகும். சமயக் கணக்கர் மதிவழி செல்லாது உலகியல் காட்டி உறுதிப் பொருள் நாட்டிய அக்கவிஞர் நிலமிசை நீடு வாழ்கின்றார்.

வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே-தந்து
வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு

தன்னுயிர் போலே பிறர் உயிரையும் கருதுதல், மன்னுயிரெல்லாம் கடவுளின் வடிவம் என்று உணர்தல் போன்ற மெய்ஞ்ஞானத் துணிவினை அரசியலில் பிணைத்து வெற்றி கண்டார் காந்தியடிகள். தாழ்வுற்று வறுமை மிஞ்சி விடுதலை தவறிக் கெட்டுப் பாழ்பட்டு நின்ற நம் நாட்டை வாழ்விக்க வந்தார் அடிகள். பெருங் கொலை வழியாம் போர் வழி இகழ்ந்தார்; அதனிலுந் திறன் பெரிதுடையது அறவழி என்று அறிந்தார்; சத்தியம், அகிம்சை என்னும் இரு உறுதிப்பொருள்களைத் தமிழரு கண்களாகப் போற்றி வாழ்ந்தார்.

முடிவிலா கீர்த்தி பெற்றார்
புனிக்குள்ளே முதன்மை யுற்றார்

ஈடும் எடுப்பும் இல்லா வாழ்க்கை இலக்கண மாம் வள்ளுவத்தையும், அதற்குத் தக்க இலக்கிய மாம் காந்தியடிகள் வாழ்வினையும் இணைத்து விளக்கும் முயற்சியே இந்நூல். இதைத் தமிழுலகம் அன்புடன் ஏற்றுப் பயனடையும் என்று நம்புகிறேன். இந்நூல் ஆக்குங் காலத்துத் துணைபுரிந்த நண்பர்கள் அத்தனை பேருக்கும் என் மனமுவந்த நன்றி உரியதாகும். இந்நூலைச் செவ்வனே அச்சிட்டு வெளியிடும் பொறுப்பினை ஏற்றுள்ள அருளகத்தாருக்கு யான் பெரிதும் கடப்பாடுடையேன்.

கா. சீ. நாகராசன்

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
1. குறள்வழி காந்தி	1
2. அடிகளின் வாழ்க்கை (முற்பகுதி)	15
3. அடிகளின் வாழ்க்கை (பிற்பகுதி)	25
4. அடிகளின் அன்பும் அருளும்	35
5. அடிகளின் வாய்மைத் திறம்	45
6. அடிகளின் சான்றான்மை	55
7. பிற பண்புகள்	65
8. அடிகளின் ஆக்கப் பணிகள்	91
9. காந்தியப் பொருளாதாரம்	104
10. மகாத்மாவின் மணிமொழிகள்	114

காந்தியும் வள்ளுவரும்

1. குறள்வழிக் காந்தி

தோற்றுவாய்

“செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலா தார்.”

என்று திருவள்ளுவர் கூறிய இலக்கணத்திற்கேற்பப் பல பெரியோர்களின் வாழ்க்கை அமைந்திருப்பதை நாம் எக்காலத்தும் எந்நாட்டிலும் காணலாம். திருவள்ளுவரே இவ்விலக்கணத்திற்கேற்ப வாழ்ந்தவர் என்பதையும் நாம் சில செவி வழிச் செய்திகளால் அறிகிறோம். இல்லறத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த அப் பெரியார் வானுறையும் தெய்வத்துள் வைத்து உலகெங்கும் போற்றப்படுகிறார். இஃது அவர் செய்த ஒரு செயற்கரிய செயல். அவர் உலகினுக்கே தந்துள்ள தமிழ்மறை, அவர் செய்த மற்றோர் அரிய செயல்.

திருக்குறளில் கூறியுள்ள நன்னெறிகளுக் கேற்ப நடந்து காட்டி, மக்களால் மகாத்மா என்று போற்றப் பெற்ற காந்தியடிகள் திருவள்ளுவர் நாடிய உயர்நிலை மனிதருடன் ஒப்பவைத்து எண்ணத்தக்க பெருமை வாய்ந்தவராவர். திருக்குறள் நெறியுடன் அவர் வாழ்க்கை இணைந்து அமைந்திருந்ததை, அந் நூலையும் அவர் வாழ்க்கையையும் நுணுகிக் கண்டவர் நன்கறிவர்.

மலைகளுள் இமயம் போல, மக்களுள் உயர்ந்து வாழ்ந்தவர் மகாத்மா காந்தி. திருக்குறளும் அவ்வாறே நூல்களுள் இமயம் போல உயர்ந்து விளங்கும் நூல். “பாலெல்லாம் நல்லாவின் பாலுக்கு ஒப்பாகாது. அது

போல நூலெல்லாம் வள்ளுவன் செய் நூலுக்கு ஒப்பா காத்,” என்று முற்காலத்தே ஒரு புலவர் திருக்குறளைப் பாராட்டியுள்ளார். திருவள்ளுவமலை என்னும் நூலில் சங்கப் புலவர் நாற்பத் தொன்பதின்மரும், கலைமகளும், அசரீரியும் திருக்குறளைப் பலவாறு போற்றிப் பாடிய செய்யுட்கள் உள.

பிற்காலத்துப் பாரதியாராலும், “கம்பனைப்போல் வள்ளுவன் போல் இளங்கோவைப் போல் பூமிதனில் யாங்கணுமே கண்டதில்லை,” என்று பாராட்டப் பெற்ற பெருமை திருவள்ளுவருக்குண்டு. இத்துணைச் சிறந்த நூலை மகாத்மா காந்தி தம் வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டி யாகக் கொண்டார்.

திருக்குறள் மாண்பு

திருக்குறளைப் போற்றாத பேரறிஞர் உலகில் இல்லை. மேனாட்டுத் தமிழறிஞர்களுள் தலைசிறந்தவர் களாகிய ஜி. யு. போப், வீர மாமுனிவர் போன்றவர் களும், அண்மையில் வாழ்ந்த ஆல்பர்ட் சுவைட்சர் என்னும் பேரறிஞரும் திருக்குறளின் பெருமைகளை யெல்லாம் நன்குணர்ந்து போற்றியுள்ளனர். அவ்வாறே காந்தியடிகளும் திருக்குறளைக் கற்பதற்காகவே தாம் தமிழ் மொழியைக் கற்கத் தொடங்கியதாகத் தம் “சத்தியசோதனை” என்னும் நூலில் கூறியுள்ளார். தமிழர்களிடத்தில் அவருக்கிருந்த பற்றுதலாலும், தமிழ்மொழியின் மீதிருந்த ஆர்வத்தாலும், அம்மொழியி லுள்ள தலைசிறந்த நூலாகிய திருக்குறளை அவர் கற்க விரும்பினார்.

இந்நூல் உலகில் பெரும்பாலும் எல்லா மொழிகளி லும் பெயர்த்தெழுதப்பட்டிருப்பது இதன் பெருமைக்கு

வள்ளுவரும்

மற்றொரு சான்றாகும். உலகில் மிகச் சிறந்த நூல்களுக்கே உரைகளும் விளக்கங்களும் மிகுதியாகத் தோன்றும். அறிஞர்கள் வேண்டும் பொருளெல்லாம் அவற்றில் அகழ்ந்தெடுக்கப்படும். திருக்குறளும் இந்த வகையைச் சேர்ந்த ஒரு நூலாதலின், பழங்காலத்திலேயே அதற்குப் பத்துப் பேர் உரை செய்திருப்பினும், இக்காலத்திலும் அறிஞர் பலரும் அதற்கு உரை செய்த வண்ணமிருக்கின்றனர். இதுவும் அதன் பெருமைக்கு ஒரு சான்றாகும்.

இத்தகைய மாண்பு மிக்க நூல் எக்காலத்தும், உலகத்தின் எப்பகுதியிலும் இருக்கும் அறிஞர் உள்ளத்தைக் கவர்வதில் வியப்பொன்றுமில்லையே! அதனாற்றான் காந்தியடிகளும் இந் நூலால் கவரப் பெற்று, அதன்படி ஒழுகத் தொடங்கினார். அவரது வாழ்க்கைக்கு ஒளி காட்டிய கீதை, பைபிள், குரான் போன்ற தலைசிறந்த நூல்களுள் இதற்கே முதலிடம் தரவேண்டும்.

திருக்குறள் வற்புறுத்திக் கூறும் அறங்களாகிய அன்புடைமை, அருளுடைமை, அழுக்காறுமை, வெட்காமை, இனியவை கூறல், இன்னு செய்யாமை, வாய்மை, கொல்லாமை, புலால் மறுத்தல், பொறையுடைமை முதலியவற்றைக் கடைப்பிடித்ததனால், மோகன்தாஸ் கரம்சந்த் காந்தியாயிருந்தவர் மகாத்மா காந்தியாக மாறினார் என்று கூறுதல் மிகையாகாது.

சிறந்த இலக்கியங்களின் பெருமை, அவை மக்களின் மேன்மைக்கு வழிகாட்டிகளாக அமைவதே யாகும். உலக இலக்கியங்களில் திருக்குறளுக்கு இத்தகைய பெருமை உண்டு. இதனாலன்றோ ரஷியத் தலைநகராகிய கிரெம்ளினில், உலகமே அழிந்தாலும்

அழியாத காப்புமிக்க நிலவறையில், மற்ற உலகப் பேரிலக்கியங்களுடன் திருக்குறளும் வைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறது!

காந்தியம்

காந்தியடிகள் நம் நாட்டு மரபுக்கும், உலகப் பெரியார்களாகிய ஏசுநாதர், புத்தர், முகம்மது நபி, டால்ஸ்டாய் போன்றோர் வாழ்ந்து காட்டியும், அறிவுறுத்தியும் வந்த நெறிக்கும் ஒத்தவகையில் தம் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டார். இக் காலத்தார் அவர் கடைப்பிடித்து வற்புறுத்தி வந்த கொள்கைகளையும் நெறிகளையும் சிறப்பாக அவர் பெயராலேயே காந்தியம் என்று வழங்குகின்றனர். குறிப்பாக அன்னாரைப் பின்பற்றி அவர் சீடர்களாகக் கருதத் தக்க சிலர் காந்தியடிகள் நெறியைக் காந்தியம் என்னும் பெயரால் பெருமையாக வழங்குகின்றனர்.

காந்தியடிகளோ தமக்குப் பின்னால் தம் பெயரால் ஒரு மதத்தையோ கொள்கையையோ தாம் விட்டுச் செல்ல விரும்பவில்லை என்று கூறிவந்தார். இஃது அவரது அடக்கத்தையும் பணியையுமே காட்டா நிற்கும். எனினும், அவருடைய அறிவுரைகளும் நெறிகளும் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் மக்கள் மனத்தைக் கவர்ந்து விட்டபடியால், அவற்றிற்குக் காந்தியம் என்று தனிப் பெயர் இடுவது தகுதி என்று அவர் சீடர்கள் கருதினர்.

இன்று காந்தியம் உலகம் முழுவதும் பரவி விட்ட ஒரு கொள்கையாகவும் இயக்கமாகவும் விளங்கி வருகிறது. அதனைப் பின்பற்றுவதற்கும் பரப்புவதற்கும் உலகில் பல நாடுகளில் பெரியோர்கள் உழைத்து

வருகின்றனர். இவ்வாறு காந்தியடிகள் உலக முழுவதற்குமே ஒரு புதுத் தத்துவத்தையும் நெறியையும் காட்டிச் சென்றார் என்பது பொருந்தும்.

காந்தியம் என்பதில் காந்தியடிகளது முச்சுப் போன்ற மூன்று முக்கியமான கொள்கைகள் முதலிடம் பெறுகின்றன. அவையாவன, வாய்மை (பொய்யாமை), அன்புடைமை, இன்னு செய்யாமை (அகிம்சை) என்பன. இம் மூன்றையும் மேற் கூறிய உலகப் பெரியார்களும் திருவள்ளுவரும் சிறப்பாக வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளார்கள். சமணம், பௌத்தம் போன்ற சில சமயங்கள் மேற்கூறிய தலையாய மூன்று அறங்களோடு வேறு சில அறங்களையும் அல்லது ஒழுக்க நெறிகளையும் வற்புறுத்தும். ஆனால், அவற்றில் தெய்வக் கொள்கை இடம் பெறவில்லை, அல்லது வற்புறுத்தப் படவில்லை.

காந்தியடிகளோ தெய்வ நம்பிக்கை மிக்குடைய வராய், தெய்வமணம் கம்பவராய் விளங்கினார்; தம்மைக் கடவுளின் கருவியாகவே கருதினார்; எச் செயலையும் தெய்வத்தை முன்னிட்டே செய்வார்; நாள்தோறும் தவருது காலை மாலை இரவு நேரங்களில் பொது வழிபாடு நடத்தி வந்தார். இத்தகையோரைத் தான் நம் நாடு மதிக்கும். இதுவே நம் நாட்டு மரபு.

முதலில் நம்மைப் போலக் குற்றங்குறைகளுடன் சாதாரண மனிதனாக வாழ்ந்த அடிகள், பட்டறிவினால் அறிவுத் தெளிவும் அறத்தில் ஊற்றமும் பெற்று, மனிதத் தன்மைக்கு மேற்பட்ட நிலையை அடைந்தார். அவர் தம் அசையாத தெய்வ நம்பிக்கையாலும், அன்பு, உண்மை, இன்னு செய்யாமை என்னும் அடிப்படை நோன்புகளாலும் உயர் மனித நிலையை எய்தினார்.

அவர் தம் கடமையைச் செய்வதில் பலனில் பற்று தலின்றியும், வெற்றி தோல்விகளைப் பொருட்படுத்தாமலும், விருப்பு வெறுப்புகள் இன்றியும் மனத்திட்பத் தோடு விளைத்திட்பம் உடையவராய் இருந்தார். ஏழை எளியவர்கள்மாட்டு மனமுருகி அவர்கள் துன்பத்தை நீக்குவதற்கு ஓயாது உழைத்தார்; தம் தனி வாழ்க்கையிலும் பொது வாழ்க்கையிலும் அன்பு, உண்மை, இன்னு செய்யாமை ஆகிய நோன்புகளைக் கடைப்பிடித்தார்; தம்மையும் தம் பணியையும் கடவுளுக்கே காணிக்கையாக அளித்தார். அவரது வாழ்க்கையில் மறைவு என்பதே இல்லை. அது யாவரும் அறியும் வெளிப்படையாக இருந்தது. அதை 'ஒரு திறந்த புத்தகம்' என்னலாம்.

சிலர் தம் தனி வாழ்க்கை வேறு பொது வாழ்க்கை வேறு. அறம் வேறு அரசியல் வேறு, நாணயம் வேறு வாணிகம் வேறு என்றெல்லாம் வாழ்க்கைத் துறைகளைப் பிரித்துப் பேசுவர். காந்தியடிகளோ இத்தகைய வேற்றுமைகளை ஒப்புக் கொள்ளாமல், 'வாழ்க்கை என்பது ஒன்றே; அது முழுமையானது; அதனைப் பகுதி பகுதிகளாகப் பிரிக்க முடியாது; பிரிக்கக்கூடாது' என்று கூறி, வாழ்க்கையில் எப்போதும் எல்லாத் துறைகளிலும் கடவுட் பற்று, உண்மை, அன்பு, இன்னு செய்யாமை, மற்ற அறநெறிகள் யாவும் கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி வந்தார். அவர் தம் வாழ்க்கையையும் அவ்வாறே அமைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

வாழ்க்கையில் அறத்தை அடிப்படையாக வற்புறுத்திய அடிகள், வாழ்க்கைத் துறைகள் எல்லாம் அறத்திற்குட் பட்டவையே என்றும், அறத்திற்குப்

வள்ளுவரும்

புறம்பாக எதுவும் இருத்தலாகாது என்றும், வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய பொருளும் இன்பமும் அறத்தோடு பொருந்தியனவாகவே இருக்க வேண்டுமென்றும் கூறி வந்தார். திருக்குறள் கூறும் வாழ்க்கை நெறியும் இதுவேயாகும். அன்றியும் நாம் ஒரு நல்ல குறிக் கோளை அடைவதற்குத் தீய வழியைப் பின்பற்றலாகாது என்றும், அதனை நல்ல வழியிலேயே அடைய வேண்டுமென்றும், வினைத்தூய்மை என்னும் அதிகாரத்துள் வள்ளுவர் தெரிவிப்பது போல அடிகளும் அறிவுறுத்தி வந்தார்; தம்மைச் சார்ந்தவர்களோ, தம் நண்பர்களோ, ஒரு தவறு செய்தவிடத்து அதனைத் தயங்காது கடிந்து அத்தவற்றிற்குத் தாமே கழுவாய் தேடிக்கொண்டார்.

இத்தகைய அறமே உருவான அண்ணல், அறவாழியாம் திருவள்ளுவர் வழித்தோன்றல் என்பது பொருத்தமே. திருக்குறள் வழி நடந்த இருவரைக் குறிப்பிடவேண்டின், ஒருவர் திருவள்ளுவர், மற்றொருவர் காந்தியடிகள் என்னலாம். இயேசு நாதரின் போதனைப்படி நடந்த இருவருள் ஒருவர் இயேசுநாதர், மற்றொருவர் மகாத்மா காந்தி என்று ஒரு மேனாட்டறிஞர் கூறியது இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது.

2. அடிகளின் வாழ்க்கை (முற்பகுதி)

அமரகவி பாரதியார் காந்தியடிகளை, “முடிவிலாக் கீர்த்திபெற்றுப் புவிக்குளே முதன்மை” யுற்றவர் என்று வாயாரப் பாராட்டுகிறார். ஏனெனின், அடிகள் உலக நாடுகளிலெல்லாம் மிகவும் “தாழ்வுற்று வறுமை மிஞ்சி, உரிமையின்றி அடிமையாகிப் பாழ்ப்பட்டு நின்ற பாரத தேசம்தன்னை வாழ்விக்க வந்தவர் ;” நம் நாடு அடிமை வாழ்வினின்றும் நீங்கி விடுதலையடைந்து, செல்வம், உயர்வு, கல்வி, அறிவு ஆகியவையெல்லாம் பெற்று மேலோங்கி, உலகில் தலைமை எய்துதற்கு வழி காட்டியவர். இத்தகைய மகாத்மா ‘வாழ்க ! வாழ்க!’ என்று அவர் மனமார வாழ்த்துகிறார்.

இன்று அடிகள் நம்மிடையே இல்லை ; அவரை வாழ்த்திய பாரதியாரும் இல்லை. எனினும், இருவரும் அமரர்களாக அழியாமை பெற்று வாழ்கின்றனர். நம் நாடு விடுதலை பெறுவதற்குப் பலவாண்டுகள் முன்னரே காந்தியடிகளின் விடுதலைத் தொண்டினை உணர்ந்து பாராட்டிய பாரதியாரும், அவர் சொல்லை மெய்ப்பித்த காந்தியடிகளும் ஒருவருக்கொருவர் இணையான தெய்வ ஆற்றல் பெற்றவர்களே என்பதில் ஐயமென்ன ?

பிறப்பு

அடிகள் 1869ஆம் ஆண்டு, அக்டோபர்த் திங்கள் 2ஆம் நாள் பிறந்தார் ; அவர் பிறந்த ஊர் குஜராத்து மாநிலத்தில் உள்ள போர்பந்தர் என்பது. காந்தியடிகளின் தந்தையாரான காபா காந்தியும், பாட்டனாரும் போர்பந்தர் மன்னரின் அமைச்சர்களாக இருந்தவர்கள். காபா காந்தியின் நான்காவது மனைவியாகிய

புத்லிபாய்க்கு நான்காவது மகவாக அடிகள் தோன்றினார். பெற்றோருடைய நற்பண்புகளாகிய கடவுட்பற்று, நல்லொழுக்கம், உயர் குணங்கள் யாவும் காந்தியடிகளுக்கு இளமையிலேயே இயற்கையாய் அமைந்திருந்தன. அவருக்குப் பெற்றோர் இட்ட பெயர் மோகனதாஸ் கரம்சந்த் காந்தி என்பது.

இளமைக் கல்வி

ஏழு வயது வரையில் போர்பந்தரில் உள்ள தொடக்கப் பள்ளியில் பயின்ற காந்தியார், பின்னர்தம் தந்தை இராஜ்கோட்டைக்கு நீதிபதியாக மாற்றப்பட்டபோது, அங்குச் சென்று உயர்நிலைக் கல்வி பெற்றார். பள்ளிப் பருவத்தில் அவர் உண்மையும் ஒழுங்கும் கடமை யுணர்ச்சியும் மிக்க மாணவராக விளங்கினார்; நேரம் தவறாமல் பள்ளிக்குச் செல்வார். பள்ளி முடிந்ததும் நேரே வீட்டிற்குச் செல்வார். மாணவர்களுடன் விளையாடுவதிலும் வீண் பொழுது போக்குவதிலும் அவருக்கு விருப்பமில்லை. எக்காரணத்தைக் கொண்டும் அவர் பொய் பேசமாட்டார்.

பள்ளிப் பருவத்தில் நிகழ்ந்த இரண்டு குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சிகளை அவர் தம் 'சத்திய சோதனை' என்னும் நூலில் குறித்துள்ளார். அவர், அவற்றிலிருந்து தம் வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டிகளான இரண்டு செய்திகளை அறிந்தார்.

அவற்றுள் ஒன்று 'சிரவண பிதூர் பக்தி' என்னும் நாடக நூலைக் கருத்தூன்றிப் படித்ததால், தாம் தம் பெற்றோருக்குப் பணிவிடை செய்ய வேண்டுமென்று உணர்ந்தது. அந்நூலில் சிரவணன் என்னும் சிறுவன் இரு கண்களையும் இழந்த தன் பெற்றோரைக் காவடியில்

வைத்துத் தூக்கிச் சென்று அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்து அதனால் சிறப்புற்றான் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறே அடிகளும் தம் பெற்றோர்க்குக் குற்றேவல் செய்ய உறுதி பூண்டார்.

மற்றொரு நிகழ்ச்சி, அரிச்சந்திரன் நாடகத்தைக் கண்டு, அதிலிருந்து அரிச்சந்திரனைப் போலத் தாமும் வாய்மை தவறாத செம்மலாக விளங்க வேண்டுமென்று அவர் உறுதி பூண்டதாகும். பிற்கால வாழ்க்கையில் தாம் மனமொழி மெய்களால் சத்தியம் தவறாத நெறியைக் கடைப் பிடித்து ஒழுக்குவதற்கு இதுவே தூண்டுதலாக இருந்தது என்று அடிகள் கூறியுள்ளார்.

இங்கிலாந்து செல்லல்

காந்தியடிகள் பள்ளியில் பயிலும் போதே அவர் தந்தையார் இறந்து விட்டார்; பிறகு தம் தமையனார் பாதுகாப்பில் வளர்ந்து வந்தார். பள்ளியிறுதித் தேர்வை முடித்த பிறகு, தமையனார் அவரை வழக்கறிஞர் படிப்பிற்காக இங்கிலாந்திற்கு அனுப்ப எண்ணினார். ஆனால் அவர் தாயார், பதினெட்டு வயதும் நிரம்பப் பெருத தம் சிறுவன் அயல் நாட்டில் தனித்து வாழ்ந்தால், அந்நாட்டவர்களுடைய தீய பழக்கங்களைக் கைக்கொண்டு விடுவான் என்றஞ்சினார். அடிகளோ தம் அன்னையாருக்குத் தாம் அவ்வாறு தவறான வழியில் செல்லாமலிருப்பதாக உறுதியளித்தார். ஆகவே, அவருடைய அன்னையார் அவரை இங்கிலாந்திற்கு அனுப்ப இணங்கினார்.

இங்கிலாந்தில் அவர் தங்கியிருந்த மூன்றாண்டு களும் தம் தாயாருக்கு அளித்த வாக்குறுதியின்படி நடந்து கொண்டு, கல்விமுற்றி வழக்கறிஞர் பட்டமும்

வள்ளுவரும்

பெற்றுத் தாய்நாடு திரும்பி வந்தார். ஆனால், அதற்குள் தம் தாயார் இறந்துவிட்ட செய்தியை யறிந்து அவர் ஆற்றொணுத் துயரம் கொண்டார்.

தொழில்

தாய் நாடு திரும்பியதும் அடிகள் தம்மைப் பம்பாயில் உயர்நீதி மன்ற வழக்கறிஞராகப் பதிவு செய்து கொண்டு வழக்குகளில் வாதாடும் தொழிலை மேற்கொண்டார். அவர் தாம் வாதாடிய முதல் வழக்கில் தோல்வியே கண்டார். இதற்கு அவர் நேர்மை, உண்மை முதலிய பண்புகளைக் கடைப் பிடித்ததே காரணமாகும். வழக்கறிஞர் தொழில் அவர் மேற்கொண்ட உண்மை நோன்பிற்கு ஒவ்வா திருந்ததால் அத்தொழிலில் அவரால் வெற்றி காண முடியவில்லை. பின்னர் அவர் இராஜ்கோட்டிற்குத் திரும்பி வந்து வழக்குகளுக்கு விண்ணப்பம் எழுதும் தொழிலைச் செய்து வந்தார். அதிலும் நேர்மை தவறவேண்டிய நிலை இருந்ததால், அதனையும் அவர் விட்டுவிட்டார்.

தென்னுப்பிரிக்கச் செலவு

அப்போது போர்பந்தரில் இருந்த ஒரு வணிக நிறுவனத்தார், தமக்குத் தென்னுப்பிரிக்காவிலிருந்து வரவேண்டிய ஒரு பெருந் தொகையைப் பெறுவதன் பொருட்டு அங்குள்ள உயர்நீதி மன்றத்தில் வழக்குத் தொடருவதற்காகக் காந்தியடிகளை அங்குச் செல்லுமாறு வேண்டினர். அடிகளும் அதற்கிணங்கிப் புறப்பட்டார். தென்னுப்பிரிக்காவில் டர்பன் என்னுமிடத்தில் உள்ள நீதி மன்றத்தில் அவ்வழக்கை அவர் பதிவு செய்து வாதாடினார். அதனால் மிகுந்த பொருளும் நீண்ட காலமும் வீணாகி வந்தன. அதனைக் கண்ட

அவர் பொருது, எதிர்க்கட்சிக்காரரைத் தனியே அழைத்து, நீதி மன்றத்தின் துணை இன்றியே வழக்கை முடித்துக்கொண்டார். இதனால் இரு திறத்தாருக்கும் நன்மை உண்டாயிற்று. வழக்கும் விரைவில் முடிந்தது.

தென்னுப்பிரிக்க இந்தியர் நிலை

தென்னுப்பிரிக்காவில், இந்தியாவிலிருந்து சென்று கரும்புத் தோட்டங்களிலும் தங்கச் சுரங்கங்களிலும் பிறவிடங்களிலும் கூலி வேலை செய்து வந்த இந்தியர்கள் மிகவும் இழிவாக நடத்தப்பட்டு வந்தார்கள். அவர்களுள் பெரும்பாலோர் தமிழர்களே. தென்னுப்பிரிக்க வெள்ளையர்கள் அவர்களைக் கூலிகள் என்னும் இழிவான சொல்லால் அழைத்தது மட்டுமன்றி, அவர்களுக்குச் சில அடிப்படை உரிமைகளையும் அளிக்க மறுத்தனர். அவர்கள் வெள்ளையர்கள் வாழும் இடங்களுக்கு அருகில் வாழ்வதும், புகை வண்டிகளில் செல்வதும், ஊர்திகளில் செல்வதும், தலைப்பாகை அணிவதும் தடுக்கப்பட்டன. ஆடு மாடுகள் போல் நடத்தப்பட்ட இந்தியர்களின் நிலை கண்ட மகாத்மா மனம் புழுங்கினார்; அக்கொடுமையை நீக்கத் துணிந்து முற்பட்டார்; தாம் சென்ற வேலை முடிந்தும் கூட, இந்தியர்களுக்கு மறுக்கப்பட்ட உரிமைகளைப் பெற்றுத் தரும் வரையில் தென்னுப்பிரிக்காவிலேயே தங்கியிருக்கத் தீர்மானித்தார்; அப்போது இந்தியர்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்க மறுக்கும் சட்டம் ஒன்று வரப்போவதை அறிந்து அதனையும் எதிர்க்கத் துணிந்தார்.

போராட்டம்

அடிகள் தென்னுப்பிரிக்க இந்தியர் நிலைபற்றித் தென் ஆப்பிரிக்க அரசாங்கத்திற்கும், இங்கிலாந்திற்

கும் அறிவுறுத்தி, அவர்களுடைய இன்னல்களைப் போக்குமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தார்; பொதுவாக வெள்ளையர்களையும் வேண்டிக் கொண்டார். எனினும், இந்திய வாக்குரிமை மறுப்புச் சட்டம் நிறைவேற்றப் பட்டுவிட்டது. இச்சட்டத்தை எதிர்த்து வழக்காட அவர் நீதி மன்றத்தில் தம்மை வழக்கறிஞராகப் பதிவு செய்து கொண்டார்; நேட்டால் இந்தியக் காங்கிரஸ் என்னும் ஒரு சங்கத்தை நிறுவி, அதன் வாயிலாக இந்தியர்களின் உரிமைகளுக்காகப் போராடத் திட்டமிட்டார்; அச்சங்கத்தில் இந்தியர்கள் அனைவரையும் ஒன்றாகத் திரட்டினார்.

இதற்கிடையில் தென்னாப்பிரிக்க அரசாங்கம் முன்னேயினும் கடுமையாக இந்தியர்களை ஒடுக்க எண்ணி, அவர்களுக்குத் 'தலைவரி'யாக ஆண்டுதோறும் 25 பவுன் செலுத்த வேண்டுமென்று கட்டளை பிறப்பித்தது. இவ்வரியை ஒவ்வோர் இந்தியனும் கட்டாயம் செலுத்த வேண்டும். ஆகவே, அடிகள் இதனை நாகரிகமற்ற கொடுஞ்செயல் என்று வன்மையாக எதிர்த்தார்; பொது மேடைகளிலும் செய்தித் தாள்களிலும் இதற்கெதிராகப் பேசியும் எழுதியும் வந்தார். அவரது எதிர்ப்பின் விளைவாக இவ்வரி மூன்று பவுனாகக் குறைக்கப்பட்டது. இஃது அவருக்கு ஓரளவு வெற்றியே எனினும், அவ்வரி அடியோடு நீக்கப்பட வேண்டுமென அவர் இடை விடாமல் போராடி வந்தார்.

இப்போராட்டத்தினிடையில் அடிகள் ஒரு முறை இந்தியாவிற்கு வந்து, இங்குத் தென்னாப்பிரிக்க இந்தியர் பற்றிய உண்மை நிலையை எடுத்துக்கூறி உதவி பெற முனைந்தார்; பம்பாய், சென்னை, கல்கத்தா ஆகிய நகரங்களுக்குச் சென்று சொற்பொழிவுகள்

ஆற்றினார். அவர் பேச்சைக் கேட்ட மக்கள் தென்னாப் பிரிக்க இந்தியர் சார்பாகக் காந்தியடிகள் மீண்டும் அங்கே சென்று போராட வேண்டுமென்றும், தாங்கள் அவருக்கு அப்போராட்டத்தில் எல்லா உதவிகளையும் அளிப்பதாகவும் கூறி ஊக்கமளித்தனர்.

அவ்வாறே அடிகள் மீண்டும் அங்குத் தம் மனைவி மக்களுடன் பயணமானார். அவர் சென்று கப்பலில் தென்னாப்பிரிக்காவில் வேலை செய்வதற்காகச் சென்று கொண்டிருந்த இந்தியர்களும் உடன் சென்றனர். இதனையறிந்த தென்னாப்பிரிக்க வெள்ளையர்கள், அவர் தமக்குத் துணையாகப் பல இந்தியர்களை உடன் அழைத்து வருகிறார் என்றெண்ணி அவர் வருகைக்கு எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தனர்; கப்பல் துறைமுகத்திற்குள் துழைந்ததும், காந்தியடிகள் தம் மனைவியையும் மக்களையும் முன்னதாக ஒரு நண்பர் இல்லத்திற்கு அனுப்பி விட்டுத் தாம் மட்டும் ஓர் ஆங்கில நண்பருடன் தனியே இறங்கி நடந்து சென்றார். காந்தியடிகளைக் கண்டுகொண்ட வெள்ளையர்கள், அவருடன் வந்த ஆங்கிலேயரைத் தனிப்படுத்திவிட்டு, காந்தியடிகளை அடித்தும் உதைத்தும் கற்களை வீசியும் கடுமையாகத் தாக்கினார்கள். காந்தியடிகள் தனித்து எதிர்ப்பாளர். களுக்கு ஈடுகொடுத்து நின்றார். பின்னர்க் காவலதி காரியின் மனைவியும் காவலதிகாரியும் அங்கு வர, அக் கொடியவர் கூட்டத்திலிருந்து அவர் தப்ப முடிந்தது. அவரைத் தாக்கியவரீது தென்னாப்பிரிக்க அரசாங்கம் வழக்குத் தொடர எண்ணியது. ஆனால், அடிகள் பெருந்தன்மையுடன் அவர்களை மன்னித்து விடுமாறு அரசாங்கத்தை வேண்டிக் கொண்டார்.

“இன்னு செய்தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால்
என்ன பயத்ததோ சால்பு.”

என்னும் தமிழ் மறைப்படி, அடிகள் தமக்குத் தீங்கு செய்தவர்களுக்கும் நன்மையே செய்து, தம் சான்றுண்மையைப் புலப்படுத்தியதோடு, அத்தீயவர்களை வெட்கித் தலைகுனியும்படி செய்தார்; அவர்கள் தம் தவற்றுக்கு வருந்தும்படி செய்தார். அது முதல் அவர்கள் அடிகளிடம் மரியாதையுடன் நடந்து கொள்ள லானார்கள்.

போயர் சண்டை

காந்தியடிகளுடைய பெருந்தன்மையை விளக்கும் மற்றொரு நிகழ்ச்சியும் தென்னாப்பிரிக்காவில் நடந்தது. அங்கு வாழும் போயர்கள் எனப்படும் மக்கள் தம்மை ஆண்டு வந்த ஆங்கிலேயரை எதிர்த்துப் போரிட்டனர். ஆங்கிலேயர் தமக்கும் பகைவரென்று எண்ணத்தக்க வராயிருந்தும், அடிகள் அவர்களிடம் பகைமை பாராட்டாமல், அவர்களுக்கு உதவ முன் வந்தார். அப்போரில் புண்பட்ட வீரர்களுக்கு அவர் மருத்துவ உதவி முதலியன செய்தார்; அதற்காக ஒரு மருத்துவப் படையைத் திரட்டினார்; புண்பட்டவர்களுக்கு உடனுக்குடன் உதவியளித்து அவர்களுடைய உயிரைக் காப்பாற்றினார்; இதனால் ஆங்கில அரசாங்கம் மகிழ்ந்து, போர் முடிந்ததும் அவருக்கு ஒரு பதக்கத்தை யணிவித்து அவரைப் போற்றியது.

இந்தியாவிற்கு மீளுதல்

அடிகள் தென்னாப்பிரிக்காவில் ஓரளவு வெற்றியுடன் தம் பணிகளை முடித்துக் கொண்ட பின்னர் 1901இல் தாய் நாடு திரும்பினார். இங்கு வந்தபோது,

மக்கள் அவருக்களித்த வரவேற்பு வரலாறு காணாத முறையில் இருந்தது. அவர் தொடர்ந்து தென்னாப் பிரிக்க இந்தியருக்குப் பணி செய்ய வேண்டுமென்று இந்திய தேசியக் காங்கிரசுப் பேரவை அவரைக் கேட்டுக் கொண்டது. அவ்வாறே அவர் செய்து வந்தார். பின்னர் அவர் இராஜ்கோட்டில் மீண்டும் வழக்குரைஞர் தொழிலைத் தொடங்கினார். இப்போது அவர் அத்தொழிலின் நுட்பங்களையெல்லாம் நன்கு அறிந்திருந்ததாலும், நேர்மையுடனும் உண்மையுடனும் அவர் வழக்காடுவார் என்று மக்கள் நம்பியதாலும், பலரும் அவர் உதவியை நாடினர். அதனால் அவருக்கு வருவாய் மிகுதியாகக் கிடைத்தது. அவர் பெயரும் புகழும் ஓங்கின.

பின்னர் அவர் பம்பாய்க்குச் சென்று, உயர்நீதி மன்றத்தில் தம்மை வழக்குரைஞராகப் பதிவு செய்து கொண்டு, அங்கேயே தொழில் நடத்தலானார். அப்போது கோபாலகிருஷ்ண கோகலே என்னும் பேரறிஞருடைய தொடர்பு அவருக்கு உண்டாயிற்று. அவருடைய உயர்ந்த கொள்கைகளும் தொண்டு மனப் பான்மையும் நுட்ப அறிவும் அடிகளை ஆட்கொண்டன. அடிகள் அவரையே தம் அரசியல் ஆசானாகக் கொண்டு, இந்தியாவிற்கு விடுதலை பெற்றுத் தருவதற்காக உழைக்க உறுதிக்கொண்டார்.

மீண்டும் தென்னாப்பிரிக்காவில்

அடிகள் இந்தியாவில் இருந்தபோது, 1903 ஆம் ஆண்டில் இங்கிலாந்தின் குடியேற்ற நாட்டமைச்சராகிய சேம்பர்லின் என்பவர் தென்னாப்பிரிக்காவுக்கு வந்தார். ஆகவே, தென்னாப்பிரிக்க இந்தியர் காந்தி

யடிகளை அப்போது அமைச்சரிடம் தம் குறைகளை நேரில் எடுத்துக் கூறி அவற்றைப் போக்குமாறு வேண்டிக் கொள்வதற்கு அங்கு வரும்படி அழைத்தனர். அடிகளும் அதற்கிசைந்து மீண்டும் தென்னாப்பிரிக்கா சென்றார்; சேம்பர்லினிடம் தென்னாப்பிரிக்க இந்தியர்கள் படும் துன்பங்களை யெல்லாம் விளக்கிக் கூறி அவற்றைப் போக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டார். சேம்பர்லின் அதற்கு இணங்கவில்லை. ஆகவே, அடிகள் தொடர்ந்து தென்னாப்பிரிக்காவிலேயே தங்கியிருந்து போராடத் திட்டமிட்டார்; தம்மை மீண்டும் அங்கு வழக்குரைஞராகப் பதிவு செய்து கொண்டு அத்தொழிலை மேற் கொண்டார்.

இந்நிலையில் தென்னாப்பிரிக்க அரசாங்கம் அங்குள்ள இந்தியர்களை மேலும் கொடுமைப்படுத்தும் முறையில் புதியதொரு சட்டத்தை இயற்றியது. அதன்படி, அங்கு வாழும் இந்தியர்கள் யாவரும், தொடர்ந்து அங்கேயே தங்கியிருக்க வேண்டுமானால் அரசாங்கத்திடம் இசைவு பெறவேண்டுமென்றும், அவ்வாறு இசைவு பெறும்போது தங்கள் அங்க மச்ச அடையாளங்களையும் கைவிரற் கோடுகளையும் ஊர்க் காவல் நிலையங்களில் பதிவு செய்து கொள்ளவேண்டுமென்றும் வற்புறுத்தியது.

இதை மகாத்மா மிகக் கடுமையாக எதிர்த்தார்; குற்றவாளிகளைப் போல இந்தியர்களை நடத்துவது தகாது என்று முறையிட்டார்; அன்றியும் இந்தியர் எவரும் இச் சட்டத்திற்குக் கீழ்ப்படியக் கூடாது என்றும், கீழ்ப்படிந்தால் அதைவிட இழிவு வேறொன்றுமில்லை யென்றும் விளக்கிக் கூறினார். அடிகள் தம் மானத்தைப் பாதுகாக்கவே இவ்வாறு அச் சட்டத்தை

எதிர்த்துப் போராடுகிறார் என்றுணர்ந்த இந்தியர்கள், அவர் கூறியபடி நடந்தனர். இதைத் தென்னாப்பிரிக்க அரசாங்கத்திற்கு ஏற்பட்ட ஒரு தோல்வி என்றே கூற வேண்டும். எனினும், அரசாங்கம் ஒரு காலக் கெடுவைக் கொடுத்து, அதற்குள் யாவரும் தம்மை மேற் கூறியவாறு இசைவு பெற்றுப் பதிவு செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று அறிவித்தது. ஆனால், ஓர் இந்திய னாவது அவ்வறிவிப்பை மதித்து அதன்படி நடக்க வில்லை. அரசாங்கம் மீண்டும் ஒரு காலக் கெடுவை யளிக்க, அதற்கும் இந்தியர்கள் மதிப்பளிக்கவில்லை.

இதைக் கண்டு பொருத அரசாங்கம், காந்தியடிகளையும் ஆயிரக்கணக்கான இந்தியர்களையும் சட்டத்தை மதிக்காத குற்றத்திற்காகச் சிறை செய்தது. நீதிமன்றத்தில் அடிகள் குற்றம் சாட்டப்பட்டு நிறுத்தப் பட்டபோது அவர், “நான் குற்றவாளிதான். மற்றவர்களையும் குற்றம் செய்யத் தூண்டியவன் நானே. ஆதலால், அவர்களை ஒன்றும் செய்யாமல் என்னை மட்டும் உங்கள் விருப்பம்போலத் தண்டியுங்கள்,” என்று தெரிவித்தார். நீதிபதி அவரைச் சட்டப்படி குற்றவாளி என்று தீர்ப்புக் கூறி இரண்டு திங்கள் சிறையிலிருக்குமாறு தண்டித்தார்.

அடிகள் மகிழ்ச்சியோடு அத் தண்டனையை ஏற்றுக் கொண்டு, சிறை வாழ்க்கை முடிந்ததும், மீண்டும் போராட்டத்தைத் தொடங்கினார். ஆகவே, தென்னாப்பிரிக்கக் கவர்னர் ஜெனரலாகிய ஸ்மட்ஸ் என்பவர், அடிகளுடன் கலந்து பேசி ஓர் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார். இவ் வொப்பந்தத்தின்படி, இந்தியர் தங்களைப் பதிவு செய்து கொள்ளவேண்டுமென்ற சட்டம் ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்றும்,

இந்தியர்கள் தாமாகவே சென்று பதிவு செய்து கொள்ள வேண்டுமென்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது.

ஆனால், இம் முடிவை ஒத்துக் கொள்ளாத பட்டாணியர் ஒருவர், இவ்வாறு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்ட தற்காக அடிகள் மேல் சினந்து அவரை ஒரு குண்டாந்தடியால் தாக்கினார். அவ்வடி தம் தலைமேல் விழுந்ததும், அடிகள் 'ஹரே ராம்' என்று கூறிய வண்ணம் தரையில் சாய்ந்து நினைவிழந்து கிடந்தார். அப்பட்டாணியரை அரசாங்கம் தண்டிக்க எண்ணியது. ஆனால், அடிகள் தம் பெருந்தன்மையால் அவரைத் தண்டிக்கக் கூடாது என்று கேட்டுக் கொண்டார். என்னே அடிகளின் சால்பு!

இறுதி வெற்றி

அடிகளுடன் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தத்தை ஸ்மடஸ் மதிக்கவில்லை. அதன்படி அவர் இந்தியர் பதிவுச் சட்டத்தை ஒழிக்கவில்லை. இதைக் கண்ட அடிகள் மீண்டும் போர் தொடங்கினார். அவரைப் பின்பற்றிப் பலரும் அரசாங்கத்திற் கெதிராக அறப் போர் நடத்தினர். அவர்களை யெல்லாம் அரசாங்கம் சிறையிலடைத்தது. அவர்களுடைய குடும்பங்களுக்கு வேலையும் உணவும் அளிப்பதற்கு அடிகள் டால்ஸ்டாய் பண்ணை என்னும் ஓர் உழவுப் பண்ணையை நிறுவினார். அதனால் பல இந்தியக் குடும்பங்கள் நன்மை யடைந்தன. அடிகளின் இவ்வாக்கப் பணியை யாவரும் பாராட்டினர்.

அதே சமயத்தில் தென்னாப்பிரிக்க அரசாங்கம் இந்துக்களையும், முஸ்லிம்களையும் இழிவு படுத்தும் மற்றொரு சட்டத்தையும் பிறப்பித்தது. அச் சட்டம்

இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் தங்கள்மதச் சடங்குகளின்படி செய்யும் திருமணங்கள் செல்லாவென்றும், கிறித்தவ முறைப்படி செய்யப்படும் திருமணங்களே செல்லும் என்றும் கூறியது. அதனால் சினமுற்ற தென்னாப்பிரிக்க இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் அடிகளின் தலைமையில் அரசாங்கத்தைக் கடுமையாக எதிர்த்தனர். இவ்வெதிர்ப் பிற்கு அஞ்சி, அரசாங்கமானது மகாத்மா காந்தியுடன் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டது. அதன் விளைவாக இந்து, முஸ்லிம் முறையிலமைந்த திருமணங்கள் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டதோடு, இந்தியர்கள்மீதிருந்த எல்லாத் தடைகளும் நீக்கப்பட்டன; அவர்களை இழிவுபடுத்தும் சட்டங்கள் எல்லாம் ஒழிக்கப்பட்டன. இவ்வாறு அடிகள் தென்னாப்பிரிக்காவில் தம் பணிகளின் வெற்றியைக் கண்டு 1915 இல் தாய்நாடு திரும்பினார்.

3. அடிகளின் வாழ்க்கை (பிற்பகுதி)

தாய்நாட்டுத் தொண்டு

அடிகள் இந்தியாவிற்குத் திரும்பிய பின்னர், தாய் நாட்டின் விடுதலைக்காகத் தம் உடல், பொருள், ஆவி முன்றையும் அளிக்க உறுதி பூண்டு, அதனையே தம் முழு நேர வேலையாகச் செய்து வரலானார். இந்தியா ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் நூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக அடிமைப்பட்டுக் கிடந்ததால், பல வழிகளிலும் பின் தங்கித் தன் தொழில், கல்வி, பண்பாடு, ஒழுக்கம் முதலியவற்றில் கீழ்நிலை அடைந்திருந்தது. இந்திய மக்கள் ஒடுக்கப்பட்டு, உரிமைகளை இழந்து இழிநிலை அடைந்து கிடந்தனர். ஒரு சிலர் மட்டும் ஆங்கிலக் கல்வி பெற்று, அரசு அலுவல்களில் உயர்நிலை அடைந்திருந்தனர். ஆனால், மிகப் பெரும்பாலோர் எல்லா வகையிலும் தாழ்வுற்றே இருந்தனர். அரசாங்கத்தை ஏன் என்று கேட்கவும் எவரும் இல்லை. இந்நிலையில் அடிகள் துணிவுடனும் உறுதியுடனும் இந்திய மக்களின் சார்பாக உரிமைப் போராட்டத்தைத் தொடங்க உளங்கொண்டார். அப்போராட்டம் வன்முறையில் அன்றிக் கத்தியின்றி இரத்தமின்றிச் செயல்பட வேண்டுமென்றும், அஃது உலகிற்கே ஒரு வழிகாட்டியாக இருக்க வேண்டுமென்றும் அவர் விரும்பினார்; அரசாங்கத்தின் அச்சுறுத்தலுக்கும் கொடுமைக்கும் ஒறுத்தலுக்கும் அஞ்சாத ஓர் ஆன்மீக ஆற்றல் வாய்ந்த படையை உருவாக்க எண்ணினார். அதற்காக அகமதாபாத்தில் ஒரு நிலையத்தை அவர் தோற்றுவித்தார். அதில் அன்பு, உண்மை, இன்னா செய்யாமை ஆகிய தம் மூன்று கொள்கைகளிலும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையுடைய சில

தொண்டர்களைத் தம்முடன் சேர்த்துக் கொண்டு அவர் அவர்களுக்கு அறப்போர் முறையில் பயிற்சியளித்தார். அவ்வறப்போர் முறையைச் சத்தியாக்கிரகம் என்றும், அம் முறையில் பயிற்சியளிப்பதற்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட அந் நிலையத்தைச் சத்தியாக்கிரக ஆசிரமம் என்றும் அவர் வழங்கினார். சத்தியாக்கிரகம் என்னும் சொல்லுக்கு உண்மை நெறியைக் கடைப்பிடித்தல் என்பது பொருள். இந்நெறியை உருவாக்குவதே தம் தாய்நாட்டிற்கும் உலகிற்கும் செய்யும் நிலைத்த தொண்டென்று அவர் எண்ணினார். இன்று, அதன் விளைவாக உலகெங்கும் இவ்வறப் போர் பரவிக் கையாளப்பட்டு வருவது யாவரும் அறிந்ததே.

அடிகளின் அறப்போர் முறையினையும், தென்னாப் பிரிக்காவில் அவர் அம் முறையில் கண்ட வெற்றியினையும், அதனால் அவர் அம் மக்களுக்கும் உலகிற்கும் ஆற்றிய சிறந்த தொண்டினையும்பற்றி அறிந்த இரவீந்திரநாத் தாகூர் என்னும் வங்கக் கவிஞர் அகமதாபாத்தில் அடிகளை நேரில் கண்டு அளவளாவி அவரது ஆன்மீக ஆற்றலால் கவரப்பட்டார். இவற்றிற்காக அவர் அடிகளைப் பாராட்டி, அவருக்கு மகாத்மா என்னும் அரிய பட்டத்தைச் சூட்டினார்.

ஆன்மீகத் துறையில் மிகச் சிறந்தவர்களையே மகாத்மா என்றழைப்பது வழக்கம். நம் நாட்டு முனிவர்களையும் சிறந்த பக்தர்களையும் போல அடிகள் இறைவனிடத்து ஆழ்ந்த பற்றும், மக்களிடத்து அதிக அன்பும், உண்மை, இன்னு செய்யாமை முதலிய உயர்ந்த பண்புகளும் பெற்றிருந்ததனால், அவருக்கு மகாத்மா என்னும் சிறப்புப் பெயர் எவ்வகையிலும் பொருந்தும். அன்று முதலாக மக்கள் அவரை மகாத்மா என்னும் பெயரால்

லேயே மரியாதையுடனும் அன்புடனும் அழைக்கலாயினர். ஆனால் அடிகளோ தம் பணிவாலும் அடக்கத்தாலும் அப் பெயர் தமக்குச் சிறிதும் பொருந்தாது என்று கூறிவந்தார்.

முதல் உலகப் போர்

இங்கிலாந்திற்கும் ஜெர்மனிக்கும் இடையில் தொடங்கி, 1914 முதல் 1918 வரை நடந்த முதல் உலகப் போரில், இங்கிலாந்திற்கு உதவியாகப் பொருளும் படையும் திரட்டித் தருமாறு இந்திய அரசாங்கம் இந்திய மக்களை வேண்டிக் கொண்டது. இங்கிலாந்து பகைவனால் தாக்கப்பட்டுத் துன்புறும் போது, நாம் அதைப் பார்த்துக் கொண்டு வாளாவிருக்கக் கூடாது என்று எண்ணிய அடிகள் அரசாங்கத்தின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கிப் படையும் பொருளும் திரட்ட முன்வந்தார்; ஊர் ஊராகச் சென்று அரசாங்கத்திற்கு உதவுமாறு மக்களை வேண்டிக் கொண்டார். இதனாலாவது ஆங்கிலேயருக்கு இந்தியர்மீது நல்லெண்ணம் பிறந்து, இந்தியாவிற்கு அவர்கள் சுதந்தரம் அளிப்பார்கள் என்று அவர் நம்பினார்.

ஆனால், போர் முடிந்து இங்கிலாந்து வெற்றி பெற்ற பிறகும், ஆங்கிலேயர் நமக்குச் சுதந்தரம் வழங்காமலிருந்ததோடு, இந்தியர்களுடைய விடுதலையார்வத்தை நசுக்கும் முயற்சியில் அவர்கள் முனைந்தனர்; இந்தியர்களை வன்முறையில் அடக்கியாவதற்கான சட்டங்களை இயற்றினர். அடிகள் அவற்றை எதிர்த்தார்; அரசாங்கம் அவற்றைத் திரும்பப் பெற வேண்டுமென்று வற்புறுத்தினார். அரசாங்கம் இதற்குச் செவிசாய்க்கவில்லை; அதோடு மட்டுமன்றி, அச்

சட்டங்களை மீறுபவர்களைக் கடுமையாகத் தண்டிப்பதாகவும் எச்சரிக்கை செய்தது. ஆகவே அடிகள் அவற்றை அறப்போர் முறையில் எதிர்க்குமாறு மக்களை ஊக்கிஞர். இதன் விளைவாக, மக்கள் அரசாங்கச் சட்டங்களை மீறவே, அரசாங்கம் அவர்களைக் கடுமையாகத் தண்டித்தது; மக்களைப் பழிவாங்கும் முறையில் இரக்கமின்றி அரக்கத்தனமாக நடந்து கொண்டது; பல விடங்களில் இராணுவச் சட்டத்தை நடத்தியது. இராணுவச் சட்டம் நிலவிய இடங்களில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் விசாரிக்கப்படாமலேயே தண்டிக்கப்பட்டனர்; கூட்டமாகக் கூடிய மக்கள்மீது துப்பாக்கிக் குண்டுகள் செலுத்தப்பட்டன.

1919 ஆம் ஆண்டு, ஏப்ரல் திங்கள் 6 ஆம் நாள் பஞ்சாபில் ஜலியன்வாலாபாக் என்னுமிடத்தில், அரசாங்கத்தின் வன்முறையை எதிர்ப்பதற்காகக் கூடியிருந்த ஒரு பெருங் கூட்டத்தின்மீது குண்டுமாரி பொழியுமாறு ஆங்கிலப்படைத் தலைவராகிய ஜெனரல் டயர் என்பவர் படை வீரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். அவர்கள் அவ்வாறே கூட்டத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டு துப்பாக்கியால் சுட, நூற்றுக்கணக்கான பெண்கள், குழந்தைகள் உள்பட எவரும் தப்பிச் செல்ல முடியாதவாறு குண்டு களுக்கு இரையாயினர். மற்றும் பலர் தடிகளால் அடித்து நொறுக்கப்பட்டனர். இவ்விரக்கமற்ற செயல் இந்திய வரலாற்றில் ஜலியன்வாலாபாக் படுகொலை என்று வழங்கப்படுகிறது.

ஒத்துழையாமைப் போர்

இக் கொடுமையினைக் கண்டு மனங் கொதித்த அண்ணல் காந்தியடிகள், இனித் தாம் ஆங்கில அரசாங்கத்துடன் எவ்வகையிலும் ஒத்துழைக்கக்

வள்ளுவரும்

கூடாது என முடிவு செய்தார்; மக்களும் அரசாங்கத்திற்கு ஒத்துழைப்பை அளிக்கக் கூடாது என அறிவித்தார். இக்கொடுமையை இழைத்தவர்மீது அரசாங்கம் கடுமையாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கோரி, அவர் உண்ணா நோன்பு தொடங்கினார். இதைக் கண்டு அஞ்சிய அரசாங்கம் கொடுமை இழைத்தவர்களை விசாரித்து நீதி வழங்குவதாக அறிவித்தது. அடிகளும் உண்ணா நோன்பை நிறுத்தினார். ஆனால் அரசாங்கமோ தன் சொற்படி நடக்க வில்லை.

நாணயம் தவறிய அரசாங்கத்திற்கு நல்ல பாடம் கற்பிக்க வேண்டுமென்று கருதிய அடிகள், 1920 ஆம் ஆண்டு நடந்த கல்கத்தா காங்கிரஸ் மாநாட்டில், இந்திய மக்கள் அரசாங்கத்துடன் அமைதியான ஒத்துழையாமைப் போரை நடத்த வேண்டுமென்னும் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றச் செய்தார். அதன்படி, அரசாங்க அலுவலகங்கள், நீதிமன்றங்கள், ஆங்கிலப் பள்ளிகள் முதலியவற்றிற்கு இந்திய மக்கள் செல்லக் கூடாது என்றும், ஆங்கில அரசின்கீழ் அலுவல் பார்க்கக் கூடாது என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. இவை மட்டுமன்றி, அரசாங்கத்திற்கு நாம் வரி செலுத்தக் கூடாது என்றும், இங்கிலாந்திலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்படும் பொருள்களைப் பயன்படுத்தக் கூடாது என்றும், வாங்கவும் கூடாது என்றும் வற்புறுத்தப்பட்டது. 'இத்தகைய எதிர்ப்பு இயக்கம் ஒன்றை நாடு முழுவதிலும் நல்ல முறையில் நடத்தினால், அரசாங்கம் வலிமை குன்றிச் செயலாற்ற முடியாமல் போய்விடும்; நம்மைக் கட்டியாள முடியாமல், நமக்கு ஆட்சியுரிமை அளித்துவிட்டு விலகிக் கொள்ளும்,' என்று அடிகள் விளக்கினார்.

அடிகள் இவ்வியக்கத்தை நாடு முழுவதிலும் பரப்பி அரசாங்கத்தை அல்லலுக் குட்படுத்தவே, அரசாங்கம் அதில் பங்கு கொண்டவர்களை யெல்லாம் சிறைப்படுத்தியது. 1921ஆம் ஆண்டு, இங்கிலாந்தின் பட்டத்திற்குரிய வேல்ஸ் இளவரசர் இந்தியாவிற்கு வருகை தருவதாக அறிவிக்கப்பட்டது. அப்போது அவருக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் முறையில், பல விடங்களில் இங்கிலாந்திலிருந்து இறக்குமதி செய்யப் பட்ட ஆடைகள் அடுக்கடுக்காகக் கொளுத்தப் பட்டன. இதற்காக அரசாங்கம் பலரைச் சிறையில் தள்ளியது. இறுதியில் 1922ஆம் ஆண்டு, ஒத்துழையாமை இயக்கத் தலைவராகிய அடிகளையே சிறையிலிட்டது.

அடிகள் குற்றம் சாட்டப்பட்டு விசாரிக்கப் பட்ட போது, தாம் குற்றவாளிதான் என்றும், தம் நாட்டு நன்மை கருதியே அரசாங்கத்திற்கு எதிராக ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை நடத்தி வருவதாகவும் தெரிவித்தார். அவருக்கு ஆறு ஆண்டுகள் சிறை வாழ்க்கைத் தண்டனை யளிக்கப்பட்டது. எனினும், அவர் சிறையிலிருந்தபோது, அவருக்கு உடல் நலம் குன்றி அறுவை மருத்துவம் செய்ய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதால், அரசாங்கம் அவரைச் சிறைவீடு செய்தது.

சபர்மதி நிலையம்

இனி, அடிகள் ஒரு நீண்டகாலத் திட்டத்தை உருவாக்கி, அரசாங்கத்துடன் அமைதிப் போர் நடத்த நாட்டைத் தகுதியுடையதாகக் வேண்டுமென்று எண்ணினார்; தம்முடைய உண்மை, அன்பு, இன்னு செய்யாமை ஆகிய கொள்கைகளை மக்கள் இன்னும்

நன்றாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை யென்றும், எனவே அவர்களுக்கு அவற்றில் நல்ல பயிற்சி யளிக்கவேண்டுமென்றும் கருதி, குஜராத்தில் சபர்மதி ஆற்றின் கரையில் ஒரு நிலையத்தை நிறுவினார். அதற்குச் சபர்மதி ஆசிரமம் என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது. முன்னரே தம்முடன் உழைத்த சில தொண்டர்களையும், மேலும் சில புதிய உறுப்பினர்களையும் சேர்த்துக் கொண்டு ஒற்றுமையாக ஒரு குடும்பமாக அந்நிலையம் நடத்தப்பட்டது.

நம் நாட்டு இரு பெரும் சமயத்தினராகிய இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் தமக்குள் மாறுபாடின்றி உடன் பிறந்தவர் போல அன்புடன் ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்து அரசாங்கத்தை எதிர்க்க வேண்டுமென்றும் அவர் நினைத்தார் ; இன்றெனின் தம் விடுதலைப் போராட்டத்திட்டம் பயன் தராது என்பதை உணர்ந்தார். இந்துக்களிடையேயும், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்னும் ஒரு பிரிவினர் இருப்பது இந்து சமயத்திற்கே இழுக்காகும் என்றும், அவர்களை உயர்த்தி, அவர்களுக்கு மற்ற உயர்ந்த வகுப்பினர் பெறும் உரிமைகளைப்போல எல்லா உரிமைகளையும் அளிக்க வேண்டுமென்றும் அவர் இந்து சமூகத்தினரை வேண்டிக் கொண்டார்.

இவ்வாறு இந்திய மக்களுக்குள் உள்ள வேற்றுமைகள் எல்லாம் நீக்கப்பட்டு நம்மை நாம் சீர்திருத்திக் கொண்டாலன்றி தாம் கனவு கண்ட இலட்சிய இந்தியா உருவாகாது என்று அடிகள் உணர்ந்தார். ஆகவே, இம்முறையில் நாட்டிற்கு ஆக்கப் பணிகள் செய்வதில் தொண்டுள்ளமும் துறவு மனப்பான்மையும் கொண்ட உண்மையான தொண்டர்களைத் தம்முடன் அந்நிலையத்தில் சேர்த்துக் கொண்டு அவர்களுக்கு அடிகள் நீண்ட காலப் பயிற்சி அளித்துவந்தார். அத்தொண்டர்கள்

மேற்கொள்ள வேண்டிய கடுமையான நோன்புகள் அல்லது கடைப்பிடிக்க சில இருந்தன. அவற்றைப் பிறிதொரிடத்தில் காண்போம்.

மீண்டும் போராட்டம்

இதற்கிடையில் காங்கிரசுப் பேரவை ஆண்டு தோறும் இந்திய விடுதலை குறித்த தீர்மானங்களை மாநாடுகளில் நிறைவேற்றி அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பி வந்தது. பல்லாண்டுகள் ஆகியும் அரசாங்கம் இந்தியாவிற்கு விடுதலையளிக்கும் எண்ணத்துடன் நடப்பதாகத் தெரியவில்லை; அதற்காக ஒன்றும் செய்யவில்லை; யாதொரு நடவடிக்கையையும் மேற்கொள்ளவில்லை; வழக்கமாக வரிகள் விதிப்பது, இந்தியர் நலனில் சிறிதும் ஆர்வம் இன்றி ஏனோதானோ என்று ஆட்சி புரிவது, இந்தியர்கள் விடுதலை வேண்டிக்கிளர்ச்சிகள் செய்யும் போது அவர்களை வன்முறையில் அடக்குவது, இவை போன்ற செயல்களிலேயே ஈடுபட்டு வந்தது.

இந்த நிலைமையைக் கண்ட அடிகள், அரசாங்கத்திற்கு நாமெல்லாரும் ஒற்றுமையாக இருந்து வரிகொடுக்க மறுத்தால் ஆங்கிலேயர் ஆட்சி செய்ய வழியின்றி நம் நாட்டை விட்டு அகன்று விடுவர் என்றும், ஒரு சிலர் மட்டும் அரசாங்கத்திற்கு அஞ்சி வரிகொடுத்தால், மற்றவர்களிடமிருந்து வரியைப் பெறுவதற்காக அது சிறைத்தண்டனை, உடைமைப் பறிமுதல் முதலிய கடுமையான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு வரிகளை வாங்கி விடும் என்றும் உணர்ந்து, வரிகொடு இயக்கம் என்றும் ஒன்றினைத் தொடங்க எண்ணினார். ஆனால், எல்லா மக்களும் அரசாங்கத்திற்

கெதிராகத் தம்முடன் ஒத்துழைத்தாலன்றி, இவ்வியக்கம் முழு வெற்றியைத் தாராது என்றுணர்ந்த அவர், ஏழைகள் முதல் யாவரும் பயன்படுத்தும் இன்றியமையாத பொருளாகிய உப்பின்மீது அரசாங்கம் வரி விதித்து அதன் விலையை முறையற்றவாறு ஏற்றி விற்பதைக் கண்டு, அவ்வரியை எதிர்ப்பதை முதற்படியாக மேற் கொண்டார். அதற்கு முன்னர் அரசாங்கம் மக்கள்மீது நல்லெண்ணங் கொண்டிருக்கிறதா வென்றறிய, உப்பின்மீதுள்ள வரியை நீக்குமாறு அதைக் கேட்டுக் கொண்டார். யாவரும் உப்பைக் கடல் நீரிலிருந்து காய்ச்சி எடுப்பதற்கிருந்த தடையை நீக்குமாறு வற்புறுத்தினார். ஆனால், அரசாங்கம் அவர் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கவில்லை.

ஆகவே, அவரும் அவரைப் பின்பற்றும் பல நூற்றுக்கணக்கான தொண்டர்களும், ஒரு குறிப்பிட்ட நாளில், உப்பை அரசாங்க இசைவு பெறாத எவரும் காய்ச்சி விளைக்கக் கூடாது என்று கூறும் உப்புச் சட்டத்தை மீறிக் கடற்கரையோரமாகப் பல விடங்களில் உப்பை எடுக்கப் போவதாக அவர் அரசாங்கத்திற்கு அறிவித்தார். அவ்வறிவிப்பை அரசாங்கம் முதலில் பொருட்படுத்தவில்லை. ஆனால், குறிப்பிட்ட நாளில் அடிகளும் அவரைச் சார்ந்த சிலரும் தண்டி என்னுமிடத்தில் உப்புச் சட்டத்தை மீறி உப்பைக் காய்ச்சுவதற்காகப் புறப்பட்டனர். அது புகழ்பெற்ற தண்டி யாத்திரை என்று நம் விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் வழங்கப்படுகிறது.

அந்நாளில் இந்தியா முழுவதும் கடற்கரையோரமாகப் பலவிடங்களில் உப்பைக் காய்ச்சுவதற்காகத் தொண்டர் குழுங்கள் புறப்பட்டன. தமிழ் நாட்டில்

தென்னிந்திய காந்தி என்று புகழப்படுகின்ற சக்கரவர்த்தி இராஜகோபாலாச்சாரியார் ஒரு தொண்டர் குழுவுடன் வேதாரணியம் என்னுமிடத்தில் உப்பெடுக்கப் புறப்பட்டார். இப்படிப் பலவிடங்களிலும் அரசாங்கத்திற்கெதிராகத் தடையை மீறி உப்புப் போராட்டம் நடைபெறவே, அரசாங்கம் உப்புச் சட்டத்தை மீறிய அனைவரையும் சிறைசெய்தது. காந்தியடிகளும், இராஜாஜி (இராஜகோபாலாச்சாரியார்)யும், மற்றும் பல பெருந்தலைவர்களும், தொண்டர்களும் சிறையிலடைக்கப்பட்டனர். பலர் தடியடிக்கு ஆளாயினர். எனினும், அமைதியான முறையில் போராட்டம் நடந்தது.

சிறையிலிருந்தவாறே அடிகள் ஏழை மக்களுக்குக் கேளும் உப்புக் காய்ச்சும் உரிமை வழங்கவேண்டுமென்றும், உப்பின்மீதுள்ள வரியை நீக்கவேண்டுமென்றும் கேட்டு, அரசுப் பிரதிநிதியாகிய இர்வின் பிரபுவுக்குக் கடிதங்கள் எழுதினர். இர்வின் பிரபுவும் அதற்கிணங்கத் தம்முடன் பேசுவதற்காகக் காந்தியடிகளையும் மற்றப் பெருந்தலைவர்கள் சிலரையும் சிறை நீக்கம் செய்யக் கட்டளையிட்டார். அடிகள் இர்வின் பெருமகனாரைக் கண்டு பேசி அவருடன் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டார். அதன்படி அரசாங்கம் உப்பு வரியைக் குறைப்பதாகவும், ஏழைகள் தம் சொந்த உபயோகத்திற்காக மட்டும் உப்பைக் காய்ச்சிக் கொள்ள இசைவு தருவதாகவும் அவர் ஒப்புக் கொண்டார். இவ்வுடன்படிக்கை காந்தி - இர்வின் ஒப்பந்தம் என்று வழங்கப்படுகிறது. இது அடிகளின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் குறிப்பிடத்தக்க முதல் வெற்றியாகும்.

வட்டமேசை மாநாடுகள்

அடிகளின் அடுத்த போராட்டத் திட்டம் வலுப் பெறுவதற்குமுன் அரசாங்கம் இந்தியாவுக்குச் சில உரிமைகள் தருவது பற்றி ஆராய, இங்கிலாந்தில் வட்டமேசை மாநாடு ஒன்று கூட்டிற்று; அம் மாநாட்டிற்குக் காந்தியடிகள் உட்படச் சில தலைவர்களுக்கு அழைப்பு விடுத்தது. ஆனால், அதில் கலந்து கொள்வதற்குமுன், இந்தியாவிற்குச் சுய ஆட்சி உரிமை தருவது பற்றிப் பேசுவதாயிருந்தால் மட்டும் அடிகள் அதற்கு வருவதாகக் கூறினர். அரசாங்கமோ அப்பேச்சே கிடையாது என்றும், சில அரசியல் உரிமைகள் மட்டும் வழங்குவதற்காக அம்மாநாடு கூட்டப் பட்டிருக்கிறது என்றும் அறிவிக்கவே அடிகள் அதில் கலந்து கொள்ள இசையவில்லை. காங்கிரசுப் பேரவை சார்பாக வேறு எந்த இந்தியத் தலைவரும் அதற்குச் செல்லவில்லை. மற்ற இந்தியத் தலைவர்கள் சிலரும் அரசாங்கத்தின் சார்பாகச் சிலரும் சில நாட்கள் அம் மாநாட்டில் கலந்தாலோசித்தனர். அதனால் பயன் ஒன்றும் உண்டாகவில்லை.

மீண்டும் அரசாங்கம் இங்கிலாந்தில் ஒரு வட்டமேசை மாநாடு கூட்டிக் காந்தியடிகளை அதற்கு அழைத்தது. அதில் இந்தியாவிற்குச் சுய ஆட்சி வழங்குவதற்கு முதல் படியாகப் புதியனவாகச் சட்டமன்றங்கள் அமைக்கப் படுமென்றும், அவற்றில் இந்தியர்களுடைய பங்கு எந்த அளவுக்கு இருக்கவேண்டுமென்றும் ஆய்வு நடத்தப்படுமென அறிவிக்கப்பட்டது. ஆகவே, அடிகள் அதில் கலந்து கொள்வதற்குக் காங்கிரசுப் பேரவையின் ஒரே சார்பாளராகச் சென்றார். ஆனால் அம் மாநாட்டில், ஆங்கில அரசாங்கம்

இந்திய மக்களைப் பிரித்தாலும் எண்ணத்துடன் இந்தியர்களின் சமூகப் பிரிவுகளின் அடிப்படையில் அவர்களுக்குச் சட்ட மன்றங்களில் தனித்தனியே எத்தனை இடங்களை ஒதுக்குவது என்பது பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தது. அடிகள் இப்போக்கை வன்மையாக எதிர்த்தார்.

அவர் நம்நாடு முழுவதும் ஒரே சமூகம் என்றும், அதில் சாதி, இன, சமய, வகுப்பு அடிப்படையில் பிரிவினை செய்யக்கூடாது என்றும், அப்படிப் பிரித்தால் நம் நாடு என்றென்றும் ஒற்றுமையின்றிப் பிளவுபட்டே இருந்து விடுமென்றும், அதனால் நாம் ஆங்கில அரசாங்கத்தின் அடிமைத் தனையிலிருந்து மீளமுடியாது என்றும் வாதாடினார். அரசாங்கம் அவர் கூற்றுக்குச் செவி சாய்க்கவில்லை. எனவே, அவர் அம்மாதாட்டில் மேற்கொண்டு தாம் இருப்பதில் பயனில்லையென்று கூறி, இடையில் இந்தியாவிற்குத் திரும்பி வந்துவிட்டார்.

மீண்டும் சிறை வாழ்க்கை

அவர் இங்கிலாந்திலிருந்து கப்பலில் வந்து இந்தியாவில் பம்பாய்த் துறைமுகத்தில் காலடி எடுத்து வைத்தவுடன் அவரை அரசாங்கம் மீண்டும் சிறை செய்து எரவாடா என்னுமிடத்தில் காவலில் வைத்தது. இதனால் நாட்டில் பெருங்கிளர்ச்சி உண்டாகும் என்று எதிர்பார்த்த அரசாங்கம் முன்னெச்சரிக்கையாகக் காங்கிரசு நிறுவனத்தைச் சட்டத்திற்கு முரணானது என்று அறிவித்து, நூற்றுக்கணக்கான தலைவர்களையும் தொண்டர்களையும் காவற்கூடத்தில் வைத்தது. காந்தியண்ணல் தம் உயிர்போல் பேணிவந்த சபர்மதி ஆசிரமத்தையும் கைப்பற்றியது.

அவர் சிறையில் வாடிக்கொண்டிருந்த போது இந்திய அரசாங்கம் இந்துக்களில் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர்களுக்கு அரசியலில் தனித்தொகுதிகளை ஏற்படுத்தி அவற்றிலிருந்து அவர்கள் சார்பாளர்களைத் தேர்ந்தெடுத்துச் சட்ட மன்றங்களுக்கு அனுப்புவதற்கான திட்டம் ஒன்றை அறிவித்தது. இதனால் அம் மக்கள் என்றும் இந்து சமூகத்திலிருந்து தனியே பிரிந்து வாழும் நிலை ஏற்படுமென்றஞ்சிய அடிகள் அரசாங்கத்தின் திட்டத்தை எதிர்த்து உண்ணாநோன்பிருந்தார்; அரசாங்கம் அத்திட்டத்தைக் கைவிட்டாலன்றித் தாமும் உண்ணாநோன்பைக் கைவிட முடியாதென்று அறிவித்தார்.

அவர் உண்ணா நோன்பிருந்து உயிர்விட்டு விடுவாரோ என்று இந்தியத் தலைவர்கள் அஞ்சி, உடனே தாழ்த்தப்பட்டோருடைய தலைவர்களுடன் கூடிப்பேசித் தனித் தொகுதி முறையை ஒழித்துப் பொதுத் தொகுதி முறைக்கு அவர்களை இணங்கும்படி செய்தனர். இதனால் இந்து சமூகம் உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் என்று பிரிக்கப்படாமல் ஒன்றாகவே இருக்கும் ஆதலால், மகாத்மா இதற்குத் தம் இணக்கத்தை அளித்து, அரசாங்கத்தையும் இதை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு வேண்டினார். வேறு வழியின்றி அரசாங்கம் செவிசாய்க்க வேண்டியதாயிற்று. இவ்வாறு அடிகள் ஆங்கிலேயர் கையாண்ட பிரித்தாளும் சூழ்ச்சியை முறியடித்து, இந்திய ஒற்றுமையை நிலைநாட்டுவதில் வெற்றி கண்டார். அதன் பிறகு அவர் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டார். அரசாங்கம் காங்கிரசுமீது விதித்திருந்த தடையையும் நீக்கியது. ஆகவே, அடிகள்

மீண்டும் சபர்மதிக்குச் சென்று அங்குச் சில காலம் தங்கியிருந்தார்.

மீண்டும் அடிகள் நாட்டு விடுதலைக்காகத் தாம் மட்டும் தனியே அறப்போர் தொடங்குவதாகவும் வேறெவரும் அதில் சேரக்கூடாதென்றும் அறிவிக்க, அரசாங்கம் அவரை மீண்டும் சிறையிலிட்டு ஓராண்டுக் கழித்து விடுவித்தது.

இரண்டாவது உலகப் போர்

ஐரோப்பாவில் ஜெர்மனி நாட்டின் தலைவரான ஹிட்லர் என்பவர், 1939ஆம் ஆண்டு அண்டை நாடான பிரான்சின்மீது சர்வாதிகார வெறி கொண்டு படையெடுத்ததன் பயனாக, அவ்விரு நாடுகளின் துணையான நாடுகளும் அப்போது அவற்றிற்கு உதவியாகப் படை கொண்டு போரில் ஈடுபட்டன. இதனால் இரண்டாம் முறை உலகப் போர் மூண்டது. அப்போது பிரான்சின் துணை நாடான இங்கிலாந்து, இந்தியாவின் உதவியை வேண்டியது.

ஜெர்மனி இங்கிலாந்தின்மீதும் வான் வழிப்போர் தொடுத்து அந்நாட்டையே அழித்துவிடும் போல இருந்தது. அந்நிலையில் பகைவனை எதிர்த்து உறுதியுடனும் துணிவுடனும் போரிட்ட இங்கிலாந்திற்கு உதவுவது நமக்கு அறமாகும் என்று அடிகள் காங்கிரசு நிறுவனத்திற்கு அறிவுறுத்தினார். ஆனால், போரின் இறுதியில் இங்கிலாந்து நமக்கு விடுதலை யளிப்பதாக வாக்குறுதி தந்தால், உதவுவதாகக் காங்கிரசு நிறுவனம் அறிவித்தது. அடிகளுக்கு இது பிடிக்கவில்லை. ஆகவே, அவர் காங்கிரசிலிருந்து விலகிக் கொண்டார்.

எனினும் இங்கிலாந்து, இந்தியாவைப் போரில் கட்டாயமாக ஈடுபடுத்தி மக்களிடமிருந்து பொருளைப் பெற்றும், படை திரட்டியும், இவற்றை எதிர்ப்பவர்களை வன்முறையில் அடக்கியும் வந்தது. சட்டசபைகள் எல்லாம் கலைக்கப்பட்டு விட்டன. ஏறக்குறைய கொடுங்கோலாட்சியே எங்கும் நிலவியது. இவற்றைக் கண்டு மனங்கொதித்த அடிகள், ஆங்கில ஆட்சி யாளரை இந்தியாவை விட்டு வெளியேறுமாறு வற்புறுத்தினார். ‘வெள்ளையனே வெளியேறு’ என்னும் கூக்குரலுடன் அடிகளின் இப்புதிய இயக்கம் நாடெங் கும் காட்டுத் தீப்போல் பரவியது. இவ்வியக்கம் விரைவாக வளர்ந்து வருவதைக் கண்ட அரசாங்கம் அஞ்சி நடுங்கியது.

இத்திட்டத்தை மேலும் தீவிரமாக நடத்துவதற் காக அடிகளும் மற்றத் தலைவர்களும் 1942ஆம் ஆண்டு, ஆகஸ்டுத் திங்கள் பம்பாயில் கூடி ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்த போது, அரசாங்கம் அவர்களையெல் லாம் ஓரிரவில் திடீரென்று சிறை செய்தது ; காங்கிரசை மீண்டும் சட்டத்திற்கு மாறான இயக்கம் என்று அறிவித்தது.

இதன் விளைவாக அரசாங்கத்திற்கு எதிர்பாராத முறையில் ஒரு பெரிய எதிர்ப்பு, நில அதிர்ச்சி போலக் கிளம்பியது. நாடெங்குமுள்ள மக்கள் தாமாகவே கொதித்தெழுந்து வன்முறையில் இறங்கி அரசாங்க நிறுவனங்களையும் அலுவலகங்களையும் தாக்கிப் பெரும் சேதம் விளைவித்தனர் ; அரசாங்கப் பொருள்களை யெல்லாம் அழித்தனர். இச்செயல்களை அடக்கு வதற்கு அரசாங்கம் மிகக் கடுமையான வன்முறை களைக் கையாண்டது. இதனால் மக்கள் மேலும் வன் முறைச் செயல்களையே செய்வாராயினர்.

அரசாங்கம் காந்தியடிகளே இவற்றிற்கெல்லாம் பொறுப்பு என்று அவர்மீது குற்றம் சாட்டியது. அடிகள் இக்குற்றச் சாட்டை எதிர்க்கும் முறையிலும், மக்களை வன்முறைச் செயல்களைச் செய்யாமல் தடுக்கவும் இருபத்தொரு நாட்கள் உண்ணா நோன்பிருந்தார். இதனால் நாடெங்கும் பரவியிருந்த வன்முறை அடங்கியது. இதிலிருந்து அடிகளுக்கு நம் மக்கள் மேலிருந்த பிடிப்பு அரசாங்கத்திற்கு நன்கு புலனாகியது.

விடுதலை கிடைத்தல்

1945ஆம் ஆண்டு உலகப் போர் இங்கிலாந்திற்கும் அதன் நட்பு நாடுகளுக்கும் வெற்றியாக முடிந்தது. அதே சமயத்தில் இங்கிலாந்திலும் முன்பிருந்த பிற்போக்கு அமைச்சரவை கலைக்கப்பட்டு, முற்போக்கான புதிய அமைச்சரவை நிறுவப்பட்டது. அதன் தலைவராகிய அட்லி பெருமகனார் இந்தியாவிற்கு உரிமையளிக்க ஒப்புக்கொண்டார். ஆனால், முஸ்லிம்கள் தமக்குத் தனி நாடு பிரித்துத் தரப் படவேண்டுமென்று வற்புறுத்தியதால், இந்தியாவிலிருந்து பாகிஸ்தான் என்னும் பகுதியைத் தனியாகப் பிரித்து இவ்விரண்டு நாடுகளுக்கும் 1947 ஆகஸ்டு 15ஆம் நாள் உரிமை வழங்கப்பட்டது.

இந்நிலையில் பிரிக்கப்பட்ட பகுதிகளிலிருந்த இந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் இடையே தாக்குதல்கள் உண்டாகி வன்முறைச் செயல்கள் ஓங்கின. காந்தியடிகள் இதனைக் கண்டுமனம் புழுங்கிச் சண்டையிடும் இருதிறத்து மக்களிடையேயும் அமைதியை நிலைநாட்டும் அன்புப் பணியை மேற்கொண்டார்; இச்சண்டைகள் உடனே நிறுத்தப்பட வேண்டுமென்று

விரும்பி, உண்ணா நோன்பை மீண்டும் தொடங்கினார். அதன் விளைவாகச் சண்டைகள் நின்றன.

மறைவு

1948ஆம் ஆண்டு, ஜனவரித் திங்கள், 30ஆம் நாள் அடிகள் வழக்கம் போல இந்தியத் தலைநகராகிய டில்லியில் மாலையில் கூட்டு வழிபாடு நடத்துவதற்காக ஒரு பொது விடத்திற்கு வந்தார். அப்போது அவரது சமயப் பொதுநோக்கை விரும்பாத வெறியன் ஒருவன் அவரை எதிர்பாராத விதமாகத் திடீரென்று வஞ்சகமாகச் சுட்டுக் கொன்று விட்டான். அடிகள் தம் மார்பில் அவனுடைய துப்பாக்கிக் குண்டு பாய்ந்தவுடன் 'ஹரே ராம்' என்று கூறிய வண்ணம் தரையில் சாய்ந்தார். மறுகணமே அத்தூயோரின் ஆன்மா உடலை விட்டு நீங்கியது. இச்செய்தியை வாஞ்ஞலிவாயிலாக உடனே உலகெங்குமுள்ள மக்கள் கேட்டு அளவற்ற துயரடைந்தனர். அண்ணலின் அன்புப்பணி முடிவதற்கு முன், அவரது ஆன்மா இறைவனடியைச் சார்ந்ததை எண்ணி, மக்கள் அஃது ஈடு செய்ய முடியாத இழப்பு எனக் கூறி இரங்கினார். சிலர் தேம்பித் தேம்பியழுதனர் ; அணையாத சோதி அணைந்தது என்று அலறினர்.

அண்ணல் காந்தியடிகள் மறைந்து விட்டார். எனினும் அவருடைய கொள்கைகள், நெறிகள், பணிகள் ஆகியவை அழியாமை பெற்றுள்ளன. ஆகவே, அவர் இன்று கண்கூடாக நம்மிடையே இல்லையெனினும் அவருடைய அன்பு மொழிகளும் அருட் செயல்களும் நமக்கு ஒளி விளக்குகளாகத் திகழ்ந்து வழிகாட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன.

4. அடிகளின் அன்பும் அருளும்

திருக்குறள் அறத்துப் பாலில் கூறப்படும் இரண்டு டயிர் நாடிகள் போன்ற அறங்கள் அன்பும் அருளும் ஆகும். இல்லற வியல் என்னும் பகுதியில் இல்லறத் தார்க்கு இன்றியமையாது வேண்டும் அறமாக அன்புடைமையை அவர் வற்புறுத்துகிறார்; அவ்வாறே துறவறவியலில் துறவோர்க்கு வேண்டும் இன்றியமையாத அறமாக அருளுடைமையை வற்புறுத்துகிறார். அண்ணல் காந்தியடிகள் இல்லறத்தை மேற்கொண்டொழுகிறும் துறவுள்ளத்துடன் வாழ்ந்து, இல்லறம் துறவறம் ஆகிய இருபாற்பட்ட அறத்தைக் கடைப்பிடிப்பவராகவே திகழ்ந்தார். ஆகவே, அவரிடம் இவ்விரு நிலைகளுக்கும் ஏற்ற அன்பு, அருள் ஆகிய இரண்டு பண்புகளும் நிறைந்து காணப்பட்டன. இவ்விரண்டின் வழியாக எல்லா அறங்களும் நல்லொழுக்கங்களும் நற்பண்புகளும் தோன்றுகின்றன. அல்லது இவ்விரண்டிற்குள் அவையெல்லாம் அடங்கும் என்பது அறிஞர் துணிபு. மற்ற அறங்களுக்குத் தாய் போன்ற இவை, தக்கார் மிகச் சிலரிடமே அரிதிற் காணப்படுவனவாம். அவருள் தலைசிறந்த மணியாக விளங்கியவர் மகாத்மா.

அன்புடைமை

அன்பிற்கு இலக்கணம் வகுத்த வள்ளுவர்,

“ அன்பிற்கு முன்டோ அடைக்கும்தாழ் ஆர்வலர்
புன்களீர் பூசல் தரும்.”

என்று முதற்கண் அதற்கு அரியதொரு விளக்கம் தருகிறார். அன்பு என்பது அருவான ஒரு பொருள்.

அப்பண்பைப் பிறரறியாமல் அடைத்து வைக்குமா நில்லை. நம்மால் அன்பு செய்யப்பட்டவர், ஒரு துயரத்தை அடைந்திருக்கும்போது அத்துயரம் நம்மையும் ஆட்கொண்டு நம் கண்ணில் நீர் பெருகச் செய்யும். அருவமான அன்பிற்கு உருவமாக விளங்குவது கண்ணீரே. ஒரு தாய் தன் மகனிடத்துள்ள அன்பைக் கண்ணீர் உருவத்தில் வெளிப்படுத்துகிறாள் ; கணவன் மனைவியிடத்திலும், மனைவி கணவனிடத்திலும் கொண்டுள்ள அன்பையும் அவ்வாறே வெளிப்படுத்துகின்றனர் ; உற்றார் உறவினர் நண்பர் ஆகியவர்களும் தம்மிடையே உள்ள அன்பை இவ்வாறே புலப்படுத்துகின்றனர். கட்புலனாகாத அன்பெனும் ஒரு சிறந்த பண்பு வெளிப்படுவது இங்ஙனமே.

இத்தகைய அன்புடையவர்கள், அவ்வன்பின் காரணமாகத் தம்மால் அன்பு செலுத்தப்படுபவர்களுக்குத் தம்முடைய உடல், பொருள், ஆவி ஆகிய எல்லாவற்றையும் உரிமையாக்கி விடுவர். ஒரு தாய் தன் மகனின் பொருட்டு இவ்வாறு செய்வதில்லையா? கணவன் மனைவியர் ஒருவர்மாட்டு ஒருவர் இங்ஙனம் செய்கிறார் அல்லரோ? இதுவே அன்புடைமைக்குக் கண்கூடான, செயல் முறையான, உருப்படியான அடையாளமாகும். வெறும் அன்புக் கண்ணீர், துன்புற்றோர்க்கு வேண்டிய வெல்லாம் தந்துவிடாது. அவர்களுக்கு உடலாலும் பொருளாலும் உயிராலும் நாம் செய்யக் கூடிய எல்லாவற்றையும் செய்வதுதான் அவர்களுக்கு வேண்டப்படுவது. இதுவே அன்புடையார் செயல். அன்பில்லாதவரோ, அவ்வன்பின்மை காரணமாகப் பிறருடைய உடல், பொருள், ஆவி ஆகியவற்றை யெல்லாம் தமக்கே உரிமையாக்கிக்

கொள்ள முயல்வர். இவ்விரு திறத்தாருக்கும் இடையே கடல் போன்ற வேறுபாடு உள்ளதைக் காண்க.

இவ்வேறுபாட்டைக் கொண்டே மக்களுள் மலை போல் உயர்ந்தவர் அன்புடையவர் என்றும், பாத ளம்போல் தாழ்ந்தவர் அன்பில்லாதவர் என்றும் அறியலாம். மகாத்மா, மக்களிடம் கொண்டிருந்த அன்பின் மிகுதியால் மலைபோல் உயர்ந்தவர்; இயேசு நாதர், புத்தர் போன்ற பெரியோர்களுக்கு நிகராக வைத்து எண்ணத்தக்கவர். இத்தகைய அன்பு மிகுதி யினாலன்றோ அவர் தென்னாப்பிரிக்காவிலும், இந்தியா விலும் அல்லலுற்ற மக்கள் பொருட்டுத் தம் உடல், பொருள், ஆவி முன்றையும் அளிக்க முற்பட்டார். இறுதியில், இந்து முஸ்லிம் பிணக்குகளை நீக்கி, அவர் களை அன்புடனும் ஒற்றுமையுடனும், உடன் பிறந்தவர் களைப் போல வாழச் செய்வதற்காகத் தம் உயிரையே அளித்தார். நம்மை ஆண்டு வந்த ஆங்கிலேயர் போரில் பகைவர்களால் தாக்குண்டபோது, அவர்கள் மேல் பகைமை பாராட்டாமல் பரந்த அன்போடு அவர் களுக்கும் உதவ அவர் முன் வந்தார்.

இதை எண்ணும் போது,

“அன்போ டியைந்த வழக்கென்ப ஆருயிர்க்
கென்போ டியைந்த தொடர்பு.”

என்னும் வாய்மை மொழிக்கு இலக்கியமாகவே அவர் திகழ்வது நன்கு விளங்கும். ‘உயிரானது உடம்போடு கூடியிருப்பது பிறர்மாட்டு அன்பு செலுத்துவதற் காகவே. அதன் பயன் அதுவே, என்று இக்குறளில் கூறப்பட்டுள்ள உண்மைக்கு விளக்கமாகவே அவர் திகழ்ந்தார். அன்றியும் பிறரிடம் அன்பு காட்டு வதையே இன்பமாகக் கருதும் பெருந்தன்மை அவரிடம் காணப்பட்டது.

அன்பின் ஆற்றல்

அன்பின் உண்மை இயல்பை அறியாதவர்கள் அவ்வன்பானது அறங்களைச் செய்வதற்கு மட்டும் உறுதுணையாகும் என்று கருதுவர். ஆனால், உண்மையான தெனின், மறச்செயல்களை நீக்குவதற்கும் அன்பே துணையாகும். எனவேதான் அடிகள் தம்மைச் சார்ந்தவர்களோ, பிறரோ அறத்திற்கு மாறான செயல்களைச் செய்யும்போது அவற்றைத் தடுக்க, அவர்கள் மேல் தமக்குள்ள அன்பின் காரணமாக உண்ணா நோன் பிடுத்து வெற்றி கண்டார். ஆங்கில அரசாங்கம் தாழ்த்தப்பட்டோருக்குத் தனித்தொகுதிகள் ஏற்படுத்த எண்ணிய பொழுதும், இந்திய மக்கள் வன்முறைச் செயல்களில் ஈடுபட்ட பொழுதும், அவர் அத்தகைய அறமல்லாத செயல்களைத் தடுக்க இம்முறையை மேற்கொண்டதை முன்பே கண்டோம்.

அன்பில்லா உயிர்களை அறக்கடவுள் காய்ந்து கொல்லும். அன்பில்லா உயிர்கள் இவ்வுலகில், வறண்ட பாலை நிலத்தில் மழையின்மையால் வாடிப் போன மரம் எப்படி மீண்டும் தளிக்காதோ, அதைப் போல வாழமுடியாது. அன்பே மக்கள் வாழ்க்கையில் உயிரளிக்கும் அமிழ்தம். ஆகவே தான், பொய்யில் புலவர், 'அன்பின் வழி நடக்கும் உடம்பே உயிர் நிற்கும் உடம்பாகும். அவ்வாறில்லாதது, எலும்பைத் தோலால் போர்த்திய உயிரற்ற வெறும் உடம்பாகும் அல்லது பிணத்திற்கு நிகராகும்' என்றார்.

“அன்பின் வழியது உயிர்நிலை அஃதிலார்க்
கென்புதோல் போர்த்த உடம்பு.”

என்னும் அக்குறள், உடலின் இன்றியமையாத உள்ளுறுப்பாகிய அன்பின் இன்றியமையாமையை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

இத்தகைய உயர்ந்த அன்பின் வழிவருபவையாக வேறு பிற அறங்களெல்லாம் செந்நாப் போதாரால் பின்னால் வகுக்கப்படுகின்றன. அன்புள்ள வழியே இல்வாழ்வானுக்குரிய பிற அறங்களாகிய விருந்தோம்பல், இனியவை கூறல், செய்ந்நன்றியறிதல், நடுவு நிலைமை, பொறையுடைமை, வெஃகாமை, தீவினை யச்சம், ஒப்புரவறிதல், ஈகை முதலியவை யெல்லாம் நிகழும். அன்பிற்கும் இப்பண்புகளுக்கும் உள்ள தொடர்பைத் தனித்தனியே விளக்கல் மிகையாகும். அஃது சிறிது சிந்தித்தாலே புலப்படும்.

அடிகளிடத்தில் இப்பண்புகள் எல்லாம் நிறைந்திருந்ததோடு, இவற்றைப் பிறரும் மேற்கொள்ள வேண்டுமென அவர் வற்புறுத்தியும் வந்தார். எடுத்துக்காட்டாக அவர் நடத்தி வந்த சபர்மதி நிலையத்தில் தம்மிடம் பயிற்சி பெறுவதற்கு வந்த தொண்டர்கள் கைக்கொள்ள வேண்டிய தலையாய அறங்களாகப் பொறையுடைமை, வெஃகாமை, தீண்டாமை ஒழிப்பு, மது ஒழிப்பு முதலியவற்றை அவர் வற்புறுத்தினார்.

அருளுடைமை

இப்பண்பு அன்பின் அடிப்படையில் வளர்ந்து மலர்வதாகும். அன்பு தாயாக, அருள் அதன் குழவியாகத் தோன்றும் என்று திருவள்ளுவரே திருவாய் மலர்ந்தருளியிருக்கிறார். 'அருளென்னும் அன்பின் குழவி' என அவர் அதைக் குறிப்பிடுகிறார். இல்லறத்தில் நின்று அன்பு செலுத்திப் பழகி, அதில் முதிர்ந்தவர்களுக்கே அருள் என்னும் பண்பு எளிதிலும் இயல்பாகவும் கைகூடும். இல்லறம் அன்பிற்குப் பயிற்சிக்களம். அதில் வளர்ந்து பயிராகும் அன்பு முதிர்ந்த நிலையில்

அருளென்னும் கனி கிடைக்கும். அக்கனியைப் பயன்படுத்தும் களம் துறவறம்.

அன்பு என்பது நாம் நாடோறும் நெருங்கிப் பழகும் உற்றார் உறவினர் முதலானோர்மாட்டு நமக்குளதாகும் உள்ள நெகிழ்ச்சி என்பர். அருளோவெனின் உற்றார் உறவினர் என்னும் குறுகிய வயைறைக்கண் நில்லது யார்மாட்டும் உண்டாகும் உள்ள நெகிழ்ச்சி.

இத்தகைய பரந்த பரிவு இல்லறத்தார்க்கு இருத்தல் நன்றியினும், இன்றியமையாது வேண்டுவதன்று; துறவற நெறியில் நிற்பவர்க்கே இன்றியமையாது வேண்டுவதாகும். இது வெளிப்படை. துறவி எவ்வுயிர்க்கும் பரிந்து இரங்கி உதவும் பண்புடையவனாயிருக்கவேண்டும். தாயுமானார் போன்ற பெருந்துறவிகள் 'எவ்வுயிரும் என்னுயிர் போல் எண்ணி இரங்கிடவும் இருந்தருள் செய் பராபரமே' என இறைவனை வரம் வேண்டினர். பழகியவர், அயலார், நொதுமலர் என்னும் பாகுபாடு அவரிடம் இருத்தலாகாது. இதுவே அவரியல்பு.

ஆகவேதான், நாயனார் துறவறவியலில் அருளுடைமை யென்னும் அதிகாரத்தை முதற்கண் வைத்தார். அதன் அடிப்படையில் துறவறத்திற்குரிய மற்றப் பண்புகள் முகிழ்க்கும். எடுத்துக்காட்டாக, புலால் மறுத்தல், கள்ளாமை, வாய்மை, வெகுளாமை, இன்னு செய்யாமை, கொல்லாமை முதலிய அறங்கள் அருளுடைமையின் அடிப்படையிலேயே நிகழ்வன என்பது வெளிப்படை. ஆகவேதான் அது, 'செல்வத்துட் செல்வம்' எனப்பட்டது.

அண்ணல் காந்தியடிகள் அருளே உருவானவர். அவர் தம் உயிருக்கும் அஞ்சாது பல சமயங்களில்

மக்களுக்காகப் பரிந்து போராடி அளவில்லாத அல்லற்பட்டார் : தமிழ் மறை கூறும்,

“மன்னுயிர் ஒம்பி அருளாள்வார்க் கில்லென்ப
தன்னுயிர் அஞ்சம் வினை”

என்றும் குறளுக்கு இலக்கணமாகத் திகழ்ந்தார். நாம் அல்லல் அல்லது துன்பம் என்று கருதும் செயல்கள் அவருக்கு இன்பமாகவே காட்சியளித்தன. ஆதலின், அத்தகைய செயல்களை அவர் மனமகிழ்ந்து மேற்கொண்டார். சிறைவாசம், தடியடி, ஏச்சு, வறுமை முதலிய துன்பங்கள் அவருக்கு இன்பமாகவே தெரிந்தன. “அல்லல் அருளாள் வார்க்கில்லை” என்று பொய்யா மொழி கூறுவது இது கருதியேயாகும். நாம் இன்பமாகக் கருதும் செயல்களையும் அவர் விரும்பாமல், ‘வினையே ஆடவர்க்கு உயிர்’ என்பது போல வினை ஒன்றினையே விழைந்து, மக்களின் துன்பத்தைத் துடைத்தான்றும் தூணாக விளங்கினார்.

இன்பத்தைத் துன்பமாகவும் துன்பத்தை இன்பமாகவும் மாற்றும் இரசாயன வித்தையில் கைவந்தவர்கள் இத்தகைய பெரியோர்கள். இவர்களையே ‘ஊழை வென்றவர்’ என்று கூறுவர். ‘ஊழ் இவர்களை என் செய்யும்?’ என்று நமக்குக் கேட்கத் தோன்றுகிறது. தன் இன்பத்தையும், தன் உயர்வையும் முன்னேற்றத்தையும் கருதும் ஒருவனுக்கன்றோ ஒருகால் ஊழ் துணையாகவும், மற்றொருகால் தடையாகவும் இருத்தல் கூடும்? பொது நலம் கருதிப் பாடுபடுபவர்களுக்கு ஊழ் எவ்விதத்திலும் தடையாகாது. தாம் மேற் கொண்ட செயலில் அவர்கள் வெற்றி பெற்றாலும் பெருவிடினும், இடைவிடாது எத்தகைய துன்பத்தையும் எதிர்த்துப் போரிடுவதே அவர்கள் பண்பு.

அதனாலன்றோ வள்ளுவரும்,

“இடும்பைக் கிடும்பை படுப்பர் இடும்பைக்
கிடும்பை படாஅ தவர்.”

என்றார்? இவர்களைக் கருதியே அப்பெருந்தகை,

“ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றித்
தாழா துஞற்று பவர்.”

என்று பாடியுள்ளார். இன்றேல் “ஊழிற் பெருவலி
யாவுள?” என்று முன்னர்க் கூறியவர், அதற்கு மாறாக
இங்ஙனம் கூறவேண்டுமெனில்லை.

துறவு வாழ்க்கை

அருளுள்ளமும் பற்றற்ற வாழ்க்கையுமே துறவறத்
தின் அடிப்படையாகும். அடிகளின் அருட்டிறத்தைக்
கண்டோம். அவர் பற்றற்ற துறவி போலவே வாழ்ந்
தார் என்பது அவர் வாழ்க்கையை அறிந்தவர்க்குப்
புலனாகும். அவர் தம் மனைவியாராகிய அன்னை
கஸ்தூரிபாயுடன் வாழ்ந்து வந்தார் என்பது உண்
மையே. எனினும், இத்தகைய வாழ்க்கை துறவறத்
திற்குப் புறம்பானதன்று. முற்காலத்தும் பல முனிவர்
களும் பெரியோர்களும் தம் மனைவிமாருடன் வாழ்ந்தே
துறவறத்தை மேற்கொண்டிருந்தனர் என்பது நாமறிந்த
ஓர் உண்மை. மண், பெண், பொன் என்னும் மூன்றை
யும் வெறுத்தவர்களையே முற்றும் துறந்த முனிவர்
என்று கூறுவது வழக்கம். அவர் திறம் ஒருபால் நிற்க.

உண்மைத் துறவு என்பது உள்ளத் துறவே.
உள்ளத்தினால் தனக்கென்று எப்பொருளையும் விரும்பிப்
பேணாமையே உள்ளத் துறவாகும். அடிகள் இத்தகைய
உள்ளத்துறவுடையவர். தம் மனைவியைப் பிறர் போலத்
தம் சுயநலச் செயல்களுக்கன்றித் தாம் மேற்கொண்ட

பொதுநலச் செயல்களில் தமக்குத் துணை புரிவதற் காகவே அவர் தம்முடன் வாழும்படி செய்தார். அவர் அவருடன் தனித்து வாழவில்லை; யாவரும் அறியுமாறு தம் தொண்டர்களுடன் ஒரு தொண்டராகவே அவரையும் கருதி வெளிப்படையான வாழ்க்கை நடத்தி வந்தார்.

பற்றின்மை

பற்றற்ற உள்ளத்திற்கு அவரிடம் நாம் காணும் சான்றுகள் பல. யாவரும் விரும்பும் பொருளைத் தம் இன்ப வாழ்விற்காக அவர் விழையவில்லை. நல்ல வருவாயுடைய வழக்குரைஞர் தொழிலைப் பொதுநலத் தொண்டின் பொருட்டு அவர் கைவிட்டார்; காலத்திற்கேற்ப வசதிகளுடன் வாழக்கூடிய நிலையிருந்தும், அவற்றை வெறுத்து ஏழை எளியர் போலக் குடிசையில் வாழ்ந்து, தரையில் உட்கார்ந்து, உடைமை என்று எவற்றையும் கொள்ளாது, அணிந்து கொள்வதற்கும் 'உடுப்பவை இரண்டே' என்று நக்கீரர் கூறியதற்கிணங்க, அரையாடையும் மேலாடையும் தவிர வேறென்றுமில்லாது, நம் நாட்டில் மிகப் பெரும் பாலோர் வாழும் வறுமை வாழ்க்கையை விரும்பி மேற்கொண்டார்.

இதனால் அவர் தம்மை நம் நாட்டில் உள்ள ஏழை எளியவர்களுள் ஒருவராகவே கருதியமை நன்கு புலப்படும். தாம் மட்டுமன்றித் தம்முடன் சபர்மதி, சேவா கிராமம் ஆகிய நிலையங்களில் வாழ்ந்தவர்களையும் அவர் இவ்வாறே எளிய வாழ்க்கை வாழவேண்டுமென்று கூறினார்; அந்நிலைய வாழ்க்கை விதிகளில் ஒன்றாக இதை வற்புறுத்தினார். அவர்களும் தமக்

வள்ளுவரும்

கென்று யாதொரு பொருளையும் உடைமையாகப் பாதுகாத்து வைத்துக் கொள்ளலாகாது. நாவிற்கினிய சுவையான உணவு வகைகளையும் உட்கொள்ளக் கூடாது.

“இயல்பாகும் நோன்பிற் கொன்றின்மை உடைமை மயலாகும் மற்றும் பெயர்த்து.”

என்னும் தெய்வப் புலவர் வாக்கை அடிகள் இவ்வாறு தம் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்துக் காட்டினார்.

அடிகளின் பற்றின்மைக்கு மற்றொரு சான்று அவர் தம்மையும் தம் பணியையும் இறைவனுக்கு உரிமையாக்கி,

“தன்கடன் அடியேனையும் தாங்குதல்
என்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே.”

என்று உறுதியோடு, சலியாது உழைத்து வந்ததே யாகும்.

“பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்
பற்றுக் பற்று விடற்கு.”

என்று வாயுறை வாழ்த்து கூறிய பேருண்மை நெறியினை அவர் கடைப்பிடித்து வந்தார்.

இறைவனிடத்து அசையாத பற்றுதலும், அதன் காரணமாக உண்டாகும் உள்ள வலிமையும் ஊக்கமும் கொண்டு சலியாது உழைத்தலும், அவ் வுழைப்பின் பயன் வெற்றியோ தோல்வியோ யாதாயினும் அதனையும் இறைவனுக்கே உரிமையாக்கி மீண்டும் இடைவிடாது செயலில் ஈடுபடுதலும் நம் ஆன்றோர் நமக்குக் காட்டிய நன்னெறியாகும். அந் நெறியின்படியே அடிகள் வாழ்ந்து, நமக்கெல்லாம் ஓர் எடுத்துக் காட்டாகத் திகழ்ந்தார். கண்ணனாக அவதரித்த

இறைவன் போர்க்களத்தில் அருச்சுனனுக்கு அறிவுறுத்திய நெறியும் இதுவே. இந் நெறியின்படி நடப்பவர்களையே 'கருமயோகிகள்' என்பர். அடிகள் அத்தகைய ஒரு கருமயோகி யாவார்.

அடிகள் தம்மை முற்றிலும் இறைவனிடம் அடைக்கலமாக ஒப்படைத்துத் தம்மை அவருடைய கருவியாகவே கருதித் தாம் மக்களுக்குச் செய்யும் அன்புப் பணி யெல்லாம் அவர் பணியாகவே எண்ணி உயர்ந்த வாழ்க்கை வாழ்ந்து காட்டினார்; தம் உடம்பையும் இறைவன் மக்கள் பணி செய்வதற்குத் தமக்களித்த ஓர் அற உடைமையாகக் கருதினார்; அவ்வுடம்பை அதற்காகவே பயன்படுத்தினார்; மக்கள் பணியே தெய்வப்பணி என்று தெளிந்தார்; இறுதியாக, உடைமைப் பற்றறுத்தற்குத் தாம் பெற்று வளர்த்த குழவி போல் பேணிப் பாதுகாத்து வந்த பொது நிலையமாகிய சபர்மதி நிலையத்தையும், தம் பெயரால் தமதென்று ஒன்றும் இருத்தல் கூடாதென்பதற்காகக் கலைத்து விட்டார். என்னே அடிகளின் தூய்மையான பற்றின் மையின் பெருமை!

நோன்பு

நோன்பு என்னும் சொல்லைத் திருவள்ளுவர் தவம் என்னும் பொருளிலேயே கையாண்டிருக்கிறார். 'இயல்பாகும் நோன்பிற்கு ஒன்றின்மை' என்னும் தொடரில் அப் பொருளைக் காண்க. இதைத் துறவறமாகிய நோன்பு என்றும் கொள்ளலாம். துறவறம் தவம் செய்வதற்காகவே மேற்கொள்ளப்படுவது. தவம் என்பது மக்களை விட்டகன்று காட்டிலோ குகையிலோ கண்ணை மூடிக்கொண்டு இறைவனைத் தியானிப்பது என்னும்

பொருளில் மட்டும் அமைவதன்று. திருவள்ளுவர் அப் பொருளில் அதனைக் குறிக்கவில்லை.

“உற்றனோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை அற்றே தவத்திற்குரு.”

என்றே அவர் தவத்திற்கு இலக்கணம் கூறுகிறார். இவ் விலக்கணப்படி தனக்கு வருந் துன்பங்களை யெல்லாம் பொறுத்துக் கொண்டு, எவ்வுயிர்க்கும் எத்தகைய துன்பமும் செய்யாமலிருப்பதே தவமாகும். தவம் செய்வார்க்கு வேண்டிய தலையாய பண்பு இது என்றும் கொள்ளத்தகும். இவ்விதப் பயிற்சியால் தம்மைத் தகுதியாக்கிக் கொண்டவர்களே தவம் செய்ய முற்படவேண்டும்.

“தவமும் தவமுடையார்க் காகும் அவம்அதனை அஃதிலார் மேற்கொள் வது.”

என்னும் குறள் இக் கருத்தினையே வற்புறுத்துகிறது என்னலாம். இவ்வாறு தவத்தை மேற் கொண்டவர் களுக்கு எத்தகைய துன்பங்கள் வரினும், அவற்றால் அவர்கள் முன்னையினும் உறுதியும் வலிமையும் ஆற்ற லும் பெற்றுச் சிறந்து விளங்குவர்.

“சுடச்சுடரும் பொன்போல் ஒளிவிடும் துன்பம் சுடச்சுட நோற்கிற் பவர்க்கு.”

என்னும் குறள் இதனையே வலியுறுத்தும். அடிகளுடைய வாழ்க்கையில் இவையெல்லாம் எத்துணை உண்மையாகக் காணப்பட்டன என்பதை முன்னர்ப் பலகாலும் கண்டோம்.

நம் துன்பத்திற்கெல்லாம் காரணம் பொருட்பற்றே என்பதைப் புத்தர் போன்ற பெரியோர் விளக்கியுள்ளனர். அடிகளும் தம் வாழ்க்கையில் பொருட்பற்றின்றி, மிகக் குறைந்த அளவு தேவைகளையே உடைய

வராய்த் துன்பத்திற்குக் காரணத்தை வேரறுத்து வாழ்ந்து வந்தார்.

“யான்எனது என்னும் செறுக்கறுப்பான் வாறோர்க் குயர்ந்த உலகம் புகும்.”

என்றும்,

“யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல்
அதனின் அதனின் இலன்.”

என்றும் நாயனார் நயம்பட உரைத்த பாக்களில் உள்ள உண்மைகளை அடிகள் வாழ்க்கையில் கண்கூடாகக் கண்டோம்.

ஒருவனுக்கு இன்பம் தருவதுபோல் காட்டி இறுதியில் அவனை வஞ்சித்துத் துன்பத்திலாழ்த்தும் அவாவினை அறிவுடையவன் கண்டு அஞ்சவேண்டும். அவ்வவாவினை ஒருவன் முற்றிலும் அறுத்தானால், தான் விரும்பியபடியே அவன் செயல்கள் தவறாமல் நிறைவேறும். துன்பத்துளெல்லாம் கொடிய துன்பமாகிய அவா நீங்கின், நாம் அடைவது இடைவிடாத இன்பமாகும். ஆகவே, எப்பொருளும் தனக்கு வேண்டா என்னும் பற்றற்ற நிலையைத் தன்னிகரில்லாத செல்வம் என்றார் திருவள்ளுவர்.

“வேண்டாமை யன்ன விழுச்செல்வம் ஈண்டில்லை
யாண்டும் அஃதொப்ப தில்.”

என்பது அவர் துணிபு. இத்தகைய அவாவின்மையை அடிகள் தம் வாழ்க்கையில் தெளிந்த பொருளாகக் கண்டார். இவ்வாறு பொருளின்மையால் உண்டாகும் துன்பத்தைத் தாங்கிக் கொள்வது தவத்திற்குரிய ஒரு பண்பாகும்.

உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமையாகிய தவத்தின் மற்றொரு கூறுபற்றித் திருவள்ளுவர் கூறுங்கால், புலால் மறுத்தல், கொல்லாமை, இன்னு செய்யாமை ஆகிய மூன்று அறங்களை வற்புறுத்துகிறார். அருளுடையவன் என்பவன், பிற உயிர்களின் ஊனாகிய புலால் உண்ணான் என்கிறார் நாயனார். தன் ஊனைப் பெருக்குவதற்குப் பிறிதின் ஊனையுண்பவன் எப்படிப் பிற உயிர்களிடம் அருள் காட்ட முடியும் என்று அவர் வினவுகிறார்.

“தன்னான் பெருக்கற்குத் தான்பிறி தூனுண்பான் எங்ஙனம் ஆளும் அருள்?”

என்பது அவர் வினா. பொருளைப் போற்றாதவர்கள் எப்படி அதனை ஆள முடியாதோ அது போலவே, ஊன்தின்பவர்கள் அருளை ஆள முடியாது என்கிறார் அவர். ஊன் சுவைப்பவர்கள் மனம் நல்ல செயல்களில் நாட்டம் கொள்ளாது என்றும், ஆகவே உணவின் பொருட்டு உயிர்களைக் கொல்லாமையே அறம் என்றும் அவர் மேலும் விளக்குகிறார்.

மேலும் ஒருபடி உயர்ந்து சென்று, வேள்வியின் பொருட்டு உயிர்க்கொலை புரிவதையும் கடிந்து, அத்தகைய வேள்விகள் ஆயிரம் செய்வதைவிட உயிர்களைக் கொன்று அவற்றின் ஊனை உண்ணாமையே சிறந்த அறம் என அவர் பகர்கிறார். இவ்வாறு உயிர்க்கொலை செய்யாமலும், பிறர் தன் பொருட்டாக உயிர்க்கொலை செய்து தந்த ஊனை உண்ணாமலும் இருப்பவனை உலகிலுள்ள உயிர்கள் எல்லாம் அவனைத் தமக்குத் தெய்வம் என்றெண்ணி அவனைக் கைகூப்பித் தொழுமாம்.

“கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகப்பி
எல்லா உயிரும் தொழும்.”

என்பது பொய்யாமொழி. இத்தகைய அருளறமாகிய புலால் மறுத்தலை அடிகள் தம் வாழ்க்கையில் தவறாத நோன்பாகக் கொண்டிருந்தார் என்பது நாம் அறியத் தகுந்தது.

கொல்லாமை பற்றித் தனியே கூறுமிடத்துக் குறளாசிரியர், அதனையே அறவினையென்றும், பகுத்துண்டு பல்லுயிரோம்பும் சிறந்த அறம் என்றும், அவ்வறத்தை மேற்கொண்டொழுகுபனைக் கூற்றுவனும் அனுகான் என்றும், புன்செயல்கள் எல்லாவற்றினும் கீழானது கொலைவினையே என்றும் அறிவுறுத்துகிறார். அடிகள் இந்நோன்பினையும் கடைப்பிடித் தொழுகி வந்தார் என்பதும் நாம் அறிந்ததே.

புலால் உண்ணல், உயிர்க்கொலை போன்ற கொடுஞ் செயல்களையே அன்றி, உயிர்களுக்கு ஊறு செய்யும் செயல்களையும் உத்தரவேதம் வெறுத்தொதுக்குவதைக் காண்போம். நமக்கு இன்பம் தரும் செல்வம் கிடைப்பதாயினும், அதற்காக நாம் பிறருக்குத் தீங்கு செய்யக்கூடாது. பிறர் நம்மைச் சினந்து நமக்குத் தீமை செய்தாலும் நாம் அவர்களுக்கு மீண்டும் பதிலுக்குத் தீங்கு செய்யக்கூடாது. அவ்வாறு செய்யின் நாம் மீளாத் துன்பத்திற்காளாவோம்.

ஆகவே, நமக்குத் தீங்கு செய்பவர்களை நாம் ஒறுக்க விரும்பினால், அதற்கு ஒரே வழி நாம் அவர்களுக்கு ஒரு நன்மை செய்து விடுவதுதான். அப்படிச் செய்தால், அதனால் அவர்கள் நாணித் தம் தவற்றை உணர்ந்து திருந்தி நல்லவராக மாறுவர். பழிக்குப் பழி என்னும் முறையில், தீங்கு செய்தவர்களுக்கு

நாம் மீண்டும் தீங்கு செய்தால், அத்தீமை வளருமே தவிர, அது தீரும் வழியில்லை. தீயைத் தீயினால் அணைக்க முடியாதது போலத் தீமையைத் தீமையால் அழிக்க முடியாது; அம்முயற்சி, சிறு பொறி பெருந் தீயாக வளர்வதற் கொப்பாகும்.

“தீயவை தீய பயத்தலால் தீயவை
தீயினும் அஞ்சப் படும்.”

எனவே, பிறர்க்குண்டாகும் துன்பம் தனக்குண்டாகும் துன்பம்போன்றதே என்றுணர்ந்து அதைத் தவிர்ப்பதே அறிவினால் நாம் பெற்ற பயனாகும். அதுவே அறிவு உடையவன் செயலாகும். அன்றியும் தன் நன்மை கருதியேனும் ஒருவன் பிறர்க்குத் தீங்கு செய்யக் கூடாது என்பதை உணர வேண்டும். ஏனெனின், ‘தன்வினை தன்னைச் சுடும், ஓட்டப்படம் வீட்டைச் சுடும்’ என்பது போலவும், ‘முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும்’ என்னும் முதுமொழிக் கிணங்கவும், நாம் செய்யும் தீச்செயலின் பயன் நம்மையே உடன் வந்தடையும்.

“பிறர்க்கின்னா முற்பகல் செய்யின் தமக்கின்னா
பிற்பகல் தாமே வரும்.”

நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு வினைக்கும் எதிர்வினை உண்டு. சட உலகில்போலவே உயிருலகினும் இஃது உண்மையாகும். ஒரு வினையின் எதிர்வினை தானே உண்டாவது. அதைப் பிறர் தூண்டவேண்டுவதில்லை. அதுபோலவே, நாம் ஒருவருக்குச் செய்யும் தீவினை பிறர்செய்ய வேண்டாது, தானே தன் பயனை நமக்குத் தரும். எனவே, தன்னலம் கருதியேனும் ஒருவன் பிறர்க்குத் தீங்கு செய்யக்கூடாது என்பது தெள்ளிதின் போதரும்.

அடிகள் வாழ்க்கையில் தமக்குத் தீங்கு செய்த வரையும் அவர் பொறுத்துக்கொண்டு, அத்துன்பத் தைத் தாங்கிக் கொண்டதோடு, அரசாங்கம் அவர்கள் மேல் நடவடிக்கை எடுக்க எண்ணியபோது, அதைத் தடுத்தார் என்பதை நாம் கண்டோம். இயேசுநாதர் தம்மைக் கொடுமைப்படுத்திச் சிலுவையில் அறைந்த கொடியவர்களைக்குறித்துத் “தந்தையே, இவர்கள் தாம் செய்வது என்னவென்று அறியாமலே செய்கிறார்கள். இவர்களை மன்னித்துவிடு,” என்று இறைவனிடம் வேண்டிக் கொண்ட செய்தியை நாம் அறிவோம். அத்தகைய பொறுமை மிக்க, அமைதியே உருவான பெரியவரே அடிகளும். அவர் தமக்கு எவருமே பகைவர் அல்லர் என்றும், தமக்குத் தீங்கு செய்தவர்களும் தமக்கு நண்பரே என்றும் கருதினார். இஃது எத்துணைப் பரந்த மனப்பான்மை! எத்துணை உயர்ந்த அருளுள்ளம்!

“நோய்எல்லாம் நோய்செய்தார் மேலவாம் நோய்
நோயின்மை வேண்டு பவர்.” —செய்யார்

என்று அமைந்ததோடு, மேலும் ஒரு படி சென்று,
“தம்மை இகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற்
றெம்மை இகழ்ந்த வினைப்பயத்தால்-உம்மை
எரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கொல் என்று
பரிவதூஉம் சான்றோர் கடன்.”

என்னும் நாலடியார் கூற்றுக்கிணங்க, ஒப்பற்ற சான்ருண்மையுடையவராக அடிகள் விளங்கினார் என்பது நாம் கருதத்தக்கது.

5. அடிகளின் வாய்மைத் திறம்

“எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு.”

என்பது வாயுறை வாழ்த்து. திருவள்ளுவர் தம் வாழ்க்கையில் தாம் கண்ட முடிந்த நன்மையாக வாய்மையைக் குறிப்பிடுகிறார்; அதைத் தம் பட்டறிவின் பயனாகக் கண்ட பேருண்மை என்றியம்புகிறார்.

“யாமெய்யாக் கண்டவற்றுள் இல்லை எனேத்தொன்றும்
வாய்மையின் நல்ல பிற.”

என்பது அவரியற்றிய மறைமொழி.

தமிழ் மொழியில் உண்மை, வாய்மை, மெய்ம்மை என்னும் மூன்று சொற்கள் முறையே மனம், மொழி, மெய்களால் பொய்யா தொழுகும் தன்மையைக் குறிக்க வந்தன வென்பர் அறிஞர். உண்மையாவது உள்ளத்தின் கண் இருப்பது; அதாவது நினைப்பு அல்லது எண்ணம்; வாய்மையாவது வாயினின்றும் வெளிப்படுவது; அதாவது சொல். மெய்ம்மையாவது மெய் அல்லது உடலினால் செய்வது; அதாவது செயல். எனவே எண்ணம், சொல், செயல் மூன்றினாலும் பொய்யா திருத்தலே பொதுவாக உண்மை, மெய் அல்லது வாய்மையென்று மக்களால் வழங்கப்படுவது. வடமொழியில் ‘சத்தியம்’ எனப்படுவது இதுவே.

அரிச்சந்திரன் இவ்வாறு மனமொழி மெய்களால் பொய்யா தொழுகியதற்குச் சான்றாக விளங்கி வருகிறான்; வாய்மைக்கு வரம்பாக அமைந்திருக்கிறான்; ‘சத்திய அரிச்சந்திரன்’ என்று அடைமொழியோடு அவன் குறிக்கப் படுகிறான். அவனைப் பற்றிய நாடகத்தை இளமையில் கண்ட அளவிலேதான் காந்தி

யடிகள் உண்மையாகிய நோன்பினைக் கைக்கொண்டார் என்று நாம் அவர் கூற்றினாலேயே அறிகிறோம்.

ஒருகால் காந்தியடிகள் பள்ளியில் படித்தபோது, வகுப்பில் அரசினர் கல்வி மேற்பார்வையாளர் ஒருவர் வந்திருந்தார். அப்போது வகுப்பு ஆசிரியர் மாணவர்களுக்குச் சில சொற்களைக் கூறி அவற்றை எழுதிக் காட்டுமாறு கேட்டார். அடிகளுக்கு அவற்றுள் ஒன்றைப் பிழையின்றி எழுதத் தெரியவில்லை. அக்காலை அவரருகில் வந்து பார்த்த ஆசிரியர், அடுத்த மாணவன் அதை ஒழுங்காக எழுதியிருப்பதைப் பார்த்து அச் சொல்லைப் பிழையின்றி எழுதுமாறு குறிப்பினால் தெரிவித்தார். ஆசிரியர் தம் மாணவர்கள் திறமை மிக்கவர்கள் என்று காட்டிக் கொண்டு தம் பெருமையை நிலைநாட்டவே இவ்வாறு செய்தார். ஆனால், அடிகளோ தமக்குத் தெரியாததைத் தெரிந்ததாகக் காட்டிக்கொள்ள விரும்பவில்லை. அது மனமறிந்த பொய்தானே? அவர் மனத்தாலும் பொய்யா தொழுகியதற்கு இஃது ஒரு சான்றாகும்.

பொய்யாமை

அவர் தாம் தம் வாழ்க்கையில் இளமை முதல் கைக்கொண்டொழுகிய அறங்களுள் இது தலையாயது. இதனடியாகவே பின்னர் அவர் மேற்கொண்டொழுகிய அன்பு, இன்னு செய்யாமை என்னும் அறங்கள் முகிழ்த்தன என்னலாம்.

“பொய்யாமை யன்ன புகழில்லை எய்யாமை எல்லா அறமும் தரும்.”

என்றும்,

“பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின் அறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று.”

என்றும் நாயனார் கூறியுள்ளபடி, பொய்யாமையாகிய அறம் ஒன்றே நமக்குப் பிற எல்லா அறங்களாலும் கிடைக்கக் கூடிய புகழையளிப்பதோடு, அது நாம் அறியாமலே நமக்குப் பிற அறங்கள் செய்வதனாலுண்டாகிய பயனை யெல்லாம் தரும்.

பொய்யாமையாகிய அறம் ஒன்றினைப் பின்பற்றி நடந்தால், வேறு பிற அறங்களைச் செய்யவேண்டா. அவற்றைச் செய்யாமலிருப்பது நல்லது; ஏனெனில், அவை செய்வதற்கு அரியவாய் இருப்பதோடு, செய்யுங்கால் தவறுண்டாயின் தீமையைப் பயக்கும். இவ்வாறு திருவள்ளுவர் பொய்யாமை பற்றி மிக அழுத்தமாகவும் தெளிவாகவும் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் ஆய்ந்தறிந்து இன்புறற்பாலன.

எது வாய்மை?

இனி, வாய்மைக்கு விளக்கம் கூறவந்த வள்ளுவர்,

“வாய்மை எனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றும்
தீமை இலாத சொல்லு.”

என்றும்,

“பொய்மையும் வாய்மை இடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்.”

என்றும் தெளிவுபடுத்துகிறார். எவருக்கும் எள்ளளவும் தீமை ஏற்படாதவாறு நாம் சொல்லும் சொற்களே வாய்மையாகும். எனவே, நாம் சொற்களைச் சிந்தித்து உண்மைக்கு மாறில்லாதவாறு சொல்லவேண்டும். மனத்தில் உள்ள உண்மையைக் குறிக்குமாறு நாம் சொல்லும் சொற்களும் அமையவேண்டும். உள்

னொன்று புறமொன்றாகப் பேசக்கூடாது. ‘உள்ளத்தில் உண்மை யொளியுண்டாயின் வாக்கினிலே உண்மையுண்டாம்.’ ஆகவே, முதலில் மனத்தால் பொய்யா தொழுகிப் பின்னர் அதற்கேற்பச் சொல்லாலும் பொய்யா தொழுக வேண்டும்.

இதற்கு மாறாகப் பிறர்க்குக் குற்றமற்ற நன்மை தரும் சொல்லாயின் அதனைச் சொல்வதும் வாய்மையாகவே கொள்ளப்படும் என்னும் விதிவிலக்கான ஒரு செய்தியையும் வள்ளுவர் கூறுகிறார். அதைப் பொய் என்று பிறர் கருதினும், அதன் பயன் கருதி அது மெய்யாகவே கொள்ளப்படும். இது நாயனரது பட்டறிவின் பயனாகத் தோன்றிய ஓர் உண்மையாகும்.

மனச்சான்று

ஒருவன் தன் மனமறிந்து பொய்யொழுக்கத்தை மேற்கொள்ளலாகாது; தன் மனச்சான்று கூறும் உண்மை நெறியிலேயே நடக்கவேண்டும். அதற்கு மாறாக நடந்தால், அவன் மனச்சான்றே அவனைத் துன்பத்திற்குள்ளாக்கும். தன் மனமறிந்தவாறு, மனச்சான்றிற்கு முரண்படாத வகையில், ஒருவன் வாய்மை மொழிந்தானாயின், அவன் தவமும் தானமும் செய்பவர்களுள் எல்லாம் தலைசிறந்தவனாகக் கருதப்படுவான்.

நமக்கு உடல் தூய்மை, உடலை நீரைக் கொண்டு கழுவுவதனால் உண்டாவது போல, உள்ளத் தூய்மை உண்மை பேசுவதனால் உண்டாகும். உண்மையே பேசிப் பேசி உள்ளத்திலுள்ள அழுக்குகளைப் போக்கிக் கொள்ளலாம். இவ்வாறெல்லாம் தன் மனச்சான்று கூறிய வழியில் பொய்யாமல் ஒழுகும் ஒருவன் உலக மக்கள் உள்ளத்துள் எல்லாம் வைத்துப் போற்றப்

படுவான். இம்முறைப்படி உண்மையால் உயர்வடைந்த காரணத்தினாலேயே இன்று காந்தியடிகள் உலக மக்கள் உள்ளத்தில் நிலையாக இடம் பெற்று அவர்களால் போற்றப்படுகிறார்.

“உள்ளத்தால் பொய்யா தொழுகின் உலகத்தார் உள்ளத்து ளெல்லாம் உளன்.”

மகாத்மா

அடிகளின் வாழ்க்கையில், இளமைப் பருவத்தில் அவர் சில சமயங்களில் சேர்க்கையின் காரணமாகப் பொய்யொழுக்கங்களை மேற்கொண்டு தவறு செய்ய நேர்ந்தது. அக் காலையில் எல்லாம் அவர் தம் நெஞ்சே தம்மை உறுத்த அதன் பயனாகத் தம் தவறுகளை வெளிப்படையாக எடுத்துக் கூறி, அவற்றிற்காக வருத்தம் தெரிவித்துத் தம் நெஞ்சிலுள்ள அழுக்கைப் போக்கிக் கொண்டு, அன்று முதல் அவ்வாறு செய்வதில்லையென்று உறுதி பூண்டு தூயவராகக் காட்சியளித்தார். தமது மனச்சான்று கூறும் உண்மை நெறியிலேயே அவர் ஒழுகலாண்மை. இதுதான் அவரை ‘மகாத்மா’ ஆக்கியது என்னலாம்.

பொது வாழ்விலும் அடிகள் பல ‘இமாலயத் தவறுகள்’ செய்திருப்பதாக உணர்ந்து அவற்றை வெளிப்படையாக ஒப்புக்கொண்டார். பிறராயின், தாம் மனமறிந்து செய்த தவறுகளையும் தவறல்லவென்று வாதாடியும், அவற்றைப் பிறரறியாமல் மறைத்தும், தம்மையும் பிறரையும் துன்பத்திலாழ்த்துவர். அடிகளோ தமக்கும் பிறர்க்கும் நன்மை பயவாத செயல்களைத் தாம் அறிந்தோ அறியாமலோ செய்திருப்பின் அவற்றிற்காக உடனே வருத்தம் தெரிவித்து, உண்ணா

நோன்பு போன்ற கழுவாய் முறைகளையும் கடைப்பிடிப்பார்.

சிறுமதி படைத்தவரே தம் குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்ள மறுப்பார். ‘தவறு செய்வது மனித இயல்பு’ என்று ஒரு வழக்குண்டு. ஆனால், தவற்றை ஒத்துக் கொள்வது மேலான மனித குணம் என்பதைப் பலரறி யார். இவ்வாறு செய்வது, தாம் செய்த தவற்றின் பின் தொடர்ச்சியான பல இன்னல்களை வாராது காக்கும். இதனால் தமக்கும் பிறர்க்கும் நன்மையே உண்டாகும். இவ்வுண்மையை அறிந்தே அடிகள் தாம் செய்த தவறுகளுக்கு வருந்திக் கழுவாய் தேடினர்.

“குன்றின் அணியாரும் குன்றுவர் குன்றுவ குன்றி யணிய செயின்.”

என்னும் தமிழ் மறையும்,

“அங்கன் விசும்பில் அகல்நிலாப் பாரிக்கும்
திங்களும் சான்றோரும் ஒப்பர்மன்—திங்கள்
மறுவாற்றும் சான்றோர்அஃ தாற்றார் தெருமந்து
தேய்வர் ஒருமா சுறின்.”

என்னும் நாலடியாரும், சான்றோர் தம்மிடம் தவறு கண்டவிடத்து அடையும் அவலத்தைத் தெரிவி யா நிற்கும். இத்தகைய சான்றோராய், உலகில் கிடைத் தற்கரிய சீரிய செம்மலாய் அடிகள் வாழ்ந்து வழி காட்டினார்.

சோதனைகள்

அடிகள் இங்கிலாந்தில் கல்வி பயின்ற போது, தம் தாயாருக்கு அளித்த வாக்குறுதியின்படியே புலால் உண்ணாமலும், மதுவருந்தாமலும், வேறு தீய பழக்கங் களைக் கைக்கொள்ளாமலும் வாழ்ந்து வந்தது அவரது

வாய்மைக்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். அப்போது அவர் மனத்தைக் கலைத்து, அவரைப் புலால் உண்ணும்படியும் மதுவருந்தும்படியும் உடன் பயிலும் மாணவர்களும் நண்பர்களும் கூறியும் அவ்வாறு செய்ய அவர் உறுதியுடன் மறுத்து விட்டார்.

மற்றொரு பொய் வாழ்க்கையிலிருந்து தாம் மீண்ட செய்தியையும் அடிகளே குறிப்பிட்டிருக்கிறார். தாம் இங்கிலாந்தில் மணமாகாத பெண்களுடன் பழக வேண்டிய ஓர் இக்கட்டான நிலை அவருக்குண்டாயிற்று. மணமாகாத ஆண் பெண்கள் தடையின்றி நெருங்கிப் பழகுவது அந்நாட்டு வழக்கம். அடிகளோ மணமானவர். அப்போது அவருக்கொரு குழந்தையும் இருந்தது. இந்நிலைக்கு வெட்கி அவர் உண்மை கூறுது, அந்நாட்டு மாணவர்களைப் போலத் தாமும் பெண்களுடன் கலந்து உறவாடும் பொய் வாழ்க்கையை மேற்கொண்டார். இறுதியில் ஒரு பெண்ணை அவர் மணக்க வேண்டிய நிலையும் உண்டாயிற்று. ஆகவே, அவர் உடனே தம் தவற்றுக்கு வருந்தித் தாம் மணமானவர் என்னும் உண்மையைத் தெரிவித்து, அப் பொய் வாழ்க்கையிலிருந்து மீண்டார். அதனுடன் அவர் மனத்திலிருந்த ஒரு பெருஞ்சுமையும் நீங்கியது. அன்று முதல் அவர் துணிவாகத் தாம் திருமணமானவர் என்பதை யாவரிடமும் கூறிவந்தார்.

ஒருகால் பள்ளியில் பயிலும்போது, அவர் காலங்கடந்து பள்ளிக்குச் சென்றார். அன்று கதிரவனைக் கருமுகில்கள் சூழ்ந்து கொண்டிருந்ததால் அவருக்கு நேரம் தெரியவில்லை. அவரிடம் கடிகாரமும் இல்லை. ஆகவே, காலந்தாழ்த்துச் செல்லவேண்டியதாயிற்று. அதற்குள் வகுப்பு முடிந்துவிட்டது. மறுநாள் ஆசிரியர்

அவரை வகுப்புக்கு ஏன் வரவில்லை என்று கேட்ட போது, மேற்கூறியவாறு உண்மைக் காரணத்தை அவர் எடுத்துக் கூறினார். ஆனால், ஆசிரியர் அவரை நம்ப வில்லை; அவர் பொய் சொல்லுகிறார் என்றெண்ணி அவருக்கு ஒறுப்புக் கட்டணம் (அபராதம்) விதித்தார். இந்நிகழ்ச்சி அரை மிகவும் வருத்தியது. தம் மன மறிந்து தாம் பொய் சொல்லாமலிருந்தும் தம்மை ஆசிரியர் பொய்யன் என்று கருதினாரே என அவர் மனம் நைந்தார்.

அடிகள் தாம் மேற்கொண்டிருந்த வழக்குரைஞர் தொழிலில் பொய்மைக்கு மிகுந்த இடம் இருப்பதை யறிந்து, அத்தொழிலை முதலில் வெறுத்து விட்டு விட்டார் என்னும் செய்தியை முன்னரே கண்டோம். உண்மையை மறைப்பதும், பொய்யை மெய்யெனக் காட்டுவதும் அத்தொழிலில் அடிக்கடி நடக்கும் நிகழ்ச்சிகள். இதனையறிந்தே அடிகள் முதலில் அதனை வெறுத்தொதுக்கினார். பிறகு மீண்டும் அத்தொழிலை அவர் தொடங்கியபோது, உண்மை, நேர்மை ஆகிய நெறிகளையே கடைப்பிடித்து நல்ல பெயரும், புகழும், மிக்க வருவாயும் அடைந்தார். இவ்வாறு அத்தொழிலை நேர்மையான முறையில் உண்மைக்கு மாறுபடாத வழியில் நடத்தலாம் என்பதையும் அவர் பிறர்க்கு எடுத்துக் காட்டினார்.

வினைத் தூய்மை என்னும் அதிகாரத்தில் வள்ளுவப் பெருந்தகை,

“என்றும் ஒருவுதல் வேண்டும் புகழோடு
நன்றி பயவா வினை.”

என்றும்,

“பழிமலைத் தெய்திய ஆக்கத்தின் சான்றோர்
கழிநல் குரவே தலை.”

என்றும் கூறியுள்ள கருத்துக்களுக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக அடிகள் விளங்கினார் என்பது இவற்றால் போதரும். சொல்லாலும் செயலாலும் பொய்யா மையைக் கடைப்பிடித்த அவருடைய பெருந்த கைமை தான் என்னே !

குறிக்கோளும் செயலும்

அடிகள் தம் குறிக்கோளும் செயலும் தூய்மை யானவையாய் இருக்கவேண்டுமென்னும் நோன்புடைய வராயிருந்தார். இஃது அவரது வினைத் தூய்மைக்கு ஒரு நல் விளக்கமாக அமைந்திருந்தது. சிலர் நம் குறிக்கோள் உயர்ந்ததாக இருப்பின் போதும், அதனை எவ்வழியாலேனும் அடையலாம் என்பர். ஆங்கிலத்தில், குறிக்கோள் நல்லதாயின் அதனை யடையும் வழி எத்தகையதாயினும் ஆகலாம் என்று பொருள் தரும் ஒரு பழமொழி உண்டு. ஆனால், அடிகளோ நல்ல குறிக்கோளையடைய நல்ல வழியையே கையாள வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி வந்தார் ; நம் குறிக்கோள் எத்துணை நல்லதாக இருக்கிறதோ அத்துணை நல்லதாக, அதை அடைவதற்கு நாம் கையாளும் வழியும் இருக்கவேண்டும் என்றார்.

நம் நாட்டு விடுதலை நல்ல குறிக்கோளே. எனினும் அதை யடைவதற்கு வன்முறை, போர், புரட்சி, பொய், சூது, மறைவான வழிகள் முதலிய எவற்றையும் கையாளக்கூடாதென்று அவர் நம் நாட்டு மக்களுக்கு அறிவுரை பகர்ந்து வந்தார். “பிறரெல்லாம் இவ்வாறு செய்திருக்கிறார்களே, உலக வரலாறே அப்படித்

தானே இருக்கிறது!" என்று யாரேனும் கேட்பின், "நாம் உலகிற்கு ஒரு புது வழி காட்டுவோம்; அன்பு நெறியால் ஆளுநர் மனத்தை மாற்றுவோம். அவர்கள் செய்துள்ள தீமைகளுக்காக அவர்களை நாம் வெறுப்பதும் தவறு!" என அவர் வாதாடி வந்தார்.

"இடுக்கண் படினும் இனிவந்த செய்யார்
நடுக்கற்ற காட்சி யவர்."

என்னும் குறட்கருத்தினையே அவர் எதிரொலித்ததாகத் தெரிகின்றதன்றோ !

பெற்ற தாய் பசித்திருந்தால், அவள் பசியைப் போக்குவது நம் கடமை. ஆனால், அதற்காகச் சான்றோர் பழிக்கத்தக்க தீச் செயல்களாகிய களவு, சூது, ஏமாற்றுதல் முதலியவற்றைச் செய்து அவள் பசியைப் போக்கலாமா? கூடாது என்கிறார் குறளாசிரியர். இவ்வாறே, பழியைத் தரும் செயல்களைச் செய்து அதனால் நாம் விடுதலை பெறுவதைவிட, நாம் அடிமைகளாக வாழ்வதே மேல் என்று அடிகள் கருதினார். சான்றோரால் கடிந்தொதுக்கப்பட்ட அறமல்லாத செயல்களைச் செய்தால், அவற்றின் பயன் முதலில் வெற்றிபோலக் காணப்படினும், இறுதியில் துன்பமாகவே முடியும்.

அடிகளின் மனந் தூய்மை, சொல் தூய்மை, செயல் தூய்மை ஆகிய பண்புகள் அவர் வாழ்க்கையில் வேரூன்றிப் பதிந்து கிடந்தமை இவற்றால் புலப்படும். உலகில் பொது வாழ்வில் ஈடுபட்டுத் தம் நாட்டிற்கு நன்மை செய்ய முயன்ற பலருள்ளும் இத்தகைய சீரிய பண்புடையவர்களைக் காண்பது அரிதிலும் அரிது.

6. அடிகளின் சான்றண்மை

சான்றண்மை என்பது எல்லா நற்பண்புகளையும் பெற்று அவற்றை ஆளும் தன்மை என்று பொருள்படும். கல்வி, கேள்வி, அறிவு, ஒழுக்கங்களால் நிறைந்து, அவற்றிற்கு ஆழி போலவும், அவ்வாழிக்கு வரம்பு போலவும் இருக்கும் தன்மையைச் சால்பு என்பர். சான்றண்மை எனினும், சால்பு எனினும் ஒக்கும். இதனையுடையார் சான்றோர் அல்லது ஆன்றோர் எனப்படுவர். இவரது கடமை யாது, பண்புகள் என்ன என்பவற்றை நாயனார் ஓரதிகாரத்துள் விளக்குகிறார்.

“கடன்என்ப நல்லவை எல்லாம் கடன்அறிந்து
சான்றண்மை மேற்கொள் பவர்க்கு.”

என்பது அவ்வதிகாரத்தின் முதற்குறள். சான்றண்மைக்குரிய பண்புகளை மேற்கொண்டு ஒழுகுபவர்கள், தம் கடமை இதுவே என்றறிந்து நல்லவற்றையெல்லாம் செய்து முடிப்பர். கடமை என்பது தவிர்க்க முடியாது செய்யவேண்டிய செயல்களைக் குறிக்கும். ஆகவே, சான்றோர் என்போர், நற்பண்புகளைப் பெற்றிருத்தலோடு அமையாது, நற் செயல்களையும் செய்யவேண்டும் என்று இக்குறளில் வற்புறுத்தப்படுகிறது.

பண்புகள்

சான்றோரின் பண்புகள் யாவை எனும் வினாவிற்குப் பொதுவாக நல்ல குணங்களே என நாயனார் நவில்பிறார். நல்ல குணங்கள் இல்லாது, வேறு பிற நலங்களாகிய செல்வம், பதவி, செல்வாக்கு, கல்வி, அறிவு, அழகு முதலியவற்றை மட்டும் பெற்றிருப்பதால் யாதொன்றும் பயனில்லை. அவற்றை நலம் என்றே கருத

முடியாது. நல்ல குணங்கள் பல விருப்பினும் அவற்றுள்ளும் சான்றோர்க்குச் சிறப்பாக வேண்டுபவை, அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மை என்னும் ஐந்துமே. இவை சான்றாண்மையைத் தாங்கும் தூண்கள் போன்றவை என்று வள்ளுவர் கூறுவர்.

இவற்றிற்கு அடுத்தபடியாகக் கொல்லாமை, பிறர் தீமை சொல்லாமை, பணிவு ஆகியவற்றை நாயனார் குறிப்பிடுகிறார். இவை யாவும் அண்ணல் காந்தியடிகளிடம் அமைந்திருந்தமை யாவார்க்கும் புலனாகும். இனி இவற்றுள் ஒவ்வொன்றினைப் பற்றியும் விரிவாகக் காண்போம்.

அன்பே அடிகளின் முச்சுப் போன்ற பண்பு என்பதை முன்னரே கண்டோம். இதனை யடுத்துக் கூறப்படும் சான்றாண்மைக்குரிய பண்பு நாண் அல்லது நானுடைமை எனப்படுவது. பழிபாவங்களுக்கு அஞ்சுதலே நானுடைமை எனப்படும். “கருமத்தால் நானுதல் நானுடைமை” என்பர் நாயனார். தாம் செய்யும் கருமங்களால் உண்டாகும் பழிபாவங்களுக்கு நானுதலே நாணம் எனப்படும் என்பது இதன் பொருள். சாதாரணமாக நாணம் என்று கூறப்படும் மற்றோர் பண்பு பெண்களுக்குரியதாம். “நானுடைமை மாந்தர் சிறப்பு” என்றும், “நாண் என்னும் நன்மை குறித்தது சால்பு” என்றும் “அணி அன்றோ நானுடைமை சான்றோர்க்கு?” என்றும் அவர் மேலும் கூறுவர்.

இவ்வுயரிய பண்பைப் பெற்ற சான்றோர் தம் செயலால் தமக்குண்டாகும் பழியையும், அவ்வாறே பிறர் செய்யும் செயல்களால் அவர்களுக்குண்டாகும் பழியையும் கண்டு அஞ்சுவர். இத்தகைய நாண் என்னும் பண்பில்லாதவர்கள் இவ்வுலகில் இயங்குதல், மரப்

பாவைகளைக் கயிற்றூல் கட்டி அசைத்து உயிருள்ளவை போலக் காட்டி நம்மை மயங்கச் செய்யும் தன்மை போன்ற சிறப்பில்லாத செயலாகும். காந்தியடிகளிடம் பழிபாவங்களுக்கு அஞ்சும் பண்பு எவ்வாறு வேருன்றியிருந்தது என்பது வெள்ளிடை மலை.

ஒப்புரவு

இப்பண்பு ‘ஒப்புரவறிதல்’ என்னும் அதிகாரத்துள் விளக்கப்படுகிறது. ஒப்புரவறிதல் என்பது உலக நடையை அறிந்து அதன்படி ஒழுகுதலாம். உலக நடையாவது உயர்ந்தோர் சென்று காட்டிய நெறி. “உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே” என்பது ஆன்றோர் வாக்கு.

உயர்ந்தோர் நடந்து காட்டிய நெறிகளுள் சிறப்பான, கைம்மாறு வேண்டாக் கடப்பாட்டையே ஒப்புரவு என்பது குறிக்கும். கைம்மாறு வேண்டாக் கடப்பாட்டிற்கு எடுத்துக்காட்டு மாரியே. மாரி பெய்வதைத் தன் கடமையென்று கருதி, அச்செயலைக் கைம்மாறு கருதாமல் செய்து கொண்டே இருக்கிறது. அதற்குக் கைம்மாறு செய்ய முடியுமா? யாரால் தான் செய்ய முடியும்?

அதுபோலவே சான்றோர் தாம் மக்களுக்குச் செய்யும் உபகாரச் செயல்களாகிய கடமைகளுக்குக் கைம்மாறு வேண்டார். பிறருக்கு உபகாரம் செய்யும் நல்ல செயலைப்போல இவ்வுலகத்திலோ தேவருலகத்திலோ பிறிதொன்றும் கிடையாது. ஒப்புரவறிந்து ஒழுகுபவனே உலகத்தில் உயிர் வாழ்பவனாகக் கருதப்படுவான். அவ்வாறொழுகாத மற்றவர்கள் எல்லாரும் இறந்து விட்டவர்களுக் கொப்பாவர்.

ஒப்புரவாளன் ஊருணி நீர் நிறைந்தது போலவும், உஞ்ஞரில் பழுத்த பயன் மரம் போலவும், தப்பாது நோய் தீர்க்கும் மருந்து மரம் போலவும், பிறர்க்கு எப்பொழுதும் உதவுவான். தன்னிடம் செல்வமில்லாத பொழுதும் அவன் பிறர்க்கு உதவுவதில் பின்வாங்க மாட்டான்.

மகாத்மா காந்தி தம் செல்வத்தினாலா பிறர்க்குதவி னார்? செல்வம் இல்லாத நிலைமையில் கூடப் பிறர்க்கு உதவ முடியும் என்பதற்கு அவர் ஓர் எடுத்துக்காட்டு. தாம் செய்ய வேண்டிய ஒப்புரவாகிய கடமைகளைச் செய்ய முடியாமல் இருக்கும் நிலையே சான்றோர்க்கு மிகவும் துன்பம் தருவதாகும். வறுமைகூட அவர்களை ஒன்றும் செய்யாது.

ஒருவன் பிறர்க்கு உதவுவதற்காகத் தன்னை மற்றொருவரிடம் விற்று அடிமையாகக்கூட வாழலாம். அரிச்சந்திரன் கதை இதை நமக்கு அறிவுறுத்த வில்லையா? அடிகளும் அவ்வாறே தாம் சிறைப்பட்டா யினும், அடிப்பட்டாயினும், ஏச்சுப் பேச்சுக்களுக்கு ஆளாகியாயினும் மக்களுக்கு உதவுவதையே தம் கடமையாகக் கொண்டிருந்தார் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல விளங்கும்.

கண்ணோட்டம்

பாடலுக்கு இயையாத பண்ணால் பயனில்லாத வாறுபோலக், கண்ணோட்டம் இல்லாத கண்ணால் பயனில்லை யென்பர் தெய்வப் புலவர். இதனால் கண்ணிற்குக் கண்ணோட்டத்தின் இன்றியமையாமை பெறப்படும். “கண்ணிற்கு அணிகலம் கண்ணோட்டம்” என்றும், “அஃதின்மேல் புண் என்று உணரப்படும்”

என்றும் அவர் மேலும் விளக்குவது கண்ணோட்டத்தின் சிறப்பைக் காட்டும்.

கண்ணோட்டமாவது யாது? யாவரிடத்தும் ஒரு தன்மையான கண்டிப்பு அல்லது முகம் மாறிப் பேசுதலும் நடத்தலும் ஆகிய பண்பைச் சிலர் பெற்றிருப்பதை நாம் அறிவோம். இஃது உண்மையில் பண்பே யாகாது. பண்பற்ற தன்மையையே இது குறிக்கும். “பண்பெனப்படுவது பாடறிந்தொழுகல்,” “பகையுள்ளும் பண்புள பாடறிவார் மாட்டு” என்னும் ஆன்றோர் கூற்றுக்களின்படி பகைவராயினும் நம்மொடு பழகிய வராயின் அவரிடம் பண்புடன் நடந்துகொள்ள வேண்டும். நண்பராயின் அவரிடமும் அவ்வாறே நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்பது சொல்லாமலே பெறப்படும்.

எனவே, யாவரிடத்தும் ஒருதன்மையாக முகம் மாறிப் பேசாமலும் நடவாமலும், பழகிய பகைவரோ நண்பரோ யாவராயினும் அவரிடம் நாகரிகமாகவே நடந்துகொள்ள வேண்டும். இதுவே கண்ணோட்டம் எனப்படும். இதை வடமொழியில் ‘தாட்சணியம்’ என்பர்.

நம்முடன் நட்புக் கொள்ளாமல் நமக்குத் தீமையே செய்பவராயினும், அவர்களிடத்தும் பண்புடன் நடந்து கொள்ளாதவர்கள். கடைப் பட்டவர்கள் என்று குறளாசான் கூறுகிறார். நம்மை ஒறுக்கும் செயல்களைச் செய்யும் தன்மையுடையவரிடத்தும் கண்ணோட்ட முடையவர்களாய், அவரைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் பண்பே தலையாய பண்பு.

“பெயக்கண்டும் நஞ்சுண்டமைவர் நயத்தக்க
நாகரிகம் வேண்டு பவர்.”

என நாயனாரும்,

“முந்தை நின்று நடட்டோர் கொடுப்பின்
நஞ்சுமுன்பர் நனிநாக ரிகர்.”

என நற்றிணையும் நவில்வது காண்க.

பண்டைக் காலத்து, ஆதென்ஸ் நகரத்தில் வாழ்ந்த சாக்ரட்டீஸ் என்னும் ஞானியாரும், புராணப் புகழ் பெற்ற பிரகலாதனும் முறையே தம் பகைவரும் பெற்றோரும் கொடுத்த நஞ்சை அறிந்தே உண்டதற்குச் சான்றாக விளங்குகின்றனர். இத்தகைய கண்ணோட்டத்தைக் காந்தியடிகளாரும் தம்மோடு அரசியலில் முரண்பட்ட ஆங்கில அரசினிடத்தும், மற்ற இந்தியத் தலைவர்களிடத்தும் காட்டிய பெருந்தன்மை நாம் அவர் வரலாற்றில் காண்கிறோம். அதே சமயத்தில் தம் கருமம் சிதையாது அவர் கண்ணோடிய திறத்தையும் நாம் காண்கிறோம்.

“கருமஞ் சிதையாமல் கண்ணோட வல்லார்க்
குரிமை யுடைத்திவ் வுலகு.”

என்னும் குறளுக்கு இலக்காக அவர் விளங்கியமை இதனாற் பெறப்படும்.

“கண்டிப்புடன் கூடிய கண்ணோட்டம்” என்று இப்பண்பைக் குறிப்பிடலாம். இவ்வாறு கருமம் சிதையாமல் கண்ணோடும் பண்புடையார் இருப்பதால்தான் இவ்வுலகமே நிலைத்திருக்கிறது. இன்றேல் இஃது என்றோ அழிந்திருக்கும். இத்தகைய சிறந்த கண்ணோட்டமாகிய பண்பைக் ‘கழிபெருங் காரிகை’ என மிக்க பெருமையுடைய பெண்ணாக உருவகித்தார் உத்தர வேதமுடையார். எத்தகைய நல்ல பண்பையும் பெண்

ஞாகவே உருவகிப்பது கவிஞர் மரபு. ஏனெனின், பெண்குலமன்றோ பண்பிற்கு நிலைக்களம்! நல்ல பண்புடைய பெண்ணை வாழ்க்கைத் துணையாகக் கொள்வது நல்ல ஆண் மகனுக்கும் பெருமையன்றோ? கண்ணோட்டமாகிய பெண் ஓர் ஆடவனுக்கு வாழ்க்கைப் பட்டால் அதனால் சிறப்புறுபவர் இரு பாலாருமல்லரோ?

இறுதியாகச் சான்றாண்மைக்குத் தூணாகக் கருதப்படும் வாய்மை என்னும் பண்பினைப் பற்றியும் முன்னரே விரிவாகக் கண்டோம். அஃது அடிகள் வாழ்க்கையின் நடுத்தூண் என்று சொல்லுமாறு விளங்கியது. கொல்லாமையும் அவர் கைக்கொண்ட நோன்புகளுள் ஒன்று என்பதைக் கண்டோம்.

“கொல்லா நலத்தது நோன்மை பிறர்தீமை
சொல்லா நலத்தது சால்பு.”

என்றவாறு கொல்லாமையும் பிறர்தீமை சொல்லாமையும் சால்புடையார்க் குரிய பிற குணங்களாம்.

“பிறராற் பெருஞ்சுட்டு வேண்டுவான் யாண்டும்
மறவாமே நோற்ப தொன்றுண்டு—பிறர்பிறர்
சீரெல்லாம் தூற்றிச் சிறுமை புறங்காத்து
யார்யார்க்கும் தாழ்ச்சி சொல்ல.”

என்று, பிறர் குற்றத்தைக் கூறாமலிருப்பதை ஒரு நோன் பென்றே மற்றோர் நீதி நூலும் கூறும். அடிகளிடம், மிகக் கடைப்பட்டவரிடம் காணப்படும் புறங்கூறலாகிய குற்றம் அறவே இல்லை யென்பது கூறாமலே பெறப்படும்.

பணிவு

அடிகளின் பணிவை அளவிட்டுக் கூறுதல் அரிது. பணிவு என்பது அவரது பிறவிக்குணம். இதற்கு

மாறான செறுக்கு அவரிடம் மருந்துக்கும் இருந்த தில்லை. பெருஞ் செயல்களைச் செய்பவர்களுடைய ஆற்றலாவது பிறரிடம் பணிவுடன் நடந்து கொள்வதே யாகும். இதை ஒரு குறை என்றோ தாழ்வு என்றோ கருதலாகாது. பெரியோர் அவ்வாறு கருத மாட்டார். இப்பணியைப் பொய்யில் புலவர், “மாற்றாரை மாற்றும் படை” என்கிறார். சான்றோர் தம்முடன் மாறுபட்டவர்களை இப்படையினால் தம் பக்கம் மாற்றிவிடுவர். சிறியோரே பிறருக்குப் பணிய மறுத்து அதனால் தம் செயல் நிறைவேறாமல் தாமும் துன்புறுவர். பணி வின்மை தோல்வியில் முடியும் என்பதை அவரறியார். இதற்கு மாறாகச் சான்றோர் தம் பணிவினால் பிறரைத் தம் வயப்படுத்துவர். “பதுங்குவதெல்லாம் பாய்வ தற்கே” என்பது போலப் பணிவதெல்லாம் வெல்வதற்கே எனலாம்.

அடிகளைப் பொருத்தவரையில் தீய நோக்கத் தையோ தீய முறையையோ இதற்குக் கற்பித்தல் பொருந்தாது. அவர்க்கு இஃது இயல்பான ஒரு குணமாகவே இருந்தது. தம் நோக்கத்தில் தோல்வியுற்ற போதெல்லாம் அத்தோல்வியை அவர் ஒப்புக் கொண்டு, தம்மிடம் தவறிருப்பின் திருத்திக்கொண்டு, அதற்குக் கழுவாயும் தேடிக்கொண்டு, அடுத்த முறை அந்நோக்கத்தை யடையும் வழியில் முன்னேறி, இறுதியில் வெற்றியும் கண்டார். ஒவ்வொரு முறையும் அவர் தம்முடன் மாறுபட்டவர்களைச் சிறிது சிறிதாக வென்று முன்னேற்றங்கண்டார். தம் தோல்வியையோ தவற்றையோ ஒப்புக்கொள்வதில் அவர் ஒருபோதும் தயக்கம் காட்டியதில்லை.

“சால்பிற்குக் கட்டளை யாதெனின் தோல்வி
துலையல்லார் கண்ணும் கொளல்.”

என்னும் பொய்யா மொழிக்கிணங்க அவர், தமக்கு எவ்விதத்திலும் ஈடாகாத மக்களிடத்தும் தம் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ளும் சான்றோராக விளங்கினார்.

பணிவு அல்லது அடக்கமுடைமையைத் தம் ஆன்மீக வாழ்வின் ஆணிவேராகக் கொண்டிருந்தார் அடிகள்; முப்பால் நூல் கூறுவதுபோல, அதைத் தம்மிடம் வைத்துப் பாதுக்காக்க வேண்டிய பொருளாகக் கருதிப் பாதுகாத்து, அதனால் தம் உயிர்க்கு ஆக்கம் தேடிக்கொண்டார். அறிய வேண்டியவற்றையறிந்து, அவற்றுள் அடக்கமே சாலச் சிறந்த தென்றுணர்ந்து வாழ்ந்ததால் அவரது அடக்கம் உலகோரால் அறியப்பட்டு அதனால் அவர் சிறப்புற்றார். தம் அடக்கத்தின் காரணமாக அவர் அளக்கலாகா அளவுடைய மலைபோலத் தோற்றமளித்தார்.

“நிலையில் திரியா தடங்கியான் தோற்றம்
மலையினும் மாணப் பெரிது.”

அன்றோ? “அறிவதறிந்து அடங்கி அஞ்சுவதஞ்சி” வாழ்ந்த அச்சான்றோர் ஒரு குணக்குன்று; சால்புமிக்க செம்மல்; ஒழுக்க நெறிக்கோர் ஒளிவிளக்கு. உலகமே தவறான நெறியில் செல்வதாயினும் அவர் தம் உயர்நிலையினின்றும் சிறிதும் வழுவார்.

“ஊழி பெயரினும் தாம்பெயரார் சான்றுண்மைக்
காழி எனப்படு வார்.”

என்னும் குறள் நெறிக்கொப்ப அவர் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் தம் உயர்ஒழுக்க நெறியினின்றும் வழுவி யதில்லை. அத்தகைய சான்றோர் தம் ஒழுக்க நெறியினின்று வழுவினால் உலகந்தான் நிலைக்குமோ? அதைக்

கண்டு நிலமகளே வருந்தித் தன்மீதுள்ள உயிர்ப் பொறையை அகற்றிவிட முற்படுவாள்.

“சான்றவர் சான்றான்மை குன்றின் இருநிலந்தான் தாங்காது மன்றோ பொறை.”

என்பது செந்நாப்போதார் கூறும் செந்தமிழ் மறை வாக்கு.

ஒழுக்கமுடைமை

ஒழுக்கமே ஒருவருக்கு வாழ்க்கையில் உயர்வு தருவது. ஆகையால், அதை உயிரைவிடப் பெரிதாகக் கருதிக் காக்கவேண்டும்.

“மருந்தோமற் றானோம்பும் வாழ்க்கை பெருங்
பீடழிய வந்த விடத்து?” [தகைமை]

என்று வள்ளுவர் வினவுகிறார்;

“இனிவரின் வாழாத மான முடையார்
ஒளிதொழு தேத்தும் உலகு.”

என்று, தம் உயர்ஒழுக்க நிலைக்கு இழிவு உண்டாயின் உயிரையும் விட்டுவிடத் தயங்காத சான்றோர் புகழை உலகம் தொழுது போற்றும் என்பதை நமக்கு நினைவூட்டுகிறார்.

ஒழுக்கமே ஒருவருக்குச் சிறந்த உயிர்த்துணையாவது. ஆகவே, அதனைப் பரிவுடன் பாதுகாக்க வேண்டும். ஒழுக்க முடைமையினாலே ஒருவருக்கு உயர்குடிப் பிறப்பாந்தன்மை உண்டாகும். அஃதின் நெனின், ஒருவன் இழிபிறப்பாளனாகவே கருதப்படுவான். ஆகவே, பெரியோர் தம் ஒழுக்க நெறியினின்று சிறிதும் வழுவார். ஒழுக்கக்குறைவினால் மிகுந்த குற்றமும் பழியும் உண்டாகும் என்று அவர் அறிவர். இத்தகைய ஒழுக்கமுடையார் தவறியும் தம் வாயால் தீய சொற்களைக் கூறமாட்டார்கள்.

அண்ணல் காந்தியடிகள் மிக்க நாவடக்கமும் இன்சொல்லும் உடையவர் என்பதை யாவரும் அறிவர். “பணிவுடையன் இன்சொலன் ஆதல் ஒருவர்க்கு அணி” எனப் பொய்யாமொழி கூறுவது போல, அவர் இவ்விரண்டு பண்புகளையும் தமக்கு அணியாகப் பெற்றிருந்தார்.

உலகநடை

ஒழுக்கமுடைமையின் ஒரு சிறப்பான கூறுவது, உயர்ந்தோர் சென்ற நெறியை அறிந்து அதற்கேற்ப நடத்தலாகும். இதனை அறியாதார் எவ்வளவு அறநூல்களைக் கற்றிருப்பினும் கல்லாதவராகவே கருதப்படுவர். ஏனெனின், அறம் என்பது மிகப் பரந்தது; கடல் போன்றது.

எல்லா அறங்களையும் நீதிகளையும் நூல்கள் வாயிலாகவே அறிவது இயலாது. காலம், இடம், சமூகம் ஆகியவைகளுக்கேற்ப அவை வேறுபடும். இவற்றையெல்லாம் எவரும் நூல்களில் எழுதிவைத்திருப்பர் என்று கருதுவதும் தவறு. நூல்களிலேயே புறனடையாக, விதிவிலக்குகளாகச் சில செய்திகள் கூறப்பட்டிருக்கும். அவற்றை நன்கு புரிந்துகொள்வதும் அரிது. ஐயமேற்பட்டபோது சான்றோரை அணுகிக் கேட்டறிந்தே பல செய்திகளைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கும். ஆகவேதான், சான்றோர் சென்ற நெறியாது, கூறும் தெளிவுயாது என்றறிந்து கொள்வது இன்றியமையாததாகிறது. இதையே ‘உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகுதலைக் கற்றல்’ எனக்குறள் கூறுகிறது.

அடிகள் அப்போதைக்கப்போது கூறியுள்ள கருத்துக்கள், அறத்திற்கு விளக்கம் போலவும், ஐயத்தை

அகற்றுவனவாகவும் அமைந்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, இன்னு செய்யாமை என்னும் அறத்தை நாம் எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் தப்பாமல் மேற்கொள்ள முடியுமா என ஐயங்கொண்ட ஒருவர் அடிகளை அணுகி ஒரு புதிர் கேள்வி கேட்டார்.

“நான் ஒருவருமில்லாத ஒரு காட்டுவழியிலே செல்லும்போது ஒரு குழந்தை தனியே கிடக்கக் கண்டேன். சற்றுத் தொலைவில் ஒரு புலி அதனை நோக்கி வருவதைப் பார்த்தேன். என் கையில் ஒரு துப்பாக்கி, சுவைதற்கு அமைப்பாக உள்ளது. இந்நிலையில் நான் அப்புலியைக் கொன்று குழந்தையைக் காப்பாற்றலாமா? அல்லது வாளாவிருந்து, அது குழந்தையைக் கொல்லுமாறு விட்டுவிடலாமா?” என்பதே அவர் அமைத்த புதிர்.

இதற்கு எந்த அறநூலில் நாம் விடைகாண முடியும்? அவரவர் தத்தம் நுண்ணறிவினால் தக்க விடை காணலாமேயன்றி, அறநூல்களைத் தம் செயலுக்கு மேற்கோள் காட்ட வியலாது. இத்தகைய ‘தர்மசங்கடமான’ நிலைகள் பலருக்கும் பன்முறை ஏற்பட்டிருக்கும். அவற்றை அவரவர்கள் எங்ஙனம் கடந்தார்களோ? அவர்கள் கடந்தமுறை சரியோ, தவறோ? அவற்றையெல்லாம் நாம் எப்படியறிய முடியும்? ஆகவே, சான்றோர் வாயிலாக இவ்விக்கட்டான நிலையில் செய்யத்தக்கது யாது என்று நாம் அறியலாம்.

மேற்கூறிய நிலையில், அடிகள் கூறிய விடை வியப்பாயிருக்கலாம். “அப்புலியைக் கொன்று குழந்தையைக் காப்பாற்றுக” என்பதே அவர் கூறிய விடை. புலியைக் கொல்வது இன்னு செய்யாமை என்னும்

நோன்பிற்கு முரணாகாதோ வெனின் அவ்வாறு செய்யத் தவறின், அக்குழந்தையைக் காப்பாற்றத் தவறிய பாவத்திற்கு நாம் உள்ளாவோம். அப்பாவம் புலியைக் கொல்லும் பாவத்தினும் பெரிது. புலியும் ஓர் உயிர்தானே! குழுவியின் உயிர் அவ்வுயிரைவிட மேலானதென்று கொள்வது எப்படிப் பொருந்தும் எனின், இவ்விடத்தில்தான் சான்றோர் காட்டிய வழியைக் கடைப்பிடிப்பது நம் கடமையாகிறது. இதையே உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல் என்பர். “உலகம் தழீஇயது ஒட்பம்” என்றார் நாயனாரும்.

அடிகள் இராமாயணம், பாரதம், பாகவதம், புராணங்கள், மேனாட்டறிஞர் நூல்கள், இக்காலப் பொருளாதார, சமூக, தத்துவ நூல்கள், சட்டநூல்கள் முதலிய பலவற்றையும் நன்கு கற்றவராதலின், அவற்றிலுள்ள பல நுட்பமான கருத்துக்களைப் பன்முறை சிந்தித்து அறிவுத் தெளிவு பெற்றார். தமக்கு ஐயமேற்படின் அறிஞர் கருத்துக்களை ஆய்ந்து, நம் நாட்டு மரபுக்கும் பெருமைக்கும் பண்பாட்டிற்கும் ஏற்றதொரு முடிபைக் காணக்கூடிய ஆற்றல் அவருக்கிருந்தது. இவ்வாறு உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகலை அவர் கற்றிருந்தார்.

7. பிற பண்புகள்

அறம்

“அறத்தான் வருவதே இன்பம்மற் றெல்லாம்
புறத்த புகழும் இல.”

அண்ணல் காந்தியடிகள் அறமே உருவானவர். அறிவு பெற்ற நாள் முதலாக அவர் அறமன்றி, அதற்கு மாறான செயல் ஒன்றையும் செய்ததில்லை. எப்பொழுதும் எவ்விடத்தும் அறநெறிப்படி ஒழுகுதல் என்பது அத்துணை எளிய செயலன்று. அற நெஞ்சுடையவர் களுக்கும் அறநெறிப்படி நடக்க முடியாத இக்கட்டான நிலைகள் பல ஏற்படலாம்; பல சோதனைகள் உண்டாக லாம். அவற்றை யெல்லாம் கடந்து, நேர்மையைக் கடைப்பிடித்து, நீதி தவறாமல் ஒழுகுதல் அரியதொரு செயலாகும். அவ்வாறொழுகினால் இவ்வுலகத்தில் அதைவிட இன்பம் தருவதொன்றில்லை. ஆகவேதான், ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் மேற்கூறியாங்குக் கூறிப்போந் தார். அறத்தால் வரும் இன்பம் அன்றிப் பொருளாலும் புலனுகர்ச்சியாலும் ஏற்படக் கூடிய இன்பத்தை ஆன் றோர் இன்பமாகவே கருதார். அவற்றால் ஒருவருக்குப் புகழும் உண்டாகாது.

அறத்தின் தன்மை பற்றிக் கூற வந்த நாயனார், அது கடல்போலப் பரந்து விரிந்து அளவிடற் கரியதாக உள்ளது என்பதை உணர்ந்து,

“மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல்; அனைத்தறன்;
ஆகுல நீர பிற.”

என்றார். “மனத்தில் குற்றமில்லாமலிருப்பதே அற மாகும். பிற அறங்கள் எல்லாம் ஆரவாரத் தன்மை யுடையவை,” என்பது இதன் பொருள்.

மனத்தில் குற்றமில்லாமலிருப்பதாவது எவர்மீதும் பொருமையும், வெறுப்பும், சினமும், கெட்ட எண்ணமும் இன்றி, எவர் பொருளையும் விரும்பாமல், பேராசை கொள்ளாமல் இருப்பதாகும். மனத்துக்கண் மாசிலா திருத்தலாகிய அவ்வறத்தை யாவரும் எப்பொழுதும் பொருட் செலவின்றி மேற் கொள்ளலாம். மற்ற அறங்களைச் செய்வதற்குப் பொருட் செலவாகும். இவ்வாறு எளிய முறையில் யாவரும் கைக் கொள்ளற்குரிய அறத்தைத் திருவள்ளுவர் முதற்கண் குறிப்பிட்டார்.

அடிகள் தம் வாழ்க்கையில் இவ்வாறு அறநெஞ்சுடையவராய், மனத்தில் மாசில்லாதவராய், எவர்மீதும் வெறுப்பு, பொருமை, சினம் முதலிய குற்றம் இல்லாதவராய், எப்பொழுதும் முகமலர்ச்சியுடன், அமைதியாக, யாவரிடமும் இன்சொல் பேசிப் பொருட் செலவில்லாத அறத்தைக் கடைப்பிடித்து வந்தது மகையிலக்காகும்.

இல்வாழ்க்கை

அடிகள் தம் இல்வாழ்க்கையில், அன்பையும் அறனையும் பொருத்தி, முறையே அதன் பண்பையும் பயனையும் விளக்கிக் காட்டினார். இத்தகைய இல்வாழ்க்கையைத் தம் இல்லாளோடு சேர்ந்து கடைப் பிடித்ததால், அவர் அதற்குப் புறம்பான நெறியாகிய துறவறத்தை மேற் கொண்டு அடையவேண்டிய பயன் ஒன்றும் இலதாயிற்று. இத்துணைச் சிறந்த இல்வாழ்க்கை தவம் செய்வருடைய தவத்தைவிட வலிமையானதும் ஆற்றல் மிக்கதுமாகும் என முப்பால் நூல் கூறும். ஆகவே தான், “அறனெனப் பட்டதே இல்வாழ்க்கை” என அது விதந்தோதிற்று. “இல்லறமல்லது நல்லறமன்று” என ஒளவையாரும் கூறினார்.

துறவறமோ பிறர் பழிக்கு இலக்காகாமல் தப்புவது அரிது. அவ்வாறு பிறர் பழிக்காதவாறு அஃது இருக்குமாயின் அதுவும் நல்லதேயாம் என இல்வாழ்க்கைக்கு அடுத்த நிலையிலேயே துறவு வாழ்க்கைக்கு அந்நூல் இடமளிக்கிறது. இவ்வாறு இல்லறத்திற்கேற்ற அறங்களுடனும் பண்புகளுடனும் இல்வாழ்க்கை வாழும் ஒருவன், தேவருலகத்தில் வாழும் தேவர்களுக்கு நிகராகக் கருதப்படுவான். அவனே கண்கண்ட தெய்வமாவான்.

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.”

என்பது வாயுறை வாழ்த்து.

அடிகளின் இல்வாழ்க்கை பற்றித் தமிழ் முனிவர்திரு. வி. கலியாண சுந்தரனார் கூறியுள்ள கருத்துக்களைக் காண்போம்: “இல்லொழுக்கத்தில் காந்தியடிகள் நுழையா திருப்பரேல், உலகுய்ய உழைக்கும் அன்புளத்தை அவர் பெற்றிருப்பரோ? காந்தியடிகளின் தாய் தந்தையர் இல்லறம் பேணு தொழிந்திருப்பரேல், நம் பெரும் அடிகளை உலகம் பெற்றிருக்குமா? காந்தியடிகளை இவ்வுலகுக் கீந்த இல்வாழ்க்கை ஒங்கி வளர்க. அருளாளர் தோன்றுதற்கு நிலைக்களனாக உள்ள இல்வாழ்க்கை ஒங்கி வளர்க... ஒருவரிடத்துக் கட்டுப்பட்டுக் கிடக்கும் அன்பைப் பின்னர் இருவரிடத்தும், பின்னர்ச் சில உயிர்களிடத்தும், பின்னர்ப் பலஉயிர்களிடத்தும், முடிவில் எல்லா உயிர்களிடத்தும் பரப்பும் தன்மையுடையது இல்லறம்.

“காந்தியடிகள்பால் கட்டுப்பட்டிருந்த அன்பு, முறை முறையே கஸ்தூரிபாய் வழியும், அவர்கள் மக்கள் வழியும் வளர்ந்து, எல்லா உயிர்களிடையும்

ஊடுருவிப் பாய்ந்து, அருள்வெள்ளமாய் ஓடியது. காந்தியடிகள் தமக்கென்றோ வாழ்ந்தார்? இல்லை. உலகிய உழைக்கும் வாழ்வாக வன்றோ அவர் வாழ்வு இலங்கியது! இப்பேற்றை அவர்க்கு வழங்கியது எது? இல்லறமே. காந்தியடிகள் இல்லற நெறி நில்லாது வேறு வழி நின்றிருப்பராயின், அவர் வாழ்வு 'தன்னல்' வாழ்வாகவே முடிந்திருக்கும். ஆதலால் ஒழுங்குபட்ட இல்லறமே வாழ்க்கைக்கு வேண்டற்பாலது."

வாழ்க்கைத் துணை

அடிகளுக்கு வாழ்க்கைத் துணையாக அமைந்த பேற்றினையுடைய அன்னை கஸ்தூரிபாயும் இத்தகு உயரிய இல்லறத்தை நடத்துதற்கேற்ற பண்புகளை உடையவராயிருந்தார். அவர் 'மனைத்தக்க மாண்புடையராய்த்' 'தற்காத்துத் தற்கொண்டான் பேணித் தகைசான்ற சொற்காத்துச் சோர்விலராய்' விளங்கினார்; தம்மைத் தம் கணவருக்கும், அவர் வழியாக நாட்டிற்கும் முற்றிலும் அளித்து, அடக்கத்துடன், 'தான்' என்று தனியே ஓர் உயிர் இருப்பதாகவே கருதாமல் 'யான் எனது என்னும் செருக்கறுத்து'த் துறவி போலவே வாழ்ந்தார். தம் கணவருடைய இன்ப துன்ப மின்றித் தமக்கெனத் தனியே இன்ப துன்ப மில்லாமல் அவரை வாழ்விலும் தாழ்விலும் பின்பற்றிச் சிறைப் பட்டும் நோய்வாய்ப்பட்டும் நாட்டு நலனுக்காக நோற்றார்.

அடிகளும் அவ்வம்மையார்க்குரிய பெருமை தந்து அவரைத் தமக்கு எவ்விதத்திலும் தாழ்வில்லாத முறையில் பேணி வந்தார். "மனைவி என்பவள் கணவனின் அடிமையல்லள். அவள் அவன் வாழ்க்கைத் துணை

யாகவும், தோழியாகவும், இன்ப துன்பங்களில் எவ்வாற்றானும் ஒத்த உரிமையுடையவளாகவும் இருப்பவள். வாழ்வில் தலைவனுக்குள்ள உரிமைகள் யாவும் தலைவிக்கும் உண்டு,” என்று அவர் தெளிந்து கூறிய உண்மைகளை நண்டு நாம் நினைவுகூரவேண்டும்.

“தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுதெழுவாள் பெய்யெனப் பெய்யும் மழை.”

என்னும் பெருமை சான்ற கற்புக்கரசியர் வரிசையில் வைத்து எண்ணத்தக்கவராக அவ்வம்மையார் விளங்கினார்.

இன்சொல்

அடிகள் எப்பொழுதும் இன்முகமும் இன்சொல்லும் உடையவராகவே விளங்கினார்; அன்போடு கலந்த குற்றமற்ற சொற்களையே எப்பொழுதும் எவரிடமும் பேசுவார்.

“முகத்தான் அமர்ந்தினிது நோக்கி அகத்தானும் இன்சொ லினதே அறம்.” அன்றோ?

“இனிய வுளவாக இன்னுத கூறல் கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று.” என்றும்,

“கனியிருப்பக் காய்கவர்ந்த கள்வனேனே” என்றும்

“கரும்பிருக்க இரும்புகடித் தெய்த்த வாறே”

[என்றும்]

ஆன்றோர்கள் பகர்ந்திருப்பவும், வன்சொல் அல்லது கடுஞ்சொல் கூறித் தமக்கும் பிறர்க்கும் துன்பம் இழைக்கும் அறிவிலிகளை என் சொல்வது?

“இன் சொலாலன்றி இருநீர் வியனுலகம் வன்சொலால் என்றும் மகிழாது” என்றறிந்த அடிகள், இயல்பாகவே இன்சொல் பேசும் பண்புடையராயிருந்தார். இன்சொல் பேசுவது இல்லறத்திற்குக் கூறப்

பட்ட, பொருட் செலவில்லாத அறங்களுள் ஒன்று. இதனால் பேசுபவருக்கு என்ன செலவு? என்ன துன்பம்? வன்சொல் பேசுதற்கு வேண்டிய முயற்சியையும் துன்பத்தையும் விட, இன்சொல் பேசுதற்கு அவையிரண்டும் குறைவாகத் தானே தேவை? இதையறியாராய், வன்சொல் பேசிக் கனியிருப்பக் காய் கவர்ந்து உண்டு வருந்திய கள்வராகவும், கரும்பிருக்க இரும்பு கடித்து எய்த்த அறிவிலிகளாகவும் சிலர் இருப்பது ஏனோ?

“நகல்வல்லர் அல்லார்க்கு மாயிரு ஞாலம் பகலும் பாற்பட்டன் றிருள்.”

என நாயனார் கூறியாங்கு, இன்பமாகப் பேசி மகிழ்ந்து, பிறரையும் மகிழ்வைக்கும் ஆற்றல் இல்லாதவர்களுக்கு, இப்பரந்த இன்ப உலகம் பகற்காலத்தும் இருள் சூழ்ந்த துன்ப உலகமாகவே தோன்றும்.

அடிகளோ அல்லும் பகலும் இவ்வுலகைத் தம் இன்சொல்லாற்றலால் இன்பவுலகமாகவே கண்டார். ஈண்டு அவர் கூறிய கருத்து ஒன்று நினைவுகூரத் தக்கது. “எனக்கு நட்பைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாது. எனக்குப் பகைவரே இல்லையாதலால், அவரோடு ஒப்பு நோக்கி, நட்பு இத்தகையது என்று கூற யான் அறியாதவனாயிருக்கிறேன்” என்னும் அவரது கூற்று, இவ்வுலகத்தை அவர் நோக்கிய முறையை நமக்கு நன்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது.

பாரதக் கதையில் தருமபுத்திரர், “இவ்வுலக முழுவதும் நல்லவர்கள் நிறைந்ததாகவே காணப்படுகிறது. தீயவர் ஒருவரும் என் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை” என்றும், துரியோதனன், “இவ்வுலக முழுவதும் தீயவர்கள் நிறைந்ததாகவே காணப்படு

கிறது. நல்லவர் ஒருவரும் என் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை” என்றும் சொன்னதாக வரும் செய்திகள் இதனுடன் ஒப்புநோக்கத்தக்கன. தருமபுத்திரர் இவ்வுலகை நல்ல உலகாகக் கண்டதால் இறுதியில் நன்மை செய்தினார். துரியோதனன் இதனைத் தீய உலகாகக் கண்டதால் வாழ்க்கை முழுவதும் துன்புற்றான். அடிகளின் இன்சொல்லும், நகைச்சுவையும், இவ்வுலகை அவர் நோக்கிய திறனும், வாழ்க்கையை அவருக்கு இன்பமயமாக்கின என்பதை நாம் உணரவேண்டும்.

பொறுமை

இப்பண்பும் அடிகளிடத்து இயல்பாகவே அமைந்திருந்தது. பொறுமையே உருவான அவர், “சாந்தமூர்த்தி காந்தி மகான்” என்றே மக்களால் பெருவழக்காகக் குறிக்கப்பட்டார். தம்மை இகழ்ந்தவர்களையும், தமக்குத் தீங்கிழைத்தவர்களையும் அவர் பொறுத்துக் கொண்ட தன்மையை நிலமகளின் பொறுமைக்கு ஒப்பாகவே கூறவேண்டும். “அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை இகழ்வாரை” அவர் பொறுத்துக் கொண்டார். இதற்கு மாறாக, அவர் அவர்களைக் கடிந்தோ, ஒறுத்தோ, பழிக்குப் பழி வாங்கியோ இருப்பின், அவரை எவரும் “பொன்போற் பொதிந்து” வைத்திரார்.

“ஒறுத்தார்க் கொருநாளை யின்பம் பொறுத்தார்க்கும் பொன்றுந் துணையும் புகழ்.”

அன்றோ? தம்மிடத்து “மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரை” அவர் தம் “தகுதியான் வென்று” விட்டார். உண்ணாமலும் உடலை வருத்தியும் தவம் செய்யும்

பெரியோர்கள் கூடப் பிறர் தம்மைக் கூறும் இன்னைச் சொற்களைப் பொறுத்துக் கொள்பவர்களுக்கு அடுத்த நிலையில்தான் வைத்து எண்ணப்படுவர். இத்தகைய முதல் நிலையில் வைத்து எண்ணத்தக்க பெருமையுடைய வராக அடிகள் விளங்கியதற்குக் காரணம் அவர் பொறுமையே.

பிறர் சொல்லாலும் செயலாலும் தமக்குண்டாகும் துன்பத்தை யுணர்ந்தவர்கள், தம் சொல்லாலும் செயலாலும் பிறர்க்கும் அவ்வாறே துன்பமுண்டாகும் என்று அறிவராதலின், தாம் பிறர்க்குத் துன்பம் செய்யார். ஆகவே தான்,

“அறிவினான் ஆகுவ துண்டோ பிறிதின்னோய்
தன்னோய்போற் போற்றுக் கடை.”

என்று நாயனார் வினவுகிறார். “கூர்த்துநாய் கௌவிக் கொளக்கண்டும் தம் வாயால் பேர்த்துநாய் கௌவினார் ஈங்கில்லை” யல்லவா? தன் பகைவருக்கும் ஒருவன் கேடுசூழக் கூடாதென்பதைப் பொய்யில் புலவர்,

“அறிவினுள் எல்லாம் தலையென்ப தீய
செறுவார்க்கும் செய்யா விடல்.”

என்னும் குறளால் அறிவுறுத்துவதைக் காண்க.

சினமின்மை

சினம் என்பது சேர்ந்தாரைக் கொல்லி. அது நம்மையடைந்து நம்மையே கொல்வதோடு அமையாது நம் சுற்றமாகிய உற்றார் உறவினர்களையும் நமக்கு உதவாதவாறு கூட்டு அப்பாற்படுத்திவிடும். அதாவது சினம் கொண்டவர்கள் பிறராற் கைவிடப்படுவர். நம் சினத்திற்கு ஆளானவர்கள் நம்மை வெறுத்துச் சென்று விடுவார்கள். அவர்கள் நமக்குப் பாதுகாவ

லாகவோ உதவியாகவோ இரார்கள். இவ்வாறு நம் சினத்தால் நாமே அழிவெய்துகிறோம்.

நிலத்தின்மேல் நாம் ஒங்கியறைந்தால், நம் கை தான் துன்புறும். அதுபோலச் சினத்தைக் கொண்டவன் தன் அறிவின்மையால் தானே அழிவான். சினமானது நம் மகிழ்ச்சியையும் பிறரோடு கலந்து பழகுவதால் உண்டாகும் இன்பத்தையும் இல்லாமல் செய்து விடுகிறது. அதைவிட நமக்குப் பகை வேறில்லை. ஆகவே, நம்மை நாம் காத்துக்கொள்ள விரும்பினால், சினம் நம்மிடம் தோன்றாமல் தடுக்க வேண்டும். இத்தகைய தீய பண்புடைய சினம் அடிகளிடத்தில் ஒரு பொழுதும் தோன்றியதில்லை. மனத்தை அடக்க நினைப்பவர்கள் முதலில் சினத்தை அடக்கக் கற்கவேண்டும். சினத்தால் தம் நண்பரையும் பொருளையும் இழந்தோர் எத்துணையோ பேர். கதைகளில் முனிவர்களும் ஒரோ ஒரு கால் தம் சினத்தால் துன்புற்ற செய்திகளைக் கேள்விப்படுகிறோம். மகாத்மா காந்தியோ, அவர்களை விட ஒரு படி உயர்ந்தவர். அவர் ஒருபோதும் சினத்திற்கு இடம் கொடுத்ததே இல்லை.

காலம் தவறாமை

அடிகள் வாழ்க்கையில் நாம் கண்டு வியக்கத்தக்க ஒன்று காலந்தவறாமை என்னும் பண்பு. பொது வாழ்வில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களில் மிகச் சிலரிடம்கூட இப்பண்பைக் காண்பது அரிது. ஆனால், அஃது அவர்களிடம் இன்றியமையாது இருக்கவேண்டியதாகும். மாணவர்களும் சிறு பருவம் முதலே இப்பண்பைக் கைக்கொள்ள முயலவேண்டும். இதில் துன்பமோ செலவோ இல்லை. இதனால் நம் வேலைகள் ஒழுங்காக

நடைபெறுவதோடு, பிறருக்கும் நம்மால் துன்பம் இராது. இதனையுணர்ந்தே அடிகள் இப்பண்பைத் தம் தலைசிறந்த கடமைகளுள் ஒன்றாகக் கொண்டிருந்தார்.

“அருவினை என்ப உளவோ கருவியாற்
காலம் அறிந்து செயின்?”

ஒரு வினையைச் செய்ய வேண்டிய காலத்தையும் அதற்குரிய கருவியையும் அறிந்து செய்தால், செயற்கரிய செயல்கள் என்பவை ஒன்றுமே இருக்கமுடியாது. வாழ்க்கையில் வெற்றிக்கு இதை முதற்படி என்று சொல்ல வேண்டும்.

அடிகள் ஒருநாள், தம் சபர்மதி நிலையத்திலிருந்து மூன்று கிலோ மீட்டர் தொலைவிலுள்ள ஓர் இடத்தில் ஒரு கூட்டத்தில் பேச ஏற்பாடாகியிருந்தது. ஆனால், அக்கூட்டத்தை ஏற்பாடு செய்தவர்கள், அவரை அழைத்துவரக் கூட்டம் நடக்கக் கால்மணி நேரம் இருந்தது வரையில் கூட வண்டியொன்றும் அனுப்பவில்லை. அதைக்கண்ட அடிகள் உடனே அவ்விடத்திற்கு நடந்து செல்லப் புறப்பட்டு விட்டார். வழியில் அவருக்குத் தெரிந்த ஒருவர் ஒரு மிதிவண்டியில் வந்து கொண்டிருந்தார். அடிகள் அவரிடம் அதைப்பெற்று, அதன்மேல் ஏறிச்சென்று குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குள் அவ்விடத்தை அடைந்து விட்டார். அவரது காலந்தவருமை யுணர்ச்சிக்கு இஃதோர் சிறந்த சான்றாகுமன்றோ?

மற்றொரு முறை மிராஜ் என்னும் ஊரில் அவர் ஒரு பொதுக்கூட்டத்தில் பேசி முடித்துவிட்டு அடுத்த ஊருக்குப் புறப்பட வேண்டியிருந்தது. ஆனால், மிராஜ் நகர மக்கள் அவரை உடனே அனுப்ப இசையவில்லை. அவர் செல்வதற்காக ஏற்பாடாயிருந்த வண்டி பழுதாகி

விட்டது என்று அவர்கள் பொய் கூறினார்கள். அதற்காக அவர் சிறிதும் பின்வாங்காமல், அவ்வுருக்கு வழிகேட்டறிந்து, அவ்வழியே நடந்து செல்லலானார். அவர் காலில் செருப்புக்கூட இல்லை. வழியோ கரடுமுரடாக இருந்தது. அதில் சிறிது தொலை சென்றதும் அவர் காலில் குருதி வடியத் தொடங்கியது. இதைக் கண்ட அம்மக்கள் தம் செயலுக்கு வெட்கி, அவருக்கு வண்டி ஏற்பாடு செய்து அதில் அவரை அனுப்பிவிட்டனர். என்னே அடிகளின் கடமையுணர்ச்சி !

சாதியும் தொழிலும்

“பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா செய்தொழில் வேற்றுமை யான்.”

இது சாதியையும் தொழிலையும் பற்றிய நாயனார் கூற்று. “பிறப்பினால் எல்லா மக்களும் ஒத்தவர் ; சரிசிகர் சமானமானவர் ; ஆனால், அவரவர் செய்யும் தொழில் காரணமாக அவர்களுடைய சிறப்பு வேறுபடுகின்றது,” என்பது இதன் பொருள். இங்கே தொழில் என்பது பரம்பரையாக ஒவ்வொரு கூட்டத்தார் அல்லது சாதியார் செய்யும் தொழிலைக் குறிக்காமல், பொதுவாக வினை அல்லது செயல் என்றே பொருள்படும்.

அவரவர் செய்யும் வினை அல்லது செயல் எத்தகையதோ, அதைப் பொருத்து அவர்கள் பெருமை அல்லது சிறுமை அடைகிறார்கள் ; அதனால்தான் மக்களிடையே உயர்வு தாழ்வு ஏற்படுகிறது. அதைக் கொண்டதான் நாம் மக்களை மதிக்கவேண்டும். நம் நாட்டில் பரம்பரையாகச் சில தொழில்களைச் செய்து கொண்டு வருபவர்களைத் தனித்தனி வகுப்பு அல்லது சாதியாகப் பிரித்து, அப் பெயர்களால் அவர்களை வழங்குகிறோம் ; அதனால் அவர்களுக்கு உயர்வு தாழ்வு கற்பிக்கிறோம்.

பண்டைக் காலத்தில் தொழில்களின் அடிப்படை யில் மக்களிடையே பிரிவுகள் தோன்றின. அப் பிரிவு களே பிற்காலத்தில் சாதிகளாக நிலைத்துவிட்டன. அதன் காரணமாக உயர்ந்த சாதி, தாழ்ந்த சாதி என்னும் பாகுபாடு உண்டாயிற்று. பிறக்கும் போதே, பிறப்பினாலேயே, ஒருவனுக்குச் சாதி அதாவது உயர்வு அல்லது தாழ்வு ஏற்பட்டு விடுகிறது என்னும் கருத்து நம் நாட்டில் வேருன்றிவிட்டது. இதைத் தகர்க்கவே வள்ளுவர் மேற் கூறியவாறு மொழிந்தார்.

அடிகளும் இக் கொள்கை உடையவரே. பிறப்பி னால் உயர்வு தாழ்வு உண்டாகிறது என்பதை அவர் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. பிறக்கும்போது எல்லாருமே தாழ்ந்தவர்களாக, அதாவது ஒரு நிகரானவராகத் தான் பிறக்கிறார்கள். ஆனால், அவரவர்கள் தத்தம் ஆற்றலையும் அறிவையும் பயன்படுத்திச் செய்யும் விளை களின் தன்மையைப் பொருத்து அவர்கள் மேன்மை அல்லது கீழ்மை அடைகிறார்கள். எனவே, பெருமை சிறுமைகள் பிறப்பினால் அன்றித் தொழிலால்தான் ஏற்படுகின்றன என்று அடிகள் கருதினார்.

இந்து சமயத்தில் வருணச்சிரமம் என்னும் தொழிலடிப்படைச் சாதிப் பிரிவுகள் இருப்பதை அவர் அறவே கண்டிக்கவில்லை. எனினும், “எந்தச் சாதியைச் சேர்ந்தவனும் எந்தத் தொழிலையும் செய்யலாம். நேர்மை யுடன் செய்யப்படும் தொழில் எதுவாயினும் அந்த யாரும் செய்யலாம். உயர்ந்த சாதியார் எனப்படுபவரும் தோட்டித் தொழிலைச் செய்ய முன்வர வேண்டும். தாழ்ந்த சாதியார் எனப்படுபவரும் சமூகத்தில் உயர்ந்த பதவிகளை யடைந்து சிறப்புறத் தடை ஏதும் இருத்தல் கூடாது. எல்லாருக்கும் எல்லாத் துறைகளிலும் சம

வாய்ப்புகள் அளிக்கப்பட வேண்டும்,” என்று அவர் வற்புறுத்தி வந்தார்.

நேர்மையான எத் தொழிலைச் செய்வதிலும் இழிவில்லை என்பதை அவர் தம் வாழ்க்கையில் பன்முறை மெய்ப்பித்துக் காட்டியுள்ளார். தென்னாப்பிரிக்காவில் இருந்தபோது அவர் தம் தலைமுடியைத் தாமே வெட்டிக் கொண்டும், தம் உடைகளைத் தாமே சலவை செய்து கொண்டும் இருந்தார்; தாம் வாழ்ந்த சபர்மதி, சேவா கிராம நிலையங்களில் தோட்டத் தொழிலைச் செய்து காட்டினார். அந்நிலையங்களில் வாழ்பவர்கள் யாவரும் ‘தன் கையே தனக்குதவி’ என்னும் கோட்பாட்டின்படி ஆடைகளைத் துவைத்தல், வீடுகளையும் தெருக்களையும் கூட்டுதல், கழிவுகளை (மலஜலங்களை) அப்புறப்படுத்துதல் போன்ற வேலைகளைத் தாமே செய்யவேண்டும் என்னும் விதியையும் ஏற்படுத்தினார்.

உழவுத் தொழிலைச் செய்பவர்களைப் பள்ளர், பறையர் என்னும் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினராகவே கருதுவது நம் நாட்டு வழக்கம். இதை அடிகள் எதிர்த்தார்; உழவர்கள் பெருமையடையுமாறு தம்மை ‘உழவன்’ என்றே கூறிக்கொண்டார்; தோட்டி வேலை செய்பவனாகவும் ‘பங்கி’ என்று தம்மைக் கூறிக் கொள்வார்.

இவ்வாறு, சாதிப் பாகுபாடுகளும், அவற்றால் வரும் உயர்வு தாழ்வுகளும், சாதிகளின் பெயரால் இழைக்கப்படும் கொடுமைகளும் அடிகளுக்குச் சிறிதும் உடன்பாடுடையனவல்ல என்பதை நாம் அவருடைய கூற்றுக்களாலும் செயல்களாலும் காண்கிறோம்.

8. அடிகளின் ஆக்கப் பணிகள்

அண்ணல் காந்தியடிகள் நம் நாடு உரிமை பெற்ற பின் எத்துறையிலும் குறைவின்றி முன்னேற்றத்துடன் விளங்கவேண்டும் என்பதற்காக நீண்ட நோக்குடன் பல ஆக்கப் பணிகளை நாம் செய்ய வேண்டுமென வற்புறுத்தி அவற்றை நடத்திக் காட்டியும் வந்தார். விடுதலை பெற்றவுடன் நாம் திடீரென்று பின்தங்கிய நிலையில் இருப்பதாக ஓர் உணர்வு ஏற்படக் கூடாது என்பதற்காக, நாம் எவ்வெத்துறைகளில் பின்தங்கியிருந்தோமோ அவ்வத்துறைகளில் முன்னேற்றங் காண முன்னோடியாக அவர் பல திட்டங்களை வகுத்து நிறைவேற்றி வந்தார்.

அடிகள் வெறும் சொல் வீரர் அல்லர், செயல் வீரர் என்பதை அவருடைய ஆக்கப் பணிகள் மெய்ப்பித்துக் காட்டின. இத்திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதில் அவர் பல நூற்றுக்கணக்கானவர்களுக்குப் பயிற்சியையும் தகுதியையும் அளித்தார்; நாடு முழுவதிலும் பல நிறுவனங்களை உண்டாக்கி அவற்றின் வாயிலாக இப்பணிகளைச் செய்து வந்தார். அவர் செய்து வந்த ஆக்கப்பணிகள் “நிருமாணத் திட்டம்” என்னும் பெயரால் வழங்கி வந்தன.

கதர்

அடிகள் வற்புறுத்திய ஆக்கப் பணிகளுள் முதன்மையானது கதர் நெசவு. நாமே நம் கையால் நூல் நூற்று, அந்நூலை ஆடையாக நெய்து அணிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று அவர் கூறினார். இப்படி எல்லாரும் செய்தால், அயல் நாடுகளிலிருந்து நாம்

ஆடைகளை இறக்குமதி செய்யவேண்டிய தேவை இராது என்றும், நாம் ஆடையில் தன்னிறைவு அடையலாம் என்றும் கூறினார். இதை நம் நாட்டிற்கேற்ற ஒரு பெரிய பொருளாதாரத் திட்டமாகவே அவர் கருதினார். இதைச் செம்மையாகக் கடைப்பிடிப்பதாலேயே நாம் ஆங்கில ஆட்சிக்கு முடிவு கட்டிவிட முடியும் என்று அவர் நம்பினார். கதர்த் திட்டத்தில் அவருக்கு அத்துனை அழுத்தமான நம்பிக்கை இருந்தது.

அடிகள் தோற்றுவித்த சபர்மதி, சேவா விராம நிலையங்களிலும், அவற்றைப் பின்பற்றி நாடு முழுவதிலும் பலவிடங்களிலும் தோற்றுவிக்கப்பட்ட நிலையங்களிலும், கதர்த் திட்டம் முதன்மையான இடம் பெற்றது. அங்குள்ளவர்கள் நாள்தோறும் குறிப்பிட்ட நேரங்களில் குறிப்பிட்ட அளவு நூல் நூற்க வேண்டுமென்றும், அந்நூலை அவர்களே ஆடையாக நெய்து அணிய வேண்டுமென்றும் வற்புறுத்தப்பட்டன. அன்றியும் ஒவ்வொரு நிலையமும் சுற்றுப் பக்கங்களில் உள்ள சிற்றூர்களில் ஏழை எளியவர்களை இவ்வாறே நூல் நூற்கச் செய்தும், ஆடை நெய்யச் செய்தும், அவர்களுக்குத் தக்க ஊதியம் கொடுத்து அவர்களுடைய பொருளாதார நிலையை உயர்த்த வேண்டுமென்பதும் திட்டமாக அமைந்திருந்தது. நூற்பவர்களுக்கும் நெய்பவர்களுக்கும் முறையே இராட்டைகளையும் தறிகளையும் குறைந்த விலைக்கோ, தவணை முறையிலோ கொடுத்து, நூற்பதற்குப் பஞ்சையும் அவ்வாறே கொடுத்து, ஊக்க மளிக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

இதனால் ஆயிரக்கணக்கான ஏழைக் குடும்பங்கள் நன்மையடைந்தன; பொருளாதாரத்தில் உயர்ந்தன. பொதுமக்களும் கதரையணிந்து, கதர்த் திட்டத்தை

ஊக்கத் தீபாவளி போன்ற சமயங்களில் கதர்த் துணிகள் குறைந்த விலைக்கு விற்கப்பட்டன. அரசாங்கமும் இத்திட்டத்திற்கு உதவித் தொகையளித்தது. இவ்வாறு 'கதர் இயக்கம்' நம் நாட்டில் விரைவில் பரவி வேருன்றி விட்டது.

அடிகள் நாள்தோறும் சில குறிப்பிட்ட நேரங்களில் தவறாமல் நூல் நூற்பது வழக்கம். இங்கிலாந்திற்குப் பன்முறை சென்றபோதும் அவர் இராட்டையை உடன் எடுத்துச் சென்று நூற்றார். நூற்பதை அவர் ஓர் அன்றாடச் சடங்காகப் பயபக்தியுடன் செய்து வந்தார். இவ்வாறு அவர் தாமே பிறருக்கு இதில் வழிகாட்டியாக விளங்கினார்.

கிராமக் கைத்தொழில்கள்

கதரை யடுத்துக் காகிதம் செய்தல், கண்ணாடி செய்தல், சோப்புச் செய்தல், எண்ணெய் ஆட்டுதல், தேனீ வளர்த்தல், தீப்பெட்டி செய்தல், தோல் பதனிடுதல், பனைவெல்லம் செய்தல், பாளை வளைதல், கூடை முடைதல், பாய் பின்னுதல் போன்ற பல சிறு கைத்தொழில்களைக் கிராமங்களில் ஊக்குவித்து, அவற்றால் அம்மக்களின் பொருளாதார நிலையை உயரச் செய்யவேண்டுமென்று அடிகள் திட்டமிட்டார்.

இத்தொழில்கள் நம் நாட்டுப் பொருளாதாரத் தைப் பழங்கால முதல் பேணி வளர்த்தவை. இடையில் ஆங்கில ஆட்சியில், எந்திரத் தொழில்கள் தோன்றி இவற்றை அழித்துவிட்டன. இவற்றை மீண்டும் புத்துயிர் பெறச் செய்வதை அடிகள் தம் ஆக்கப் பணிகளுள் ஒன்றாகக் கொண்டார். நம் நாட்டில் கிராமப் புறங்களில் வாழும் மக்கள் பெரும்பாலும் உழவுத்

தொழில் செய்பவர்களே. அவர்களுக்கு அத்தொழிலில் ஆறுமாதம்கூட வேலை இராது. எஞ்சிய காலங்களில் அவர்கள் வேலையின்றி வாளா கிடக்கின்றனர். உழவுத் தொழிலில் கிடைக்கும் வருவாயும் அவர்களுக்குப் போதாது. ஆகவே, அவர்கள் வறுமையில் உழல் கிறார்கள்; அதன் காரணமாகக் கல்வி, நாகரிகம் முதலிய பல துறைகளிலும் பின்தங்கியிருக்கிறார்கள். எனவே அவர்களைக் கைதூக்கிவிட வேண்டுமானால், இக்கிராமத் தொழில்களை நாம் அவர்களிடையே புத் துயிர் பெற்றெழுச் செய்ய வேண்டும்.

இந்த நோக்கத்துடன் அடிகள் அனைத்திந்தியக் கிராமக் கைத்தொழில் நிறுவனம் ஒன்றை உருவாக்கினார். அந்நிறுவனம் இத்தொழில்களை முன்னேற்றுவதற்குத் திட்டமிட்டு, அதில் பல நூற்றுக்கணக்கானவர்களுக்குப் பயிற்சியளித்தது. நாடெங்குமுள்ள காந்திய நிறுவனங்களில் இத்தொழில்கள் நன்முறையில் செய்யப்பட்டுச் சுற்றுப்புறமுள்ள சிற்றூர்களிலும் இவை நன்கு நடைபெற உதவியளிக்கப்பட்டு வருகிறது. இதனால் கிராம மக்களின் பொருளாதார நிலை முன்னிலும் பன்மடங்கு உயர்ந்திருக்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை.

கிராமச் சீரமைப்பு

கிராமங்களில் வாழும் மக்கள் பொருளாதாரத் துறையில் மட்டுமன்றிக் கல்வி, உடல்நலம், பழக்க வழக்கங்கள், நாகரிகம் முதலிய துறைகளிலும் பின்தங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அறியாமையால் நோய்வாய்ப்பட்டு உடல்நலமின்றித் துன்புறுகிறார்கள். போதிய சுகாதார வசதிகளோ, மருத்துவ நிலையங்

வள்ளுவரும்

களோ, தாய்சேய் நல விடுதிகளோ அங்கில்லை. நல்ல பழக்க வழக்கங்களை அவர்கள் பின்பற்றுவதில்லை; மூட நம்பிக்கைகள் நிறைந்து காணப்படுகிறார்கள்; சில சடங்குகளின்போது அளவுக்குமீறி வீண் செலவு செய்கிறார்கள்.

சில கிராமங்களில் பள்ளிக்கூடங்கள்கூட இல்லை. இக்குறைகளைப் போக்கக் கற்றவர்கள் அவர்களிடையே சென்று அவர்களுக்கு நல்வாழ்விலும், நற்பழக்கங்களிலும் அறிவூட்ட வேண்டும். அரசாங்கமோ, பொதுமக்களோ, தனிப்பட்டவர்களோ அவர்களுடைய நல்வாழ்விற்கு வேண்டிய எல்லா உதவிகளையும் அளிக்கவேண்டும். நல்ல சாலைகள், சுகாதாரமான வீடுகள், மருத்துவ நிலையங்கள், குடிநீர்க் கிணறுகள், பூங்காக்கள், வானொலி, படிப்பகம்; கல்வி நிலையங்கள் முதலிய பல வசதிகளை அவர்களுக்கு ஆக்கித் தர வேண்டும். இத்தகைய கிராமச் சீரமைப்புப் பணியில் அடிகள் முனைந்து, அதற்கெனத் தொண்டர்களை உருவாக்கி உதவ ஏற்பாடு செய்தார்.

இன்று இப்பணிகளைப் பெரும்பாலும் அரசாங்கமோ, பஞ்சாயத்து அவைகளோ செய்து வருகின்றன. ஆங்கில ஆட்சியில் இவையெல்லாம் இல்லையாதலால், அடிகள் அன்றே நீண்ட நோக்குடன் கிராமச் சீரமைப்புக்குத் திட்டமிட்டார். கிராம மக்களே நாட்டின் உயிர்நாடி. அவர்களைப் புறக்கணிப்பது தற்கொலைக் கொப்பானது என அவர் அறிந்திருந்தார்.

தீண்டாமை ஒழிப்பு

நம் நாட்டில் தொன்றுதொட்டுச் சில வகுப்பார் மிகத் தாழ்ந்தவர்கள் என்றும், அவர்கள் உயர்

வகுப்பாரிடையே பழகலாகாது என்றும், உயர்வகுப் பார் அவர்களைத் தீண்டவும் தகாது என்றும் கூறி, அவர்களை மிகவும் ஒதுக்கி ஒடுக்கிக் கொடுமைப்படுத்தி வந்தனர். அவர்கள் என்றென்றும் தாழ்ந்தவர்களாகவே இருக்கவேண்டிய நிலை இருந்தது. அவர்களைத் தனியே சேரிகளில், ஊருக்கு வெளியே வாழச்செய்து, அவர்களைச் சேரிமக்கள் என்றும், தீண்டத்தகாதவர் என்றும் இந்து சமூகம் புறக்கணித்து வந்தது. அவர்கள் இந்துக்களையாயினும் நான்கு சாதிகளைச் சார்ந்த உயர்வகுப்பு இந்துக்களைப்போல அன்றி, இந்துக் கோவில்களுக்கும் செல்ல அவர்களுக்கு உரிமை இல்லாமலிருந்தது. அவர்கள் செருப்புத் தைத்தல்; தோட்டித் தொழில் செய்தல் போன்ற சில 'இழிவான' தொழில்களையே செய்ய விடப்பட்டனர். உயர் சாதியார் செய்யக்கூடிய எத்தொழிலும் அவர்களுக்கு உரிமையன்று என்று தடுக்கப்பட்டது. கல்வி பெறுதற்குக்கூட அவர்களுக்குப் பள்ளிகளில் இடமில்லை. மொத்தத்தில் அவர்கள் மக்களாக அன்றி மாக்களாகவே கருதப்பட்டனர்.

இந்நிலையை அடிகள் கண்டு மனம் புழுங்கினார்; கொதித்தார். 'பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்' என்றுணர்ந்த அவர், பிறப்பினால் உயர்வுதாழ்வு கற்பிப்பதையும், உயர்ந்தோர் எனப்படுவோர் தாழ்ந்தோர் எனப்படுவோரை என்றென்றும் தாழ்ந்த நிலையிலேயே வைத்திருப்பதையும் அவர் வெறுத்தார்; இச்செயல் இந்து சமயத்திற்கே ஓர் இழுக்கு என அவர் எண்ணினார்; இதற்குச் சாத்திரங்களோ, மனித அறமோ இடங்கொடுத்தால் அது கொடுமை எனக் கொதித்தார்; இது மக்கட் பண்பிற்கே முரணானது என முழங்கினார்.

ஆகவே, அவர் 'தீண்டாமை ஒழிப்பு இயக்கம்' ஒன்றைத் தொடங்கித் தீவிரமாக நடத்தினார்; தீண்டத்தகாதவர் என்பவர்களைத் திருமாலின் அன்புக்குகந்த மக்கள் என்றும், கடவுளின் குழந்தைகள் என்றும் பொருள் படும்படியாக அவர்களுக்கு 'அரிசனங்கள்' எனப் பெயர் சூட்டினார். இன்று அப்பெயரே அவர்களுக்கு நிலைத்து விட்டது. அவர்களின் நிலையை உயர்த்துவதற்காகவும், அவர்களை இந்துக் கோவில்களுக்குள் நுழைய விடுவதற்காகவும் அவர் நாடெங்கும் சுற்றுப்பயணங்களை மேற்கொண்டு வெற்றியோடு இவ்விதத்தை நடத்தினார். சென்றவிடமெல்லாம் அவருக்குக் கிடைத்த வரவேற்பும் ஊக்கமும் உதவியும் சொல்லி லடங்கா. அரிசனங்களுக்காக அவர் திரட்டிய நிதிக்கு மக்கள் வாரி வாரிப் பொன்னும் பொருளும் வழங்கினர். உயர் சாதி இந்துக்கள் இவ்வாறு கொடுக்கும் பொன்னும் பொருளும் அவர்கள் இதுகாறும் அரிசனங்களுக்கு இழைத்த கொடுமைக்குக் கழுவாயாகும் என்று அவர் கூறினார்.

அரிசன முன்னேற்ற இயக்கத்தில் அடிகள் கண்ட வெற்றியின் பயனாக நாடு முழுவதிலும் தீண்டாமை ஒழிப்புச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டு இந்துக் கோவில்கள் அரிசனங்களுக்குத் திறந்துவிடப்பட்டன; அரிசன-உயர்சாதித் திருமணங்கள் பல நிகழ்ந்தன; அரிசனங்கள் அரசியலிலும், அரசாங்க அலுவல் துறைகளிலும் மிகுதியான வாய்ப்புக்கள் பெற்று உயர்ந்தனர். இன்று தீண்டாமையும் அதன் பெயரால் நடந்துவந்த கொடுமைகளும் சட்டப்படி குற்றமாக்கப்பட்டு, நாடு தலைநிமிர்ந்து நிற்கிறது.

அடிகள் நம் நாட்டிற்குச் செய்த ஆக்கப் பணிகளுள் சிறப்பான ஒன்றாக அரிசன இயக்கத்தைத் தொடங்கி நடத்தியதால் அன்றோ இன்று அவர்கள் நிலை இத்துணை விரைவில் உயர்ந்து விளங்குகிறது. பல்லாயிர ஆண்டுக் கணக்காக நிகழ்ந்து வந்த ஒரு கொடுமையைச் சிலஆண்டுகளில் மறைந்தொழியும்படி செய்த அடிகளின் திறன் என்னே! அரிசனங்கள்பால் அவருக்கிருந்த அன்புள்ளத்தைக் காட்ட, ஓர் அரிசனப் பெண்ணை 'இலக்குமி' எனப் பெயரிட்டு அவர் எடுத்து வளர்த்ததும், 'அரிசன்' என்னும் பெயராலேயே ஒரு வார இதழை நடத்தி அதில் தம் கருத்துக்களையெல்லாம் வலிமையாகப் பரப்பி வந்ததும் போதுமானவை.

அரிசனங்களை இந்து சமூகத்தினின்றும் தனியே பிரித்து, அவர்களுக்குத் தனித்தொகுதி முறையை வழங்கிய ஆங்கிலேயர் சூழ்ச்சியை எதிர்த்து அவர் சாகும்வரை உண்ணா நோன்பிருந்த செய்தியையும், அதன் விளைவாக அரிசனத் தலைவர்கள் கூட்டுத் தொகுதி முறைக்கு ஒப்புக்கொண்டு இந்து சமூகத்தின் ஒற்றுமையைக் காப்பாற்றிய செய்தியையும் முன்னரே கண்டோம். அரிசனங்களுக்காகத் தம் உயிரையும் அவர் அளிக்கத் தயங்கவில்லை என்பதை இது காட்டுகின்றதன்றோ?

பழங்குடிகள் முன்னேற்றம்

அரிசனங்களின் நலனுக்காக அடிகள் பாடு பட்டதுபோலவே, பழங்குடிகளின் முன்னேற்றத்திற்காகவும் அவர் மிகுதியும் உழைத்தார். நம் நாட்டில் நாகரிக நிலையடையாத பழங்குடிகள் ஆங்காங்கே மலைகளிலும் காடுகளிலும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்

கள் அரிசனங்களைப்போல ஊர்களையடுத்து வாழாமல், நாகரிக மக்களோடு தொடர்பின்றி மலைகளிலும் காடுகளிலும் வாழ்வதால், மிகவும் பின்தங்கிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கும் கல்வி, சுகாதாரம், நல்ல பழக்க வழக்கங்கள், பொருளாதார நிறைவு முதலியன இல்லை. இவர்கள் பெரும்பாலும் வேட்டையாடுபவர்களாகவும், காட்டில் வேலை செய்பவர்களாகவும் உள்ளனர்.

இவர்களுடைய நிலையையும் சீர்திருத்தி முன்னேற்ற வேண்டுவது இன்றியமையாதது என்றுணர்ந்த அடிகள், தம் ஆக்கப் பணிகளுள் ஒன்றாக இதனையும் சேர்த்துக் கொண்டார். இவர்களும் இப்போது சிறிது சிறிதாக முன்னேறி, அரசாங்க அலுவல்களில் உயர் இடம் பெற்று வருகின்றனர். அரிசனங்களைப் போலவே இவர்களுக்கும் கல்வி, அலுவல்துறை முதலியவைகளில் மிகுதியான உதவிகளும் வாய்ப்புகளும் அளிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

“மேலிருந்தும் மேலல்லார் மேலல்லர் கீழிருந்தும் கீழல்லார் கீழல்ல வர்.”

என்னும் குறட் கொள்கைக் கேற்ப, மேலானவர் கீழானவர் என்னும் வேறுபாடின்றிக் கீழானவராகக் கருதப்படுபவரும் மேலானவராக முடியும் என்னும் உண்மையைச் செயல் முறையில் மெய்ப்பித்துக்காட்டி, அதற்காக அல்லும்பகலும் உழைத்த அண்ணலுக்கு இம் மண்ணுலகம் என்றென்றும் கடமைப்பட்டிருக்கிறது.

மதுவிலக்கு

“நன்றாக முகத்தையும் இன்னுதால் என்மற்றுச்
சான்றோர் முகத்துக் கனி.”

என்றும்,

“துஞ்சினார் செத்தாரின் வேறல்லர் எஞ்ஞான்றும்
நஞ்சுண்பார் கள்ளுண் பவர்.”

என்றும், கள்ளுண்ணலைக் கடிந்து கூறிய குறள்
நெறிக்கேற்ப அண்ணல் காந்தியடிகள், கள்ளினால்
மக்களிடையே, குறிப்பாக ஏழை மக்களிடையே உலவி
வந்த வறுமையையும் சிறுமையையும் கண்டு மனம்
மிக நொந்தார். அன்றைய ஆங்கில அரசாங்கம் கள்
விறை வருவாய்க்குரிய ஒரு தொழிலாகக் கொண்டு,
அதை நாடெங்கும் மிகுதியான அளவில் நடத்தி
வந்தது. பெரும்பாலும் ஏழை மக்கள் நாள் முழுதும்
உழன்று ஈட்டிய பொருள் முழுவதும் கள்ளுக் கடை
களிலேயே போய்க் குவிந்தது. அவர்கள் உணவு உடை
முதலியன வாங்கவும் பணமின்றி, மனைவி மக்களைத்
துன்பத்திலாழ்த்தி, குடி மயக்கத்தினால் அவர்களை
அடித்துத் துன்புறுத்தி வந்தனர்.

இவ்விழி நிலையைக் கண்ட அடிகள் கள்ளுக்
கடைகளை அடைத்துவிட வேண்டுமென்றும், ஏழை
மக்கள் கள்ளுக் கடைகளை நாடக்கூடாது என்றும்
முதலில் வேண்டுகோள்களை விடுத்தார்; பயனில்லாது
போகவே, கள்ளுக்கடை மறியல் இயக்கத்தைத்
தொடங்கி நடத்தினார். நாடெங்கும் தொண்டர்கள்
தொடர்ந்து மறியல் நடத்தித் தடியடிபட்டும் சிறைப்
பட்டும் அல்லலுற்றனர். அரசாங்கம் விடாப்பிடியாக
இருக்கவே, கருத்துப்பரவல் (பிரசாரம்) வாயிலாகவே
மக்கள் மனத்தை மாற்றி, மதுவுண்ணும் பழக்கத்தை

ஒழிப்பதற்காக, அடிகள் மதுவிலக்கைத் தம் ஆக்கப் பணிகளுள் ஒன்றாக அமைத்துக் கொண்டார்.

காந்திய நிறுவனங்கள் வாயிலாகத் தொண்டர்கள் கிராம மக்களிடையேயும், நகரங்களில் வாழும் ஏழை மக்களிடையேயும் மதுவிலக்கு இயக்கம் நடத்தி வந்தனர். நம் நாடு விடுதலை பெற்றபின்னர், நாட்டு அரசியல் சட்டத்திலேயே மதுவிலக்கை முழுமையாக நாடு முழுவதிலும் நிறைவேற்ற வழி செய்யப்பட்டது. பல மாநிலங்களில் மது ஒழிப்பு நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது. இவ்வாறு அடிகள் ஏழைகள் பொருட்டு நடத்திய ஓர் இயக்கம் இன்று நிலைத்துவிட்டது. அவர் “மது விற்பதனால் கிடைக்கும் பணம் மாசுபடிந்த பணமாகும்” என்று கூறியதைக் கருத்தில் கொண்டு, இன்று மக்களின் அரசாங்கங்கள் செயல்பட்டு வருகின்றன.

கல்விச் சீர்திருத்தம்

நாம் நாட்டில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் மேனாட்டுக் கல்விமுறையே நிலவிவந்தது. ஆங்கிலம் கட்டாய முதற்பாடமாகக் கருதப்பட்டது. நாட்டு மொழிகள் புறக்கணிக்கப் பட்டிருந்தன. அன்றியும், நம் நாட்டு வரலாறும் புறக்கணிக்கப்பட்டு இங்கிலாந்து, ஐரோப்பா ஆகிய மேனாடுகளின் வரலாறே பாடமாக வைக்கப் பட்டிருந்தது. எவ்வகையிலும் அக்கல்வி நம் நாட்டுக்குகந்ததாக்கவும், நம் பெருமையைக் குறிப்பதாகவும் இல்லை.

அக்கல்வியால் ஆங்கில நடையுடைகளும், மேனாட்டு நாகரிகம், பண்பாடு முதலியவையும் நம் நாட்டில் பரவிப் படித்த மக்கள் தனிப் பிரிவினராய்த்

தாய் நாட்டுப் பற்றும் தாய் மொழிப் பற்றும் அற்று, மக்களோடு தொடர்பின்றி இருந்தனர். அவர்களுள் சிலர் 'அடிமை மனப்பான்மை'யும் கொண்டிருந்தனர்; அதாவது நம்மை ஆளும் ஆங்கிலேயரது பெருமையில் திளைத்து அவர்களின்கீழ் வேலை செய்வதை ஒரு பேறு எனக்கருதி, என்றென்றும் அவர்களே நம்மை ஆள்பவராக இருக்கவேண்டும் என்றும் விரும்பத்தொடங்கினர்.

இவ்வவல நிலையைக் கண்டார் அடிகள்; இதை மாற்றுவதற்காகத் 'தேசியக் கல்வி'த் திட்டம் ஒன்றை உருவாக்கினார். நம் நாட்டு விடுதலையில் ஆர்வம் கொண்டு உழைத்த அயர்லாந்து நாட்டு அம்மையா ராகிய அன்னி பெசண்டு என்பவர், அடிகளின் ஆக்கப் பணிகளுள் ஒன்றாகிய இத்தேசியக் கல்வித் திட்டத்தை உருவாக்குவதில் உதவி புரிந்தார். இத் திட்டத்தின்படி பள்ளிகளில் அளிக்கப்படும் கல்வி ஒரு தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அதற்கு உதவக் கூடிய முறையில் மற்ற எல்லாப் பாடங்களையும் பெற்று அமைய வேண்டும். இதற்கு 'ஆதாரக் கல்வி' என்பது பெயர்.

இக்கல்வியில் ஆங்கிலத்திற்கு இடமில்லை. தாய் மொழியே முதல் மொழியாகவும், அதன் வழியாகவே மற்ற எல்லாப் பாடங்களும் கற்பிக்கும்படியாகவும் இருக்கும். நாடு முழுவதற்கும் இந்தி பொது மொழி யாக வேண்டுமென்னும் திட்டத்தின்படி, அம்மொழிக்கு இதில் இடமளிக்கப்பட்டது.

இந்துஸ்தானி தாலிமி சங்கம் (இந்தியக் கல்விச் சங்கம்) என்னும் ஒரு நிறுவனம் இதற்காக அமைக்கப் பட்டது. இதில் கல்வி வல்லுநர் சிலர் உறுப்பினராக உள்ளனர். இந்நாள் குடியரசுத் தலைவர்

டாக்டர் ஜாகிர் உசேன் இதன் முதல் தலைவர். திரு. அரிய நாயகம் என்பவர் இதன் செயலாளர். இப்புதுக் கல்வி முறையில் ஆதாரக் கல்விக்குப் பின்னர் மேல் படிப்புப் பிரிவு ஒன்று உண்டு. இப்பிரிவில் 14 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள் மூன்று அல்லது நான்கு ஆண்டுகள் சேர்ந்து படிக்கலாம். இந்நிலையில் ஒவ்வொரு மாணவனும் தானே உழைத்துத் தனக்கு வேண்டிய பொருள்களைப் பெறவேண்டும். இவர்கள் படிக்கும் போதே வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பொருள்களை உற்பத்தி செய்து, அவற்றால் தம் செலவைச் சரிக்கட்டுவர். இப்போது இவர்களுக்கு ஆங்கிலமும் ஒரு பாடமாகும். இவர்கள் கற்கும் கணிதம், அறிவியல், பொருளாதாரம், சமூகவியல், வரலாறு, நிலநூல், ஆட்சிமுறை முதலியவை கைத்தொழில் தொடர்புள்ளவையாய் அமைந்திருக்கும்.

இப்புதுக் கல்வி முறையில் ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் ஒரு குடும்பம் போலச் சேர்ந்து வாழ்வார்கள். கூட்டு வழிபாடுகளும், கூட்டுணவும் கைக்கொள்ளப்படும். வழிபாட்டில் அமைதியான (மௌன) வழிபாடும், எல்லாச் சமயங்களிலிருந்தும் எடுக்கப்பட்ட துதிப்பாடல்களும் இடம் பெறும். இத்தகைய கல்வி முறையே நம் தேசியப் பண்பாட்டிற்கு உகந்தது என்று மேற்கொள்ளப்பட்டது.

மேற்கூறிய ஆக்கப் பணிகளுடன், காந்தியடிகள் மேலும் சிலவற்றையும் வற்புறுத்தி வந்தார். அவையாவன : வகுப்பு ஒற்றுமை, முதியோர் கல்வி, மாதர் முன்னேற்றம், பொருளாதாரச் சமத்துவம், தொழிலாளர் ஒழிப்பு, பசு வளர்ப்பு போன்றவை. இவை சருவோதய சங்கம் முதலிய காந்திய நிறுவனங்களால் பேணப்பட்டு வருகின்றன.

9. காந்தியப் பொருளாதாரம்

எந்திரங்கள்

மேற்கூறியவற்றால் காந்தியடிகள் கிராமக் கைத் தொழில்களைப் பேணி வளர்க்க வேண்டுமென்னும் கொள்கையுடையவராய் இருந்தார் என்பது நன்கு விளங்கும். கிராமக் கைத்தொழில்கள் யாவும் பெரும்பாலும் கையினாலும், சிறுபான்மை எளிய கருவிகளாலும் செய்யப்படுபவையே. இவற்றிற்கு மாருக, எந்திரத் தொழில்கள் யாவும் பெரும்பான்மை எந்திரங்களாலும் அல்லது பொறிகளாலும், சிறுபான்மை கையாலும் செய்யப்படுபவை. இவற்றில் எந்திரங்களை இயக்குவதற்கும் பழுது பார்ப்பதற்கும்தான் மனிதனின் உதவி தேவைப்படுகிறது. பொருள்களை ஆக்கும் வேலை முழுவதையும் எந்திரங்களே செய்து விடுகின்றன.

ஆதலால், எந்திரத் தொழில்களால் மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்புகள் குறைந்து, வேலையின்மை பெருகி விடுகிறது. அதே சமயத்தில் கையால் செய்யப்படும் தொழில்கள் அழிந்து விடுகின்றன. குறிப்பாக, அவற்றையே நம்பியிருந்த கிராம மக்கள், வருவாய் இழந்து வறுமையில் உழலவேண்டியதாகிறது. ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் நம் நாட்டில் புகுத்தப்பட்ட எந்திரங்களால் இந்த நிலை ஏற்பட்டிருந்ததை அடிகள் கண்டார்; இந் நிலையை மாற்றுவதற்கு உளங் கொண்டார்.

மேனுட்டுப் பொருளாதாரம்

எந்திரங்களைக் கொண்டு வளர்ந்த மேனுட்டுப் பொருளாதார அமைப்பு வன்முறையின் அடிப்படையில் அமைந்தது என அடிகள் கருதினார். எப்படியெனின்,

எந்திரங்களால் பெருமளவில் செய்து குவிக்கப்படும் பொருள்கள், அந்நாடுகளில் தேவைக்கு மிஞ்சிப் பெருகி விடுவதால், அவற்றை விற்பதற்கு வெளி நாட்டுச் சந்தைகளை நாடவேண்டியிருக்கிறது. பல மேனாடுகள் இப்படி வெளிநாட்டுச் சந்தைகளை நாடியதால் 17, 18 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் அவைகளுக்கிடையே வாணிகப் போட்டி வளர்ந்து, அது நாடு பிடிக்கும் போட்டியில் முடிந்தது.

அப்போட்டியால் பூசல்களும் போர்களும் விளைந்தன. ஒவ்வொரு மேல் நாடும் கீழ்நாடுகளில் பேரரசை நிறுவி, அங்கிருந்த மக்களை அடிமைகளாக அடக்கி ஒடுக்கி ஆண்டது; அவர்களைச் சுரண்டி, அவர்களுடைய பழந் தொழில்களை நசுக்கி, வறுமைக்குட்படுத்தித் தம் நாட்டைச் செல்வம் கொழிக்குமாறு செய்தது; அதோடு நில்லாமல் அவர்களுடைய கல்வி, பண்பாடு முதலியவற்றையும் அழித்து விட்டது. இவ்வாறு மேனாடுகளின் பொருளாதார முறை வன்முறையின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்ததை அடிகள் கண்டார்.

முதலாளித்துவம்

எந்திரத் தொழில்கள் மிகுதியாகப் பெருகி அதனால் கிடைத்த பெரும் பொருளெல்லாம், அத் தொழில்களை நடத்தி வந்த முதலாளிகள் கையிலேயே அகப்பட்டுக் கொண்டதால், அவர்கள் ஒரு தொழிலில் ஆயிரக்கணக்கானவர்களை ஏவி அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தி அவர்கள்மீது ஆட்சி செலுத்தி வந்தார்கள். அவர்கள் தம் பொருள் வலிமையால் அரசாங்கத்தையும் கட்டுப்படுத்தத் தொடங்கினார்கள். அரசாங்கமும் அவர்களுக்கு அஞ்சி அவர்கள் வழியே சென்றது.

இவ்வாறு மேனாடுகளில் முதலாளித்துவம் என்பது ஓர் ஆற்றல் மிக்க பொருளாதார முறையாக உருவெடுத்தது. அதன் விளைவாகத் தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்யும் தொழிலாளிகள் வாயற்ற பூச்சிகளாகக் கடுமையாக உழைத்து, கிடைத்த மிகச் சிறிய ஊதியத்தைக் கொண்டு மிகவும் வறிய வாழ்க்கை நடத்த வேண்டியதாயிற்று. அவர்களுடைய உழைப்பின் அடிப்படையில் முதலாளிகள் பெரும் பணக்காரர்கள் ஆனார்கள்.

தம் உழைப்பிற்குப் போதிய ஊதியம் கிடைக்காத உழைப்பாளிகள் மேலும் மேலும் வறுமை யடைய, உழைக்காமல் முதல் மட்டும் போட்டவர்கள் மேலும் மேலும் செல்வர்களாகிக் கொண்டே வந்தார்கள். முதலாளித்துவ முறையில் உள்ள இந்தக் கொடுமைகளைச் சிலர் எதிர்க்கலாயினர் ; முதலாளிகளின் போக்கைக் கட்டுப்படுத்தவேண்டும் அல்லது முதலாளித்துவ முறையை அறவே ஒழித்து விடவேண்டும் என்றனர்.

போதுவுடைமை

இந்நிலையில் அரசாங்கமே எல்லாத் தொழில்களையும் ஏற்று நடத்தினால், உழைப்பாளிகளுக்குத் தக்க ஊதியம் கிடைக்கச் செய்வதோடு, தொழில்களில் கிடைக்கும் வருமானத்தை அரசாங்கமே அடைந்து, அதனால் மக்களுக்கு மேலும் பல நன்மைகளைச் செய்ய முடியும் என்று சிலர் கருதினர். இக் கொள்கை பொதுவுடைமை என்னும் பெயரால் அழைக்கப்பட்டது.

முதலாளிகளின் கையிலுள்ள தொழில்களை அரசாங்கம் ஏற்று நடத்துவதாயின், முதலாளிகளுக்கு அரசாங்கம் நட்ட ஈட்டுத் தொகை கொடுத்து அத்

தொழில்களைப் பெறவேண்டும். இதற்கு அரசாங்கத் திடம் போதிய பணம் கிடைப்பது அரிது. ஆகவே, மக்களே புரட்சி செய்து வன்முறையில் முதலாளித்துவத் தொழில்களைக் கைப்பற்றி நடத்தவேண்டும் என்று சிலர் கூறினர்.

இப் புரட்சிக் கருத்துப் பரவப் பரவ, முதலில் ரஷ்யாவில் மக்கள் புரட்சி செய்து முதலாளித்துவத் தொழில்களையும் அரசாங்கத்தையும் கைப்பற்றினர்; பின்னர் மேலும் சில ஐரோப்பிய நாடுகளில் இப் புரட்சி பரவியது. இதனால் பல பெரும் பணக்காரர்கள் தம் உடைமைகளையும் பொருள்களையும் இழந்ததோடு, உயிரையும் இழக்க நேர்ந்தது. இந்த வன்முறைப் புரட்சி 'கம்யூனிசம்' அல்லது சமதர்மக் கொள்கை என்னும் பெயர் பெறலாயிற்று.

காந்தியப் பொதுவுடைமை

காந்தியடிகள் முதலாளித்துவம், பொதுவுடைமை ஆகிய இரு போக்குகளையும் பற்றி நன்கு சிந்தித்தார். இவ்விரண்டிலும் வன்முறை இருப்பதை அவர் கண்டார்; இரண்டும் அன்பு, அறம், அமைதி அல்லது இன்னு செய்யாமை என்னும் கொள்கைகளுக்கு முரணானவை என்று உணர்ந்தார்; ஆகவே இந்த இரண்டும் அல்லாத, இரண்டிற்கும் இடைத்தரமான, யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடிய ஒரு பொருளாதார முறையைப் பற்றிச் சிந்திக்கலானார்; அம்முறை நம் நாட்டுப் பண்புக்கும், மரபுக்கும், அன்பு, அறம் ஆகியவற்றிற்கும் ஒத்ததாக இருக்கவேண்டுமென எண்ணினார்.

முதலாளித்துவம், பொதுவுடைமை ஆகிய இரண்டிலும் எந்திரங்களே முதலிடம் பெறுகின்றன. எந்திரங்

களால் தேவைக்கு மிஞ்சிய பெரும் அளவு உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. அதனால் போட்டிகள், பூசல்கள் முதலியவை உண்டாகி அமைதிக்கு ஊறு ஏற்படுகிறது. இவை 'குவிதல் முறையில்' இயங்குகின்றன. அதாவது உற்பத்தியும், பங்கீடும் ஒரே இடத்தில் அல்லது ஒரு சில இடங்களில் மட்டும் நிகழ்கின்றன. அதனால் பணமும் அதிகாரமும் செல்வாக்கும் சிலர் கையிலேயே குவிந்து விடுகின்றன. இத் திங்குகளை ஒழிக்க, அடிகள் சுயதேவைக்கு மட்டும் வேண்டிய பொருளுற்பத்தி, பரவலான தொழில் முறை, அதாவது உற்பத்தியும் பங்கீடும் பல இடங்களில் நிகழ்தல், எந்திரங்களைக் கூடிய மட்டும் ஒழித்தல், உழைப்பவர்களுக்குப் போதுமான ஊதியம் அளித்தல், பணமோ அதிகாரமோ செல்வாக்கோ ஒரு சிலரிடத்தில் குவியாமல் பரவலாகப் பலரிடம் பகிர்ந்தளிக்கப்படுதல் என்னும் அடிப்படைகளில்தான் ஒரு பொருளாதார முறையை உருவாக்கினார். அதுவே காந்தியப் பொருளாதாரம், காந்தியப் பொதுவுடைமை, அல்லது சுருக்கமாகக் காந்தியம் என்று குறிக்கப்படுவது.

இந்த முறையில், முதலில் கிராமங்களில் தொழில் களை வளர்த்து, அவைகளுக்கு வேண்டிய எல்லாப் பொருள்களையும் உற்பத்தி செய்யும் தன்னிறைவு பெற்ற இடங்களாக அவற்றைச் செய்வதும், பணத்தினால் உண்டாகும் அதிகாரத்தையும் செல்வாக்கையும் குறைப்பதற்கு, அதாவது பணத்திற்குள்ள முதன்மையைக் குறைப்பதற்கு, பொருள்களைப் பெரும்பாலும் பண்டமாற்று முறையில் பரிமாறிக் கொள்வதும் சிறப்பிடம் பெறும். இவ்வாறு கிராமப் பொருளாதாரத்தைச் சீர்ப்படுத்தினால், பெரும்பாலான சிக்கல்கள்

தீர்ந்து விடும். கிராமத் தொழில்களை வளர்ப்பதற்குப் பெரிய மூலதனம் தேவையில்லை. அரசாங்கம் அவைகளுக்கு வேண்டிய சிறுசிறு மூலதனங்களை அப்பொழுதைக்கப்பொழுது கொடுத்து உதவலாம்.

இக்காலத்திற்கேற்ற பெருந்தொழில்கள் சிலவற்றை வேண்டுமானால் அரசாங்கமே ஏற்று நடத்தலாம்; அல்லது முதலாளிகளிடம் அவற்றை ஒப்படைத்து, அவர்களைச் சட்டங்களால் கட்டுப்படுத்தி, அவர்களிடம் பொருள் குவியாமலும், உழைப்பாளிகளுக்குத் தக்க ஊதியம் கிடைக்கும்படியும் செய்யலாம். முதலாளிகள் தம்மை மக்களின் அறப்பாதுகாப்பாளர்கள் (தர்மகர்த்தாக்கள்) என்று எண்ணித் தம் சுயநலத்திற்காக அன்றி நாட்டின் பொதுநலத்திற்காகத் தொழில்களைச் செய்கிறோம் என்னும் உணர்ச்சியுள்ளவர்களாக இருக்கவேண்டும்.

அரசாங்கமே எல்லாத் தொழில்களையும் ஏற்று நடத்துவதும் கூடாது. ஏனெனில், அரசாங்கத்தைக் கைப்பற்றிக் கொள்பவர்கள் அல்லது நடத்துபவர்கள், நாட்டு நலனுக்காக அன்றித் தம் சொந்த நலனுக்காக அத்தொழில்களை நடத்துவதும், அவற்றின் வாயிலாக மக்கள்மீது ஆதிக்கம் செலுத்துவதும், அதனால் தனி மனிதர்களின் உரிமைகள் பறிபோவதும் ஆகிய தீங்குகள் உண்டாகும்; முதலாளித்துவ முறையில் உள்ள கொடுமைகளுக்குப் பதிலாக அரசாங்கத்தின் சம்மட்டி அடிகள் மக்கள் தலைமீது விழுந்து கொண்டேயிருக்கும். ஆகவே, அரசாங்கப் பொதுவுடைமையும் விரும்பத்தக்கதன்று.

காந்தியப் பொருளாதார முறையில் பெரிய எந்திரத் தொழில்களையும் ஐந்தாறு கிராமங்கள் சேர்ந்து

பரவலான முறையில், அரசாங்கத்தின் தலையீட்டின்றி நடத்தலாம். அக்கிராமங்கள் பண்டைப் பஞ்சாயத்து முறையில் ஆளப்படுபவையாய் இயன்ற அளவு மிகுதியான உரிமைகள் பெற்று இயங்கவேண்டும். இதனால் ஆட்சி முறையும் பரவலாக்கப்படும்.

இக்காலத்தில் பொதுவுடைமை நாடுகளிலோ, முதலாளித்துவ நாடுகளிலோ நடத்தப்படும் பெருந்தொழில்கள் பலவற்றையும் இக்கிராமங்களே ஏற்று நடத்தலாம். இருப்புப் பாதைகள், தொலை பேசித் துறை, இரும்பு, எஃகு, சிமெண்டு போன்றவற்றை மட்டும் குவிதல் முறையிலேயே செய்ய வேண்டியிருப்பதால், இவற்றை அரசாங்கத் துறைக்குரியவையாகச் செய்து விடலாம்.

இக்காலத்தில் நம் இந்திய அரசாங்கம் தொழில்களைத் தனியார் துறை, பொதுத் துறை என்று இரண்டாகப் பிரித்துச் சிலவற்றைத் தனியார்களிடம் ஒப்படைத்து, எஞ்சியவற்றைத் தானே ஏற்று நடத்தி வருகிறது. பிற்கூறிய துறைதான் பொதுத்துறை அல்லது அரசாங்கத்துறை என்பது. இத்தகைய பொருளாதாரம் 'கலப்புப் பொருளாதாரம்' என்றும் பெயர் பெறும்.

இதிலும் பல தீங்குகள் உள்ளன. அரசாங்கத் துறையில் கவனக் குறைவு, திறமையின்மை, நட்டம் முதலியவை இயல்பாக உள்ளன. தனியார் துறையில் சுரண்டல், கொள்ளை லாபம், கள்ளச் சந்தை முதலியவை உள்ளன. எனவே, இத்தீமைகள் இல்லாமல் இருப்பதற்கு அடிகள் கூறியுள்ள, அறத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த, பரவலான கிராமக் கைத்தொழில் முறையே பொருத்தமாகும்.

சருவோதயம்

காந்தியடிகளின் பொருளாதார முறையைச் சில மேனாட்டுப் பொருளாதார வல்லுநர்களும் அறிஞர்களும் வரவேற்று அதற்குத் தம் ஒப்புதலையும் பாராட்டுதலையும் தெரிவித்திருக்கின்றனர். அவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர் கென்னத் ரிவெட்டு, ஜார்ஜ் ஆர்வெல், ஆல்டஸ் அக்ஸ்லி என்போர். இவர்கள் இதை ஆன்மீக முறையில் அமைந்த பொருளாதார முறை என்று போற்றுகின்றனர்.

மனிதனுக்குப் பொருள்வளம் மட்டும் இருந்தால் போதாது. அது சில சமயங்களில் தீமையையே விளைவிக்கும். அவனுக்கு ஆன்மீக வளர்ச்சியும் வேண்டும். எந்தப் பொருளாதார முறை இந்த ஆன்மீக வளர்ச்சியை, அதாவது அன்பு, அறம், கூட்டுறவு முதலியவற்றின் வளர்ச்சியைப் பேணுகிறதோ, அதுவே மக்களினத்திற்கு நன்மையும் இன்பமும் பயப்பதாகும். பொருள் வளர்ச்சியுடன் ஆன்மீக முன்னேற்றத்தைப் பேணும் சருவோதய முறை (அனைத்து மக்கள் நலன் பேணும் முறை) இதுதான். இதைப் பின்பற்றி நடந்தால் உலகில் அமைதியும், அறமும், இன்பமும் பெருகும். வன்முறை ஒழியும். ஒருபுறம் செல்வமும் ஒருபுறம் வறுமையும் தலைவிரித்தாடும் அவலநிலை நீங்கும். இதுவே உலகில் உள்ள துன்பங்கள் நீங்குவதற்கு அடிகள் கண்ட மருந்து.

முடிவு

அடிகள் இந்திய நாட்டின் நலனைமட்டும் மனத்தில் கொள்ளாமல், உலகிலுள்ள அனைத்து மக்கள் நலனையும் கருதி உழைத்தார்; உலகம் முழுவதும்

துன்பத்தினின்று நீங்கிப் போரும் பூசலும் இன்றி, அமைதியுடன் வாழவேண்டுமென்று விரும்பிப் பாடுபட்டார். உலக அமைதிக்காக அவர் கூறியுள்ள அறிவுரைகள் பல. அவற்றுள் சிறப்பான ஒன்று, அணுகுண்டு ஒழிப்பு.

இக்காலத்தில் வல்லரசுகள் எனப்படும் இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, பிரான்சு, ரஷியா, சீனா முதலான நாடுகள் அணுகுண்டு உற்பத்தியில் முனைந்து, அக்குண்டுகளை வானிலும், நிலத்திலும், கடலிலும் வெடித்துச் சோதனைகளைச் செய்து வருகின்றன. இதனால் காற்றும் நிலமும் நீரும் நஞ்சற்று, உயிர்களுக்கு ஊறு ஏற்படுகிறது. ஆகவே, அணுகுண்டு உற்பத்தியையும் சோதனையையும் உடனடியாக நிறுத்த வேண்டும் என அறிஞர் பலர் வற்புறுத்தி வருகின்றனர். அடிகளின் இன்னு செய்யாமைக் கொள்கையைப் பின்பற்றும் நம் நாடும் இதனை வற்புறுத்தியுள்ளது.

“வாளை எடுத்தவன் வாளாலேயே மாய்வான்” என்பது போல, அணுகுண்டை உற்பத்தி செய்யும் நாடு அணுகுண்டாலேயே மாயும். இதை உணராத மேற்கூறிய நாடுகள் தற்காப்புக்காக என்று சொல்லிக் கொண்டு அணுகுண்டுகளை உற்பத்தி செய்து வருகின்றன. இந்நிலையில் அடிகளின் உலக அமைதித் தூதை உலகெங்கும், குறிப்பாக வல்லரசு நாடுகளில், பரப்புவதற்குக் காந்தி அமைதி நிறுவனம் (Gandhi Peace Foundation) என்னும் ஒரு நிறுவனம் அவருடைய பெயரால் நம் நாட்டில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதன் சார்பில் திரு. சக்கரவர்த்தி இராசகோபாலாச்சாரியார் ஒரு முறை அமெரிக்காவிற்குச் சென்று

வள்ளுவரும்

அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவராக இருந்த கென்னடி என்பவரைச் சந்தித்து அணுகுண்டுப் பாதையில் அமெரிக்கா செல்வது தவறு என்பதை விளக்கினார்.

மற்றொருமுறை திரு. ஜி. இராமசந்திரன் ரஷ்யா விற்குச் சென்று, முதலமைச்சர் குருச்சேவ் என்பவரைக் கண்டு அணுகுண்டு ஒழிப்பினால் உலக அமைதிக்கு உதவுமாறு வேண்டினார். இத்தூதுகளின் பயனாக இன்று உலகில் அணுகுண்டு சோதனைகள் ஓரளவு நிறுத்தப்பட்டு அமைதி நிலவி வருகிறது. காந்தி அமைதி நிறுவனத்தின் பணி இதனுடன் நின்றுவிடவில்லை. உலகில் போரே மீண்டும் தலையெடுக்க வொட்டாமல் செய்வதுதான் அதன் நோக்கம்.

உலக அமைதிக்கும் மக்கள் நல்வாழ்விற்கும், நம் நாட்டு விடுதலைக்கும் மறுமலர்ச்சிக்கும் பல வழிகளில் உழைத்துள்ள அண்ணல் செயற்கரிய செய்த பெரியாரவார். இதனால் அவர் தம் புகழை உலகில் எந்நென்றும் அழியாதவாறு நிலைநாட்டிச் சென்று விட்டார். “நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும் பெருமை உடைய” இவ்வுலகில்,

“ஒன்று உலகத்து உயர்ந்த புகழல்லால்
பொன்றது நிற்பதொன் றில்.”

என்பதை அறிந்த அவர், தம் பொய்யான மெய்யால், மெய்யான புகழை ஈட்டி, நிலையில்லாத ஒன்றால் நிலையான ஒன்றை ஈங்கு நாட்டி மறைந்தார்.

“நத்தம்போல் கேடும் உளதாகும் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லால் அரிது.”

என்னும் தமிழ் மறைக் கூற்றிற்கு இதைவிட வேறு சான்று வேண்டுமோ ?

வாழ்க காந்தியடிகள் ! வாழ்க காந்தியம் !

10. மகாத்மாவின் மணிமொழிகள்

1. இதயம் தூய்மையாக இருந்தால் இன்னல் நேரினும் அதை எதிர்ப்பதற்கான மனிதர்களையும் நடைமுறைகளையும் அதுவே கொண்டுவரும்.

2. தியாக வாழ்க்கைதான் தியாகத்தின் சிகரம். அதில் தான் உண்மை மகிழ்ச்சி இருக்கும்.

3. பலத்தை மிகுத பலம் என்று கருதினால், ஆண்களை விடப் பெண்களுக்கு இத்தகைய பலம் குறைவு தான். ஆனால் பலத்தை அறநெறிச் சக்தியாகக் கருதினால், ஆண்களை விடப் பெண்களே மேலானவர்கள்.

4. மனிதன் வேறு, அவன் செயல் வேறு. நல்ல செயல்களை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்; தீய செயல்களைத் தவிர்க்க வேண்டும்.

5. தீண்டாமை என்பது இந்துக்கள் செய்யும் பாவம்.

6. சீர்திருத்தம் என்பது கல்வி போன்றதாகும்: அது அறிவியல். எனவே, முறைப்படி முயன்றால்தான் பலன் கிடைக்கும்.

7. சத்தியத்தில் பற்றுதல் கொண்டால்தான் வாழ்க்கையில் பயன்பெற முடியும்.

8. ஒன்றைத் தவறு என்று ஒருவர் தீர்ப்புக் கூறினால், அவரைப் பொறுத்த வரையில் அது தவறாக இருக்கும். அவ்வளவு தான்.

9. நமக்கு எத்தனை இன்னல்கள் நேரினும் சரி, எத்தனை தோல்விகள் ஏற்படினும் சரி, சத்திய வேட்கையைக் கைவிடக் கூடாது.

10. சத்தியத்தைப் பின்பற்றும்போது எதிரிகளுக்கு எதிராக வன்முறையைப் பயன்படுத்தக் கூடாது. பொறுமையும் பரிவும் காட்டி எதிரிகளைத் தவருவது பாதையிலிருந்து விலக்க வேண்டும்.

11. மனிதன் மருந்து உட்கொள்ள வேண்டியதே இல்லை என்று நான் கருதுகிறேன். ஆயிரம் பேரில் 999

பேருடைய நோய்களைக் கட்டுப்பாடான உணவு, நல்ல தண்ணீர் போன்றவற்றின் மூலமே குணப்படுத்தி விடலாம்.

12. மற்றவர்களைத் தியாகம் செய்யுமாறு பணியவைப்பதைவிட நாமே தியாகம் செய்வதுதான் பன்மடங்கு சிறந்தது.

13. நமது உள்ளத்தின் தீய நோக்கங்களுடன் ஒத்துழைக்காமல் இருந்தால் இறுதியில் வெற்றி நமக்குத்தான்.

14. ஏராளமானவர்கள் ஏராளமானவர்களின் நன்மைக்காகச் செய்யும் செயலே தியாகம்.

15. அஹிம்சைதான் நம் எண்ணத்தின் சட்டம். வன்முறை காட்டு மிராண்டிகளின் சட்டம்.

16. நான் கனவு காணும் சுயராச்சியத்தில் இனவேறுபாடுகளுக்கோ சமய வேறுபாடுகளுக்கோ இடமில்லை.

17. ஆத்திரத்திலிருந்து ஒழுங்கின்மை தோன்றுகிறது. விவேகமான எதிர்ப்பிலிருந்து ஒழுங்கு பிறக்கிறது.

18. முக்கியமான விஷயங்களில் தெளிவான, வலிமையுள்ள மக்கள் கருத்துக்கு மதிப்புக் கொடுக்காதவர்களுக்குச் சமூகநல வசதிகளும் உரிமைகளும் வழங்கப் படக்கூடாது.

19. பெரும்பான்மையினரின் விருப்பத்திற்கேற்ப, சிறுபான்மையினரைக் கட்டாயப் படுத்துவது ஒரு வகையில் மன்னிக்க முடியாத குற்றமாகும்.

20. விரும்பி இன்னலுறுவதுதான் அநீதியை ஒழிப்பதற்கான மிகச் சிறந்த வழி.

21. மிருகத்தனமான வலிமையையும், வெடி மருந்துகளையும் பயன்படுத்துவது சத்தியாக்கிரகத்துக்கு முரணானதாகும்.

22. சுதேசி என்றால் தனது சொந்த, சிறிய குளத்தில் குதிப்பதன்று. அந்தக் குளத்தை நாடென்னும் கடலில் சேர்ப்பதுதான் சுதேசி.

23. உடைமைகள் ஏராளமாக இருந்தாலும் அவற்றைச் சொந்தமாகக் கருதக்கூடாது. அவற்றைக் காக்கும் பொறுப்

புள்ள தருமகர்த்தாக்களாகவே கருதிக் கொள்ள வேண்டும். இதுவே கீதையின் அறிவுரை.

24. கற்புதான் மிகச் சிறந்த ஒழுங்குக் கட்டுப்பாடு. அஃது இல்லாவிட்டால், வேண்டிய மன உறுதி பெற முடியாது.

25. வாழ்க்கை அலுவல்கள் யாவற்றையும் தியாக உணர்வு ஆட்கொள்ள வேண்டும்.

26. சத்தியாக்கிரகம் என்பது பலமுனை கொண்ட வாளைப்போன்றது. அதை எப்படி வேண்டுமானாலும் பயன்படுத்தலாம். ஆனால், அது பயன்படுத்துவோருக்கும், யாருக்கு எதிராகப் பயன்படுத்தப் படுகிறதோ அவர்களுக்கும் நன்மை பயக்குமாறு அமையவேண்டும்.

27. ஆண்டவன் கருத்தில் எல்லா உயிர்களும் சமம் தான். மனிதர்களுக்கிடையே உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன் என்ற வேறுபாட்டை ஆண்டவன் உருவாக்கவில்லை. உருவாக்கியிருந்தால் யானைக்கும் எறும்புக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைப்போல் அதுவும் பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கும்.

28. நாம் அனைவரும் ஒரே இறைவனை வழிபடுகிறோம். ஆகவே, நம்முடைய அடிப்படை ஒற்றுமையை உணர்ந்து, தீண்டாமையையும் பிரிவு மனப்பான்மையையும் அகற்ற வேண்டும்.

29. மனிதன் வகுக்கும் திட்டங்களை இறைவன் மாற்றி விடுகிறான். ஆனால் சத்திய வேட்கையை இறுதி இலட்சியமாகக் கொண்டால், மனிதனுடைய திட்டங்கள் தோல்வியுறு.

30. நமது உழைப்பின் பலனை நாம் எதிர்பார்க்காமல் இருக்கலாம். ஆனால் நல்ல செயல் ஒவ்வொன்றும் இறுதியில் பலன் அளித்தே தீரும்.

31. அறியின்சையை அடிப்படையாகக் கொள்ளாவிடில் சத்திய வேட்கை பயனற்றுப்போகும் என்பது உறுதி.

32. சீர்திருத்தம் செய்வதற்கான ஆர்வம் ஒருவனிடம் இருந்தாலுங்கூட, வரம்பு மீறி நடக்கும்படி அது செய்யக் கூடாது.

33. தூய்மை இல்லாத உள்ளத்தை உண்ணாவிரதத் தால் தூய்மைப் படுத்த முடியாது. உணவை மாற்றுவதால் அந்த உள்ளத்தில் எந்த விளைவும் ஏற்படாது.

34. பெற்றோருடைய உருவ அமைப்பைப் பெறுவதைப் போன்றே, அவர்களுடைய பண்புகளையும் குழந்தைகள் பெற்று விடுகிறார்கள்.

35. சமுதாயத்தைப் பின்பற்றி மனிதன் அடக்கமாகப் பணியாற்ற வேண்டும்.

36. கோபத்தை வெல்ல இசை எனக்குப் பேருதவி புரிகிறது.

37. உண்மை பக்தனுடைய ஒவ்வொரு சிறு செயலிலும் கடவுளின் பிரதிபலிப்பைக் காணலாம்.

38. எந்த அளவுக்கு நான் அதருமத்தை ஒழித்து நன் னெறியில் நிற்கிறேனோ, அந்த அளவுக்கு ஆண்டவனை அணுகிச் செல்கிறேன். எந்த அளவுக்குத் தருமத்திலிருந்து அகன்று செல்கிறேனோ, அந்த அளவுக்கு ஆண்டவனிடமிருந்து பிரிந்து செல்கிறேன்.

39. இமயமலையின் கொடுமுடி மேல் உறைந்து கிடக்கும் பனிமேல் என் சிரத்தையும் பக்தியும் மாசற்ற வெண்மை அடையவேண்டும். அப்போதுதான் ஆண்டவனை நான் நெருங்கமுடியும்.

40. கடவுளை இமயமலைக் குகையில் காணலாம் என்று எனக்குத் தோன்றினால் உடனே அங்கு நான் செல்வேன். ஆனால், அவரை மனித சமுதாயத்துக்கு வெளியே காண முடியாது என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

41. எத்தனை குழப்பம் ஏற்பட்டாலும், இறுதியில் வாய் மையே வெல்லும்.

42. எப்போதும் உண்மையை மறைக்காமல் சொல்லுகின்ற மனத்திண்மை நமக்கு வேண்டும்.

43. நமக்கு அப்பாலுள்ள பேராற்றலை நான் அல்லா என்றோ, ஆண்டவன் என்றோ அழைக்கவில்லை. அதை நான் சத்தியம் என்றே அழைக்கிறேன்.

44. சத்தியத்தை முற்றிலும் கடைப்பிடிப்பவர் உலகத்தில் இல்லை. அது இறைத் தன்மை.

45. மக்களாகிய நாம் சத்தியத்தை நோக்கி இடையறாது முன்னேற வேண்டும்.

46. முன் நிறைந்த செடியில்தான் முழு அழகு வாய்ந்த ரோசா மலர்கிறது. அதுபோன்று, சொல்லொணாத துன்பங்களுக்கிடையில்தான் சத்தியம் பூத்து மலர்கிறது.

47. தனது உழைப்பின் மூலம் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய வசதிகளைத் தேடிக்கொள்வதற்கு ஒவ்வொருவனுக்கும் உரிமையுண்டு. ஆகவே, வழக்கறிஞன் வேலைக்கு எவ்வளவு மதிப்பு உண்டோ, அவ்வளவு மதிப்பு முடிதிருத்தும் வேலைக்கும் உண்டு.

48. உழைக்காமல் உண்பவர்களைத் திருடர்கள் என்று தான் கூறவேண்டும்.

49. கடமையின் பொருட்டு உயிரை விடுவதற்கு ஒவ்வொருவனும் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும். கடவுள் பெயரால் நாட்டுக்கு நலம் விளைவிப்பதே அக்கடமை.

50. எல்லோரும் தமது உரிமைகளை வற்புறுத்துகிறார்கள். அத்துடன் நில்லாது, தத்தம் கடமைகளை உணர்ந்து பணியாற்றினால், பகைமையோ குழப்பமோ ஏற்படாது.

51. கருணை என்னும் பாதையிலே சென்றால் உயரிய அனுபவங்களைப் பெறலாம். இறுதியில் உண்மை ஒளி கிடைக்கும்.

52. கட்டுப்பாடு நிறைந்த வாழ்க்கைக்குத்தான் கருணை எனும் பேறு வாய்க்கும்.

53. கைம்மாறு கருதாமல் நாமே துன்பத்தை மேற்கொண்டால், நமது அழகை விண்ணுலகுக்கு எட்டும். கடவுள் அருள் நிச்சயம் கிட்டும்.

54. துன்பம் வந்துற்றபோது அழுவோர் அடிமைகள் ஆவர்.

55. தனி மதிப்பையும் ஆதரவையும் நான் வெறுக்கிறேன். பொது மக்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாத எதையும் தேசத்தொண்டன் பெறக்கூடாது.

56. நம்பிக்கை இல்லாமல் செய்யும் முயற்சி அடிவாரம் இல்லாத கிணற்றின் ஆழம் காண முயற்சி செய்வதற்கு ஒப்பாகும்.

57. வேதங்கள் அறிவையும் உண்மையையும் மீற முடியாது. அறிவைத் தூய்மையாக்கவும், உண்மையை விளக்கவுமே வேதங்கள் தோன்றின.

58. எந்த வயதினராக இருப்பினும், எப்படி வளர்ந்தவர்களாக இருப்பினும், எல்லோருக்கும் அறநெறிப் பயிற்சி இன்றியமையாதது.

59. நாம் எந்த அளவுக்குக் குற்றமற்று இருக்கிறோமோ அந்த அளவுக்கு எளிமை பெறுவோம். வெற்றியும் எளிதாகப் பெறுவோம்.

60. விஞ்ஞானம் முன்னேற்றம் அடைய அடைய, இயற்கையின் இரகசியங்கள் நமக்குத் தெரியாது என்னும் உண்மையும் புலப்படுகிறது.

61. பிரம்மச்சரியம் இல்லாத வாழ்க்கை சுவையற்றதாகவும் மிருகத்தனமாகவும் தோன்றுகிறது.

62. வெளிப்படையான உறவைவிட, ஆன்மீக உறவு சாலச் சிறந்தது. ஆன்மீக உறவு இல்லாமல் வெளிப்படையான உறவு மட்டும் இருப்பது உயிரற்ற உடலுக்கு ஒப்பாகும்.

63. இரத்தம் சிந்தும் முறையிலிருந்து விடுபட உலகம் துடிக்கிறது. அதற்கு வழிகாட்டும் பேறு இந்தியாவுக்குக் கிடைக்கக் கூடும்.

64. நாம் தூய்மையை விரும்பினால், இந்து சமயத்தைக் காக்க விரும்பினால், கட்டாய விதவை நிலைமை என்னும் நஞ்சை உடனே சமூகத்திலிருந்து அகற்றவேண்டும்.

65. வேற்றுமைகளுக்கு ஊடே ஓர் ஒற்றுமை ஊடுருவிச் செல்கிறது. அதைக் காண்பவனே மன அமைதி பெறுகிறான்.

66. உண்மையில் பற்றுடையவன் பிறகுக்காக எதையும் செய்யமாட்டான்; தன்னைத் திருத்திக் கொள்வதற்குத் தயங்க மாட்டான்; தவறு செய்தால் அதை உணர்ந்து மனம் வருந்துவான்.

67. அழகிய முகமும் இனிய சொல்லும் அடுத்துள்ள வரை அடிமை கொள்ளும்.

68. அன்பும் உண்மையும் ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்களைப் போன்றவை.

69. அன்புக்குத் தோல்வி என்பதே கிடையாது.

70. சத்தியமே கடவுள்.

71. நல்ல பண்புகள் எனப்படுபவை சின்னஞ்சிறு தியாகங்களின் விளைவுகளே.

72. குடும்பத்துக்கு எது உண்மையோ, அதுவே சமூகத்துக்கும் உண்மையாக இருக்கவேண்டும்.

73. உடலும் உள்ளமும் எப்போதும் நல்ல செயல்களில் ஈடுபட்டிருக்கவேண்டும்.

74. குழந்தைகளிடம் வினியாட்டுக்குக் கூடப் பொய் பேசக் கூடாது. வினியாட்டாகத் தொடங்கும் அப்பழக்கம் நாளைடவில் விபரீதம் ஆகும்.

75. கடவுளைக் குறித்த முழு வருணனையையும் மனிதர் வாக்கால் செய்துவிட முடியும்; கடவுளே சத்தியம் என்பதே அவ்வருணனை.

76. வீரம் என்பது உடலின் இயல்பு அன்று. அது ஆத்மாவின் இயல்பு ஆகும்.

77. மனிதனின் மகிழ்ச்சி மனநிறைவில் தான் இருக்கிறது.

78. மற்றவர்களைவிட நாம் மேலானவர்கள் என்னும் எண்ணம், ஆண்டவனுக்கும் மனிதனுக்கும் எதிராக நாம் செய்யும் பாவம் ஆகும்.

79. மரியாதையைப் புகழ்ச்சி என்று தவறாகப் புரிந்து கொள்ளக் கூடாது. மரியாதையின்மையை அச்சமின்மை என்று புரிந்து கொள்ளக்கூடாது.

வள்ளுவரும்

80. ஒரு மகத்தான இலட்சியத்தைக் கொண்டுள்ளவன் எத்தனை பேர் அதை ஆதரிக்கிறார்கள் என்று கவலைப்பட மாட்டான்.

81. மனிதன் ஓர் அணைக்கட்டை உருவாக்கலாம்; ஆனால், ஒரு நதியைப் படைக்க முடியாது. மனிதன் ஒரு நாற்காலியைச் செய்யலாம்; ஆனால், மரத்தை உருவாக்க முடியாது. இத்தகைய மனிதன் எல்லாம் வல்ல இறைவனை எப்படி உருவாக்க முடியும்?

82. அரசியல் வாழ்க்கை என்பது சொந்த வாழ்க்கை யின் பிரதிபலிப்பாக இருக்கவேண்டும். இவையிரண்டும் பிரிந்திருக்க முடியாது.

83. மற்றவர்களைப் பற்றித் தீர்ப்புக் கூறவேண்டாம். உங்களைப் பற்றித் தீர்ப்புக் கூறிக் கொள்ளுங்கள்.

84. சுதந்தர மனிதர்களாக வாழ முடியாதவர்கள் சுதந்தரத்துக்காக இறப்பதில் திருப்தி கொள்ளவேண்டும்.

85. ஏராளமான உரைகள் நிகழ்த்துவதால் நாம் சுய ஆட்சிக்குத் தகுதி உடையவர்களாக முடியாது. நமது நன்னடத்தையினால்தான் அத்தகுதியைப் பெறமுடியும்.

86. மக்கள் தொண்டு ஒன்றே பத்திரிகைத் தொழிலின் நோக்கமாக இருக்கவேண்டும்.

87. உருவ வழிபாடு என்பது முதற்படி. உருவத்தில் கடவுளைக் கண்டு வழிபடுவதே குறிக்கோள்.

88. நல்லவை என்று ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டும் கூட சீர்திருத்த இயக்கங்கள் தோல்வியுற்றால் அறியாமையே இதற்குக் காரணம்.

89. பிரார்த்தனை ஒரு மனிதனுடைய மூச்சாக அமைய வேண்டும்.

90. உள்ளத்தைத் தூய்மையாக்க இராமநாமமே சிறந்த சாதனம்.

91. சூரியனுடைய வெப்பம் முழுவதையும் மரம் தாங்கிக் கொள்கிறது; இனிய நிழலை நமக்குத் தருகிறது. மனிதன் என்ன செய்கிறான்?

92. எல்லோரிடத்தும் ஆண்டவன் உறைகிறான் எனவே, யாரிடம் நாம் வெறுப்புக் கொள்வது ?

93. நட்பும் அன்பும் பெருகுமாயின் உலகமே மாறிச் சுவர்க்கத்திற்கு ஒப்பானதாகும்.

94. அனுபவம் பெருகப் பெருக, நான் ஒருன்மையை அறிகிறேன். 'மனிதன் ஆவதும் அழிவதும் அவனாலேயே தான்.

95. நல்ல காரியத்துக்குத் தோல்வி கிடையாது. உண்மைச் சொல்லால் தீமை விளையாது.

96. உதவி கேட்பது சுதந்தரத்தைப் பறிகொடுப்பதாகும்.

97. பேசாமல் இருப்பது சிறந்தது. பேசித்தான் ஆக வேண்டும் என்றால் மிகவும் சுருக்கமாகப் பேசவேண்டும். ஒரு சொல் போதுமான இடத்தில் இரண்டை உபயோகப்படுத்தக் கூடாது.

98. நல்ல குறிக்கோள் இல்லாத மனிதன் துடுப்பு இல்லாத படகைப் போன்றவன்.

99. அறியாமையை மறைப்பதால் அது பெருகும். அறியாமையை ஒப்புக் கொள்வதால் அது குறைய வழி தோன்றும்.

100. கடவுளுணர்வு நம் உள்ளத்தை விட்டு நீங்காது இருக்குமாயின் எந்தத் துன்பமும் நம்மை அணுகாது.

